

มศ ๖ - ๓ ๒๕๖๔

ท ๒๖๕๐

๖๕

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน
ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน
โดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการ
การสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ในโรงเรียนนครไทยวิทยาคม
อำเภอหนองไทย จังหวัดนันทบุรี

ปริญญาโท

ของ

พรรณธิดา อ่อนแสง

17 พ.ย. 2532

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มกราคม 2532

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

169041

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน
ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน
โดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับ
การสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ในโรงเรียนนครไทยวิทยาคม
อำเภอหนองไทย จังหวัดพิษณุโลก

บทคัดย่อ
ของ
พรรณธิภา อ๋อแสง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มกราคม 2532

การศึกษาคั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่พูดภาษาไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่าง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 80 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร 126 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มควบคุมที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 2 กลุ่มละ 20 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ครูประจำการเป็นผู้สอน กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยเป็นผู้สอน กลุ่มควบคุมที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ครูประจำการเป็นผู้สอน กลุ่มควบคุมที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ผู้วิจัยเป็นผู้สอน ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 64 คาบ คาบละ 20 นาที ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยและครูประจำการ โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control-group posttest - only design.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ร ล ว และแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง ใช้เป็นแบบสอบอ่านออกเสียง คือเรื่อง "เสื้อตัวใหม่" 2) แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 30 ข้อ 3) แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว จำนวน 16 แผน ซึ่งในแต่ละแผนการสอน มีแบบฝึก 2 ชุด คือ ชุดที่ 1 แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จำนวน 16 แบบฝึก ชุดที่ 2 แบบฝึกทั่วไป จำนวน 16 แบบฝึก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ Two Way Analysis of Variance

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดย

ผู้วิจัยมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่แตกต่างกัน

4. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัยมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ไม่แตกต่างกัน

5. แบบฝึกกับผู้สอน ไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน

A COMPARISON OF ABILITY IN READING CLUSTER SOUNDS: R (SUBSTITUTED
FOR ร), L (SUBSTITUTED FOR ล), W (SUBSTITUTED FOR ว)
OF STUDENTS SPEAKING THAI-LAO DIALECT BETWEEN TWO
TEACHING-GROUP USING THE SUPPLEMENTARY DRILLS
FOR SYSTEMATIC THINKING PROCESS AND
GENERAL DRILLS IN PRATHOMSUKSA II
OF NAKHONTHAIWITTHAYAKHOM
SCHOOL, AMPLOE NAKHONTHAI,
CHANGWAT PHITSANULOK

AN ABSTRACT

BY

PANTIPA AONSANG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

January 1989

The purpose of this study was to compare abilities in pronunciation of r, l, and w clustered sounds of the Laotian dialect speaking students in Prathom Suksa II, between the groups taught with the systematic thinking process exercises constructed by the researcher and the groups taught by the general exercises.

The sample included 80 Prathom Suksa-II Laotian dialect speaking students in the first semester of Academic Year 1988 (B.E. 2531) of Nakhon Thai Witthayakhom School under Nakhon Thai District Primary Education Office, Phitsanulok. The sample was simple random sampling from the population of 126. Then, the sample was divided into the Experimental Group I, Experimental Group II, Control Group I and Control Group II of 20 students each. The Experimental Group I used systematic thinking process exercises constructed by the researcher and taught by the classroom teacher; the Experimental Group II used systematic thinking process exercises constructed by the researcher and taught by the researcher; the Control Group I used general exercises and taught by the classroom teacher; and the Control Group II used general exercises and taught by the researcher. The total time spent was 64 periods of 20 minutes each the research design was randomized-control-group-posttest-only design.

The instruments used in this research were 1) the Pronunciation Ability Test of R, L and W Clustered Sounds and the Behavior Record in Pronunciation on the Topic of "The New Shirt", 2) the Comprehension Test and 3) Sixteen Lesson Plans for Pronunciation of R, L, and W Clustered Sounds with 16 lessons, each of which had two sets of exercises. The first set was the systematic thinking process exercises with 16 exercises, and the second set was the general exercises with 16 exercises. The statistics used was the two-way analysis of variance.

The findings were as follows:

1. The students used the systematic thinking process exercises had statistically higher ability in pronunciation of r, l, and w clustered sounds than the students taught by general exercises at the .01 level of significance.
2. The students taught used systematic thinking process exercises had statistically higher reading comprehension than the students taught by general exercises at the .01 level of significance.
3. The students in the group taught by the classroom teacher and the students in the group taught by the researcher had no different ability in pronunciation of r, l, and w clustered sounds.
4. The students taught by the classroom teacher and the students taught by the researcher had no different reading comprehension in what they read.
5. There was no interaction between the exercises and the instructors.

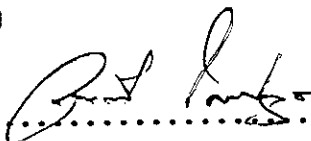
คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

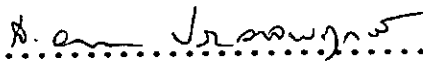
คณะกรรมการที่ปรึกษา

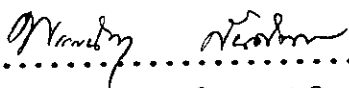
..... ประธาน
(ผศ. วรณี โสภประยูร)

..... กรรมการ
(รศ.ดร. ส. วาสณา ประवालพฤกษ์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผศ. วรณี โสภประยูร)

..... กรรมการ
(รศ.ดร. ส. วาสณา ประवालพฤกษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อ. พรรณิมา สันติพงษ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาโทฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่ .26... เดือน ..มกราคม..... พ.ศ. .2532..

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูง ของท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์
วรรณิ โสภประยูร รองศาสตราจารย์ ดร. ส. วาสนา ประवालพฤกษ์ และอาจารย์
พรรณนิภา สันติพงษ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ผู้วิจัยกราบขัง
ในความกรุณา ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ประสงค์ ราชานสุข รองศาสตราจารย์
หทัย ตันหยง อาจารย์รัตน์ฤดี แก้วป้องปก ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ
นครไทย จังหวัดพิษณุโลก อาจารย์อุบลศรี พัฒนประสิทธิ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ
ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่ คณะครู โรงเรียนนครไทยวิทยาคม อาจารย์ใหญ่
คณะครู โรงเรียนราษฎร์อุทิศพิทยฯ และอาจารย์ใหญ่ คณะครู โรงเรียนบ้านหนองกระทาว และ
ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม โรงเรียนราษฎร์อุทิศพิทยฯ
และโรงเรียนบ้านหนองกระทาว ที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาคั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์วันชัย มีกลาง ที่กรุณาวิเคราะห์ข้อมูลในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ คุณปรานี จันท์กล้า ที่กรุณาพิมพ์งานวิจัย และคุณปรีดา พัฒนขจร ที่
กรุณาช่วยแต่งเพลงเพื่อใช้ในแบบฝึก ผู้วิจัยขอขอบคุณด้วยความจริงใจมา ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบคุณ คุณชัชชัย ฌิวจันทร์ ที่ให้ความช่วยเหลือในเรื่องการติดต่อประสานงาน
การเดินทางในการทำวิจัย สนับสนุนกำลังทรัพย์และกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าอันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา
ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือ และสนับสนุนด้านการศึกษแก่ผู้วิจัยตลอดมา

พรรณนิภา อ่อนแสง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา	10
เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่าน.....	16
เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียงของนักเรียนที่พูดสองภาษา	42
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก.....	44
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับประถมศึกษา	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ	57
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	58
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่สอง	60
สมมติฐานของการวิจัย	62
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	63
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	63
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	64
การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ	65
แบบแผนการทดลอง และดำเนินการทดลอง	73
การวิเคราะห์ข้อมูล	76
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	76

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	80
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	80
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	80
5	สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	85
	ความมุ่งหมายของการศึกษา	85
	สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	85
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	86
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	86
	แบบแผนการทดลอง	86
	การดำเนินการทดลอง	87
	การวิเคราะห์ข้อมูล	87
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
	อภิปรายผล	88
	ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า	92
	ข้อเสนอแนะ	93
	บรรณานุกรม	95
	ภาคผนวก	103

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงการจัดกลุ่มตัวอย่าง	5
2	แสดงจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง	64
3	แสดงการจัดอันดับคะแนนความสามารถในการอ่านของผู้บันทึก 5 อันดับ	67
4	แสดงสัญลักษณ์ประกอบการบันทึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน	68
5	แสดงตัวอย่างการบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว	68
6	แสดงแบบแผนการทดลอง	73
7	แสดงการกำหนดวันและเวลา เข้ารับการสอนในการอ่านทั้งสองกลุ่ม	74
8	แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการ สอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป.....	80
9	แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย.....	80
10	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการ คิดอย่างมีระบบกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการสอน โดยผู้วิจัย ผลการเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกกับผู้สอน	81
11	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียนกลุ่มที่ ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียนกลุ่มที่ ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย ผลการเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกกับผู้สอน.....	83

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิสรุปกระบวนการอ่านของกูดแมน	19
2 แผนภูมิแสดงกระบวนการอ่าน	20
3 แผนภูมิแสดงความจำระยะสั้นและระยะยาว	50

ภูมิหลัง

ภาษามีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ในด้านจิตวิทยา ถือว่าภาษาเป็นเครื่องช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดที่เป็นนามธรรม ต่อกัน จนเรียกได้ว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของสังคมมนุษย์ ส่วนในด้านการศึกษาก็ถือว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีย่อมทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ทั้งยังเป็นผลทำให้การคิดหาเหตุผล โดยการใช้ภาษานี้เป็นสื่อดำเนินไปด้วยดี และก่อให้เกิดความรู้กว้างขวางออกไป

ในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ในส่วนที่เป็นภาษาไทย ได้กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรไว้ว่า มุ่งให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาไทย ในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ จึงควรให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และเจตคติถูกต้อง เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะ เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2520 : 1) จากจุดมุ่งหมายของแผน การศึกษาแห่งชาติและหลักสูตรดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้ตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทยว่า มีความสำคัญสำหรับคนไทยทุกคน ดังนั้นคนไทยจึงควรภูมิใจและรักษาให้ดำรงไว้ให้ยั่งยืนคู่กับความ เป็นไทย สำหรับการเรียนภาษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องพยายามฝึกฝนให้ เป็นผู้ใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การสื่อสารเข้าใจ ได้ถูกต้องและเพื่อเป็นเครื่องมือ ในการศึกษาค้นคว้าความรู้

การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา มุ่งให้สอนทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน และ การเขียน ให้สัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นกระบวนการธรรมชาติในการสอนภาษา ฉะนั้นการเรียนภาษาควร เน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการเข้าใจภาษา คือการฟัง การอ่าน และทักษะการใช้ภาษา คือ การพูด การเขียน การฟังและการพูด เป็นทักษะที่ทุกคนได้ฝึกโดยธรรมชาติมาแล้ว ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ภาษา ส่วนการอ่านและการเขียนเป็นสิ่งที่จะต้องมีการเรียนการสอนอย่างถูกวิธี

สำหรับนักเรียนในวัยเรียน การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ เพราะการเรียนวิชา ต่าง ๆ ทุกระดับต้องอาศัยความสามารถทางการอ่านแทบทั้งสิ้น เมื่อมีทักษะทางการอ่านดีแล้ว จะมี ผลทำให้ทักษะทางด้าน การฟัง การพูด และการเขียน ดีขึ้น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา อื่น ๆ ดีตามไปด้วย (มาลินี นิยมเสมอ, 2518 : 55) ดังนั้นนักเรียนทุกคนจึงควรฝึกทักษะ ทางการอ่าน เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ และเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ

ทั้งในและนอกโรงเรียน นอกจากนี้ การอ่านยังมีบทบาทสำคัญ ในการหล่อหลอมบุคลิกภาพของนักเรียนด้วย ทั้งนี้เพราะความล้มเหลวในการเรียนอ่าน เป็นสาเหตุหนึ่งที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการด้านอารมณ์และบุคลิกภาพ เนื่องจากนักเรียนรู้สึกมีปมด้อยและกลายเป็นนักเรียนที่มีปัญหาในห้องเรียน ซึ่งก่อให้เกิดผลหลายอย่างติดตามมา (ศรียา - ประภัสร์ นิยมธรรม 2520 : 56)

นักปรัชญาการศึกษาปัจจุบันเห็นสอดคล้องกับความคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับการอ่าน กล่าวคือ การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบันนี้ เพราะการอ่านจะนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจและความบันเทิงที่ต้องการได้ ดังนั้นทักษะหรือความชำนาญในการอ่านจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่ต้องการความก้าวหน้าในชีวิต คนที่เรียนเก่ง คนที่เป็นผู้นำในทางวิชาการต่าง ๆ ถ้าสิ่งเกิดจะพบว่าบุคคลเหล่านี้มักจะเป็นคนที่อ่านหนังสือได้เร็วและเก็บความจากหนังสือได้มาก ความสามารถในการอ่านดังกล่าวนี้เป็น เรื่องที่คนเรามักสนใจได้ และจะได้ผลเร็วขึ้นถ้าเราได้ปฏิบัติตามแนวทางซึ่งอยู่บนรากฐานของหลักการและเหตุผล

ในปัจจุบันการพัฒนาทักษะการอ่าน ในบางท้องถิ่นยังมีปัจจัยที่เป็นอุปสรรคอยู่มาก เช่น นักเรียนที่เคยเรียนชั้น การขาดเรียน มีหนังสือแบบเรียนไม่ครบ บิดามารดามีอาชีพเกษตรกรรม และใช้ภาษาอื่นที่บ้าน โดยเฉพาะอิทธิพลทางภาษาถิ่นมีความสำคัญมาก กล่าวคือ เด็กพูดภาษากลางน้อยหรือบางคนไม่พูดเลยจะพูดแต่ภาษาถิ่นตลอดทั้งวัน ประมาณ 12 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อยจึงทำให้เด็กพูดภาษากลางไม่ได้ อีกประการหนึ่ง หูของเด็กไม่ใคร่ได้ฟังภาษากลางบ่อยนัก นานทีมีโอกาสดูวิทยุภาษากลางสักครั้งจึงทำให้เด็กไม่ชินกับการใช้ภาษากลาง และตัวเด็กเองไม่ยอมพูดภาษากลาง เพราะกระดากอาย และกลัวจะพูดผิด ประกอบกับเด็กกลัวครูเกินไปและไม่กล้าแสดงออก จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในท้องถิ่นที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ทำให้ทราบว่า การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำนั้น เป็นปัญหามาก เด็กที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวจะไม่ออกเสียงคำควบกล้ำเลย ทั้งนี้เพราะไม่ได้รับการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมาตั้งแต่เด็กทำให้เด็กลิ้นแข็ง อีกประการหนึ่ง เกิดการเอาอย่างที่ผิด เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ การออกเสียงคำควบกล้ำของเด็กไทยลาวที่พบจากการสำรวจจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทย เช่น

กล้วย	อ่านเพี้ยนเป็น	โก้ย
ไกว	อ่านเพี้ยนเป็น	กวย
กวาด	อ่านเพี้ยนเป็น	กวอด
กว้าง	อ่านเพี้ยนเป็น	ก้วง
ควน	อ่านเพี้ยนเป็น	ควน
ชวาน	อ่านเพี้ยนเป็น	ชวาน
แซวน	อ่านเพี้ยนเป็น	แซน

เข้าตัว อ่านเขียนเป็น เข้าตัว

จากอุปสรรคที่กล่าวมาเมื่อถึงขั้นต่อทักษะการอ่านของนักเรียนเป็นอย่างมาก และอิทธิพลเหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยเฉพาะเด็กไทยลาวซึ่งใช้ภาษาถิ่นไทยลาวในชีวิตประจำวันก็เป็นอุปสรรคสำคัญที่มีผลต่อการฝึกทักษะการอ่าน และที่เป็นปัญหามากคือ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ นอกจากนี้การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือการพูดก็ตามถ้าออกเสียงผิดพลาดไม่ชัดเจนเป็นประจำแล้วจะทำให้เกิดปัญหาตามมาหลายประการกล่าวคือ ประการที่หนึ่ง การใช้ภาษาไทยที่ผิดจะก่อให้เกิดผลเสียหายกับภาษาประจำชาติ เพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ตราบใดที่คนไทยยังใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกันแล้ว ชาติไทยก็จะยังมั่นคงเป็นไทยอยู่ตลอดไป ประการที่สอง การออกเสียงคำควบกล้ำที่ผิดและไม่ชัดเจนจะทำให้สื่อความหมายไม่ตรงกับความเข้าใจของผู้พูด ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของผู้พูดผิดไปจนอาจจะเกิดความเข้าใจผิดกันจนเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นได้ หรืออาจจะทำให้มิตรภาพสูญเสียไปได้

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนภาษากลางในท้องถิ่นที่ไม่ใช้ภาษากลาง

อย่างไรก็ดีเราสามารถแก้ไขเรื่องการอ่านออกเสียงไม่ชัดเจนนี้ได้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนเป็นพิเศษ การสร้างหรือปรับปรุงแบบฝึกให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนในแต่ละท้องถิ่น การปรับปรุงวิธีสอนให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารระหว่างกันให้มากขึ้น ฉะนั้น เพื่อให้การแก้ไขปัญหาคารอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจน ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เราสามารถจะแก้ไขได้ด้วยวิธีใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่ง ฉะนั้นการฝึกทักษะจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยแบบฝึก เพราะแบบฝึกจะช่วยช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น นั่นคือเด็กมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้ว มาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น (นิภา ชวนะพานิช 2518 : 33) และการอ่านเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกหัดหรือได้ทำซ้ำ ๆ เพราะถ้านักเรียนได้ฝึกอ่านบ่อย ๆ จะช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่แน่นอนและแม่นยำได้ โดยนักเรียนมีความเข้าใจ และตั้งใจตามกฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) ของThorndike (Thorndike) (กมลรัตน์ หล้าสว่าง 2528 : 179) เพราะฉะนั้นแบบฝึกจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และแบบฝึกสามารถใช้ฝึกทักษะทางภาษาได้ทุกด้าน

จากผลงานวิจัยของสมศรี เพชรยิ้ม กล่าวว่า แบบฝึกทักษะการอ่านมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมาก โดยเฉพาะแบบฝึกที่มีระบบ และเร้าความสนใจจะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการอ่าน และสามารถพัฒนาทักษะการอ่านได้ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะแบบฝึกที่ดีจะต้องมีเนื้อหาที่มีความหมาย

ต่อชีวิต เหมาะกับวัย และความสามารถของผู้เรียน นักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองได้ โดยมีข้อคำถามให้ฝึกตอบทั้งแบบที่กำหนดคำตอบให้ และให้ตอบโดยเสรี นอกจากนี้ลักษณะของแบบฝึกทักษะการอ่านควรจะเป็นแบบที่ให้ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ความคิด ในขณะที่อ่านมีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียน (สมศรี เพชรยิ้ม, 2519 : 17)

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่จะได้พัฒนาการอ่านภาษาไทยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไทย และใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ดี ช่วยรักษาเอกภาพของภาษาไทย และชาติไทยในโอกาสต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับผู้วิจัย
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึก กับผู้สอน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทราบข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว
2. เป็นแนวทางให้ครู ผู้บริหารโรงเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว
3. ได้แบบฝึกในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยลาว
4. เพื่อให้ครูประถมศึกษาได้นำแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ไปใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
5. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูประถมศึกษาได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และไปทดลองใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 126 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 20 คน กลุ่มควบคุมที่ 1 จำนวน 20 คน กลุ่มควบคุมที่ 2 จำนวน 20 คน ดังนี้

ตาราง 1 แสดงการจัดกลุ่มตัวอย่าง

ครู กลุ่ม	ครูประจำการ	ผู้วิจัย	รวม
ทดลอง	ทดลองที่ 1	ทดลองที่ 2	2 กลุ่มทดลอง
ควบคุม	ควบคุมที่ 1	ควบคุมที่ 2	2 กลุ่มควบคุม

3. เนื้อหาของแบบฝึกทักษะการอ่าน มีขอบเขตอยู่ในเวลาประสบการณ์ของทักษะการอ่าน วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2
4. ระยะเวลาในการทดลอง เริ่มในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 สอน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน คือ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี วันละ 2 คาบ (40 นาที) เวลา 08.30 น. - 09.10 น. และ 12.30 น. - 13.10 น. รวม 64 คาบ 32 ครั้ง
5. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 5.1 ตัวแปรต้น (Independent variable) ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึก 2 วิธี คือ
 - 5.1.1 การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

YB

5.1.2 การสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

5.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ ความสามารถการอ่านภาษาไทย ซึ่งมี 2 ประเภทคือ

5.2.1 ความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว

5.2.2 ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่พูดภาษาล้านไทยลาว เป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ซึ่งเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2531

2. ภาษาล้านไทยลาว หมายถึง ภาษาพื้นเมืองที่ประชาชนในท้องถิ่นใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในท้องถิ่นเดียวกัน ซึ่งเป็นภาษาที่ต่างไปจากภาษาไทยกลาง ทั้งในด้านการออกเสียงและรูปแบบภาษาพูด ซึ่งเป็นภาษาที่นักเรียนในท้องถิ่น โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน

3. แบบฝึกทักษะทั่วไป หมายถึง กิจกรรม บทเรียน ข้อคำถาม และข้อความต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยเรียบเรียงขึ้นจากแบบฝึกหัดภาษาไทยเกี่ยวกับคำควบกล้ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของกระทรวงศึกษาธิการ มีทั้งหมด 16 แบบฝึก

4. แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ หมายถึง กิจกรรม บทเรียน ข้อคำถาม และข้อความต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยทฤษฎีฝึกสมอง (Mental Discipline) มาประยุกต์จัดลำดับขั้นการฝึกจากง่ายไปหายากตามพัฒนาทางสมอง และทักษะทางภาษา

5. การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการฝึกทักษะ โดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ที่มีลำดับการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. การสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการฝึกทักษะ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ผู้วิจัยเรียบเรียงขึ้น

7. แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบนักเรียนหลังฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว แล้ว

8. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง คะแนนการออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนเฉพาะคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ จากแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

9. ความเข้าใจเรื่องที่อ่าน หมายถึง คะแนนความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูด ให้มีความหมายอย่างแจ่มชัดสมบูรณ์ไปสู่ผู้ฟัง โดยนำไปสัมพันธ์ กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

10. ระบบ หมายถึง การปฏิบัติงานที่มีกระบวนการสัมพันธ์กันของส่วนประกอบต่าง ๆ ภายในโครงสร้างของแนวความคิด หรือสิ่งที่ประกอบกันขึ้นเป็นลำดับ เพื่อให้การดำเนินงานไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

11. กระบวนการคิด หมายถึง การปฏิบัติงานของการคิดที่ประกอบด้วยลำดับขั้นตอนที่สัมพันธ์กัน

12. กลุ่มทดลองที่ 1 หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ครูประจำการเป็นผู้สอน มีจำนวนนักเรียน 20 คน

13. กลุ่มทดลองที่ 2 หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยเป็นผู้สอน มีจำนวนนักเรียน 20 คน

14. กลุ่มควบคุมที่ 1 หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ของกระทรวงศึกษาธิการ ครูประจำการเป็นผู้สอน มีจำนวนนักเรียน 20 คน

15. กลุ่มควบคุมที่ 2 หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ของกระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยเป็นผู้สอน มีจำนวนนักเรียน 20 คน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดย นำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

เอกสาร

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา

1. หลักการสอนภาษาไทย
2. วิธีสอนภาษาไทย
3. การประเมินผลวิชาภาษาไทย
4. การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว
5. วิธีสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
6. ปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน
2. จุดมุ่งหมายของการอ่าน
3. ประเภทของการอ่าน
4. ลักษณะของกระบวนการอ่าน
5. องค์ประกอบที่สำคัญ ของความเข้าใจในการอ่าน
6. ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา
7. ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง
8. ข้อดีของการอ่านออกเสียง
9. ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน
10. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการอ่าน
11. องค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน
12. วิธีสอนอ่าน

13. ชั้นต่าง ๆ ของการอ่าน
14. หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน
15. การสอนอ่านหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
16. ความสนใจในการอ่านของนักเขียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
17. ข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียง
18. ปัญหาในการอ่านออกเสียง
19. วิธีหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง
20. การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียง ของนักเขียนที่พูดสองภาษา

1. ปัญหาการสอนอ่านออกเสียงของนักเขียนที่พูดสองภาษา
2. หลักและวิธีการแก้ปัญหาการสอนอ่านออกเสียงของนักเขียนที่พูดสองภาษา

เอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก

1. ความสำคัญของการใช้แบบฝึกสำหรับการสอนอ่านออกเสียง
2. ลักษณะของแบบฝึก
3. รูปแบบของแบบฝึก
4. หลักในการจัดทำแบบฝึก
5. ประโยชน์ของแบบฝึก
6. เกณฑ์ในการพิจารณาคุณภาพของแบบฝึก
7. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียง
8. ลักษณะของแบบฝึกสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้น

งานวิจัย

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา
2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก
4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

เอกสาร

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา

1. หลักการสอนภาษาไทย

เพื่อความเข้าใจอันแจ่มชัดในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา จึงควรทราบหลักการสอนภาษาไทย ดังนี้

1. คำหนึ่งถึงการเตรียมความพร้อมเป็นสำคัญ ในระยะเริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำหนดให้เตรียมความพร้อมในด้านการฟัง การพูด ให้ชัดเจน การใช้สายตา การฝึกกล้ามเนื้อและอื่น ๆ ก่อนเข้าสู่บทเรียน สำหรับขั้นต่อไป การเตรียมความพร้อมจะอยู่ในลักษณะของการทบทวนก่อนเข้าสู่บทเรียน
- ✓ 2. มุ่งสอนทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน ให้สัมพันธ์กันทั้งขึ้นอยู่กับเวลาและกิจกรรมการเรียน บางครั้งไม่อาจจะสอนได้ทั้ง 4 ทักษะ ก็ไม่ผิดกฎเกณฑ์อันใด อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องฝึกทักษะใดทักษะหนึ่ง โดยเฉพาะการสอนซ่อมเสริมของครูก็ได้
3. การสอนหลักภาษา สอนในลักษณะที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ มิได้สอนเพื่อความรู้อย่างเดียว ดังนั้น จึงนำเนื้อหาของหลักภาษาที่จำเป็นต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมาผสมผสานแทรกไว้ในทักษะต่าง ๆ เป็นการสอนหลักภาษาเพื่อการใช้ภาษา
- ✓ 4. ส่งเสริมกระบวนการคิดควบคู่ไปกับการฝึกทักษะทั้ง 4 เพื่อปลูกฝังนิสัย การคิดไตร่ตรองหาเหตุผลนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น โดยครูใช้วิธีสอนเข้าช่วย เช่น หลักเลี้ยงการสอนแบบบรรยาย พยายามให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการคิดตัดสินใจ การกระตุ้นโดยวิธีการถามตอบในเบื้องต้น
5. ปลูกฝังนิสัยการรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยให้รู้จักการเลือกหนังสืออ่าน กำหนดให้อ่านหนังสือเพิ่มเติม จัดกิจกรรมค้นคว้า รายงาน อธิบาย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนโดยตรง เมื่อออกจากสถานศึกษาไปแล้ว
6. ควรประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนเป็นระยะ และส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตนเองได้ด้วย
7. ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ทักษะจะเกิดขึ้นได้ก็โดยการอาศัยการฝึกฝนมาก ๆ ดังนั้นครูจึงควรจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติให้มาก เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา
- / 8. ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนแตกต่างกัน ดังนั้น ครูควรหาวิธีการช่วย

เหลือผู้ที่เรียนซ้ำไม่ควรทอดทิ้ง เพื่อให้ทุกคนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาของตน การสอนซ่อมเสริมจะช่วยให้ได้มาก

9. หลักการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างหนึ่ง คือ มุ่งให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงในการดำรงชีวิต จึงควรมำประสบการณ์ที่พบเห็น หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ใกล้ตัวเด็กมาให้เรียนก่อน และวิธีการบางอย่างในภาษาไทยที่กำหนดไว้ ล้วนมาจากหลักการดังกล่าวทั้งสิ้น เช่น การเขียนหนังสือเรียนให้เป็นเรื่องราวที่น่าอ่าน การแจกลูก สะกดคำ โดยยึดตัวอักษรที่มองเห็นก่อน เป็นต้น

10. การเรียนภาษาไทยในโรงเรียน กำหนดให้เรียนภาษาไทยกลางเหมือนกันหมดทั้งประเทศ รวมทั้งกำหนดจำนวนคำขึ้นคำที่ควรรู้ไว้ 4,000 คำ เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และยังแสดงถึงความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชาติ

จะเห็นว่าการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน คำนึงถึงการเตรียมความพร้อมเป็นการสอน ทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กัน ส่งเสริมกระบวนการคิดมีการประเมินผลระหว่างเรียนเพื่อหา ข้อบกพร่องและสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนได้ทันกัน ซึ่งทั้งนี้มุ่งการนำภาษาไปใช้ ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวัน การแสวงหาความรู้และเพื่อความ เป็นอันหนึ่ง อันเดียวของคนในชาติ

✓2. วิธีสอนภาษาไทย

วิธีสอนภาษาไทยมีหลายวิธี จะใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียน ความสามารถ ของครู การจัดเตรียมอุปกรณ์การสอน สภาพและบรรยากาศในชั้นเรียน แต่อย่างน้อยครูต้อง ทราบวิธีการสอน ในด้านการเตรียมความพร้อม การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนเป็นอย่างดีแล้ว โดยศึกษาจากคำชี้แจงในคู่มือการสอนภาษาไทยหรือจากเอกสารอื่นที่ครูแสวงหาเอง ในที่นี้จะ กล่าวถึงแนววิธีสอนโดยทั่วไป

1. การสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีจุดประสงค์เช่นเดียวกับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ ให้ผู้เรียนเรียนภาษาไทย ด้วยความสนุกสนาน สามารถฟัง พูด อ่านและเขียน จนนำไปใช้ ได้ในชีวิตประจำวัน และเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา รักการอ่าน และการศึกษาค้นคว้า จนเป็นนิสัย

2. ผู้เรียนผ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาแล้ว ย่อมรู้จักหลักการอ่านเขียน ใน เบื้องต้นพอสมควร ในขั้นนี้ จึงมุ่งเน้นการสอนใช้ภาษามากขึ้น

3. การสอนภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นชั้นใด ระดับใด จำเป็นต้องฝึกทักษะ การฟัง พูด

อ่าน และ เขียน ควบคู่กันไป

4. การสอนมุ่งสอนให้คิดและทักษะวิธีเรียน เพื่อให้รู้จักช่วยตนเอง และสร้างนิสัยในการค้นคว้าและรักการอ่าน (กรมวิชาการ. 2525 : 85 - 86)

✓3. การประเมินผลวิชาภาษาไทย

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับประถมศึกษา 2530 ได้กำหนดให้มีการประเมินผลการเรียน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน

✓ การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมี 3 ระยะ คือ

1. ก่อนสอน เพื่อตรวจสอบพื้นฐานและทักษะเบื้องต้น
2. ระหว่างเรียน เพื่อประเมินว่านักเรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

3. ปลายภาคเรียนทุกภาคในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 , 3 , 5 เกณฑ์การตัดสินคือ วิชาต้องมีเวลาเรียนร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด และผ่านจุดประสงค์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในสมุดประจำชั้น

การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนมี 2 ประเภท คือ

1. การประเมินการผ่านจุดประสงค์
2. การประเมินผลปลายปี เฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 , 4 และ 6 เท่านั้น

การประเมินผลตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในคู่มือการสอนภาษาไทยแต่ละบทนั้น สอดคล้องกับจุดประสงค์ในหลักสูตร เป็นการประเมินผลย่อยอย่างที่เราเรียกว่าสอบไปสอบไปเพื่อดูว่านักเรียนมีความสามารถและมีพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่วางไว้

ในการประเมิน ครูต้องทำความเข้าใจในรายละเอียดของจุดประสงค์เหล่านั้น ต้องเลือกสรรหรือจัดทำเครื่องมือให้เหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัด ในหนังสือแนวทางการอบรมครูเพื่อการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรใหม่ ได้กล่าวถึงเครื่องมือการประเมินผลภาษาไทยไว้ดังนี้

1. การสังเกต
2. การซักถาม
3. การตรวจสอบและการทดสอบ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

หน่วยศึกษานิเทศก์. 2524 : 59)

มีการประเมินผลอีกลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจในการเรียนภาษาไทย คือ การประเมินด้วยตนเอง ซึ่งปรากฏในคำชี้แจงคู่มือการสอนภาษาไทย ดังนี้

การส่งเสริมให้ประเมินด้วยตนเอง การทดสอบส่วนใหญ่จะมีปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนที่ไม่เชื่อมั่นในตนเอง และพยายามหาทางทุจริต เป็นการสร้างนิสัยไม่พึงปรารถนาหลาย ๆ อย่าง ตามมาจึงควรหาวิธีแก้ไข โดยให้ เชื่อมักและภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง และไม่ทุจริตเพราะไม่ได้ผลดีจากการทุจริต โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น

1. ให้ตรวจผลงานของตนเอง ประเมินผลด้วยตนเอง หาข้อบกพร่องและแก้ไขด้วยตนเอง
2. ให้คะแนนจากความก้าวหน้าของตนเอง และพยายามแข่งกับตนเอง คะแนนจะได้ออกหรือน้อยอยู่ตรงผลงานของตนเองที่เพิ่มขึ้น ก้าวหน้าขึ้น คนเก่งอาจได้คะแนนก้าวหน้าน้อยกว่าคนอื่นก็เป็นได้ ให้นำคะแนนไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น
3. ฝึกให้นักเรียนปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และข้อตกลงหลังจากตรวจผลงานของตนเอง แล้วอาจให้เพื่อนหรือครูตรวจสรุปอีกครั้งหนึ่ง
4. คิดหามาตรการแก้ทุจริต เช่น การตรวจซ้ำ ถ้าพบว่าทุจริตจะถูกหักคะแนน 2 - 3 เท่า

ทั้งหลักสูตร แนวการสอน วิธีสอน และการประเมินผลภาษาไทย เป็นองค์ประกอบที่จะช่วยให้ผู้สอนยึดเป็นหลัก ในการนำไปจัดการเรียนการสอน ซึ่งต้องใช้สื่อการเรียนต่าง ๆ ช่วยด้วย ได้แก่ หนังสือเรียน คู่มือการสอน แบบฝึกหัด อุปกรณ์ การสอนประเภทของจริง รูปภาพ ของจำลองแบบฝึกผสมคำ เพลง เกมต่าง ๆ อีกมากมาย (กรมวิชาการ. 2525 : 80 - 81)

4. การอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว สังกรณ์

การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ นี้ เป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของภาษาไทย ซึ่งออกเสียงพยัญชนะ 2 เสียงพร้อมกัน อักษรควบกล้ำมี 2 ประเภทคือ

1. อักษรควบไม่แท้ หมายถึง อักษรที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะที่ควบกับ ร ล ว แต่ออกเสียงพยัญชนะหน้าตัวเดียว เช่น เศร้าสร้อย จริง เสรีจ สระ ประเสริฐ ปราศรัย หรือ เปลี่ยนเสียงไป เช่น จะเชิงเทรา ทรัพย์ ทรวดทรง ทราบ ทราม ทราย ทรดโทรม เป็นต้น
2. อักษรควบแท้ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะ 2 ตัวเรียงกัน ออกเสียงพร้อมกันเป็นพยัญชนะต้นได้แก่

ก	กร	กล	กว
ข	ขร	ขล	ขว
ค	คร	คล	คว
ต	ตร		

ป	ปร	ปล
ผ		ผล
พ	พร	พล

คำควบกล้ำในภาษาไทยนี้ เท่าที่มีหลักฐานปรากฏอยู่ มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจากศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง มีคำควบกล้ำอยู่ เช่นในน้ำมีปลา, ใครใครค้าม้าค้า, ที่ปากประตุ มีกระดิ่งแขวน, ไฟฟ้า หน้าใส ฯลฯ

ในหนังสือ นิติสารสาชก ของพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) กล่าวถึงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำว่า มีเสียงควบกับ ร ล ว รวม 21 เสียง เรียกว่า อักษรประโยค ซึ่งมี 7 หมวด คือ

1.	ก	กร	กล	กว
2.	จ	จร	จล	จว
3.	ต	ตร	ตล	ตว
4.	ป	ปร	ปล	ปว
5.	ค	คร	คล	คว
6.	ท	ทร	ทล	ทว
7.	พ	พร	พล	พว

(พระยาศรีสุนทรโวหาร. 2504 : 144)

5. วิธีสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

คำควบกล้ำ ฝึกอ่านคำที่ประสมอักษรนำก่อน แล้วจึงให้ออกเสียงเทียบเสียง ดังนี้

1. อ่านคำที่ประสมอักษรนำก่อน เช่น

ค-ร-	- ครู
ก-ล-เอ	- เกลือ
ก-ว-า	- กวา
ก-ว-าง	- กวาง

2. อ่านออกเสียงเทียบเสียง เช่น

คู	ครู	(ลิ้นเร็วเล็กน้อย)
ปา	ปลา	(ลิ้นแตะเพดาน ไม่เร็ว)
ชา	ชวา	(เสียงกล้ำกันเป็นเสียงใหม่)

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2528, 6-7)

6. ปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เกิดขึ้นทั้งในหมู่นักเรียนและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำนี้ พยุง ญาณโกมุท ได้กล่าวไว้ว่า เกิดจากการเอาอย่างที่ไม่ดี เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ เช่น เด็กจีนที่เกิดในไทย เอาอย่างบิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนเขามากจะพูดคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว ไม่ชัด จะพูด ปลา เป็น ปา ครู เป็น คู เป็นต้น (พยุง ญาณโกมุท. 2510 : 624 - 625)

จะเห็นได้ว่า ปัญหาการออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำนี้ เป็นปัญหาใหญ่และพบเห็นเสมอจึงควรได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง และใช้เวลาเพียงพอ ครูเอาใจใส่โดยการฝึกฝนอยู่เสมอ ให้นักเรียนได้ใช้ถูกต้อง และมีความชำนาญเป็นอัตโนมัติ

ปัญหาในการอ่านออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ มีลักษณะดังนี้คือ

1. สุตาร์ตน์ เอกวานิช ได้กล่าวถึงการออกเสียงพยางค์ที่ใช้อักษร ร และ ล ควบกล้ำดังนี้ ร เป็นพยัญชนะลิ้นรวิ ล เป็นพยัญชนะข้างลิ้น ลักษณะปลายลิ้นจรดโคนลิ้น ลิ้นงอ และม้วนให้ลมออกข้างลิ้น ได้แก่ กร กล ขร ชล คร คล ตร พร ปล พร และ ผล คำเหล่านี้ส่วนใหญ่ผู้ที่ออกเสียง ร ล ไม่ชัดเจนจะมีปัญหา คือ ออกเสียงคำที่มีอักษร ร ล ควบกล้ำไม่ชัดเจนไปด้วยจะออกเสียงสับสน เช่น ปลาบปลื้ม เป็น ปราบปริ่ม พรวดพราด เป็น พลวดพลาด เป็นต้น หรือไม่ออกเสียง ร ล ที่ควบกล้ำอยู่เลย เช่น ตรง เป็น ตง เพราะออกเสียงได้ง่ายกว่า และไม่ได้รับการฝึกฝนให้ออกเสียงได้ถูกต้องเมื่อเคยชินเข้าก็พอใจที่จะออกเสียงตามสบาย ไม่ต้องรื้อลิ้นหรือห่อลิ้น เราจึงมักได้ยินคำเหล่านี้อยู่เสมอ... จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงปะเทศ (สุตาร์ตน์ เอกวานิช. 2519 : 4)

2. ชลทิวา กลัดอยู่ ได้กล่าวถึงการออกเสียงสับสนของอักษร ว ควบกล้ำไว้ว่า

อักษร ว ควบกล้ำ เป็นพยัญชนะกึ่งสระ ออกเสียงที่ริมฝีปากคล้ายกับออกเสียงสระอุ ได้แก่ กว ขว และ คว การออกเสียงบางครั้งเกิดการสับสนเสียงกันมาก คือ ขว หรือ คว ออกเสียงเป็น กว เช่น ควัน เป็น กวัน ควาย เป็น กราย เป็นต้น มักจะเป็นพวกที่พูดภาษาถิ่น และท้องถิ่นของตน ไม่มีหน่วยเสียงนั้น ส่วนพวกที่ออกเสียงคำที่มีอักษร ว ควบกล้ำ สับสนกับเสียงเดี่ยวที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น

ออกเสียง กว คว เป็น ฟ เช่น

ท้องฟ้ากว้าง และทะเลก็ดูเคว้งคว้างจ้ง เป็น

ท้องฟ้าฝ้า และทะเลดูเฟ้งฝ้าจ้ง

ออกเสียง ขว เป็น ผ เช่น

หันหน้าไปทางขวา แล้วชวนเสือไว้ เป็น

หันหน้าไปทางฝา แล้วแผนสื่อไว้

เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะ เสียง กว ขว คว และ ฟ ฝ นี้ มีวิธีออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเมื่อออกเสียงแล้วจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิดไปโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นคนละหน่วยเสียง (ชลธิรา กลัดอยู่. 2517 : 49)

เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

ก๊อ สวัสดิพานิชย์ ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "เป็นการแปลความหมายของ ตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมาย แทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ" (ก๊อ สวัสดิพานิชย์. 2509 : 3)

รัฐจวน อินทรคำแหง และคนอื่น ๆ กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึง "การแปลสื่อความหมายจากตัวหนังสือหรือภาพให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวคิด โดยให้ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน การอ่านต้องจับใจความสำคัญ และสามารถพูดเป็นเรื่องราวได้ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องสร้างมโนภาพขึ้นมาพร้อมกับการอ่าน" (รัฐจวน อินทรคำแหง และคนอื่น ๆ 2519 : 15)

บันลือ พฤกษ์วัน ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง "การแปลตัวอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่ใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน (ผู้ฟัง) ซึ่งบางครั้งไม่จำเป็นต้องออกเสียงก็เข้าใจความหมายกันได้" (บันลือ พฤกษ์วัน. 2522 : 80)

รัชมี บุญะสิทธิ์ ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง กระบวนการที่จับช้อนสื่อความหมายให้ผู้อ่านเกิดการเรียนรู้และเข้าใจตัวอักษรออกมาเป็นความคิด ความรู้สึกและจินตนาการ แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ (รัชมี บุญะสิทธิ์. 2523 : 29 - 30)

พูนศรี อัมประไพ ได้สรุปไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการเริ่มตั้งแต่สายตากระทบตัวอักษร แล้วแปลงตัวอักษรเป็นภาษาพูดอย่างถูกต้องชัดเจนตามอักษรวิธี โดยใช้ประสาทสัมผัสตามเรื่องราวที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านและผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวตามความหมายของอักษรนั้นด้วย (พูนศรี อัมประไพ. 2527 : 19)

วันเพ็ญ สุภิกิตย์ ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการติดต่อสื่อสารความคิดจากผู้อ่านไปสู่ผู้เขียน เป็นการแปลความ สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้ได้ความหมาย

แจ่มชัดสมบูรณ์ โดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หัวใจที่สำคัญของการอ่าน คือ การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน (วันเพ็ญ สุภิกิตส์. 2528 : 9)

ดีคานท์ ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายความหมายดังนี้ คือ

การอ่าน คือ กระบวนการของความรู้สึก เขากล่าวว่า การอ่านต้องการใช้ความรู้สึก โดยเฉพาะในด้านการมองเห็น ผู้อ่านจะมีปฏิริยาต่อสัญลักษณ์ที่เห็น ซึ่งสัญลักษณ์นั้นจะต้องอ่านได้ และมองเห็นอย่างชัดเจน และจะต้องมีแสงสว่างเพียงพอ

การอ่าน คือ กระบวนการสังเกต การอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อสิ่งเร้ามันเป็นสิ่งที่มีความหมาย

การอ่าน คือ การตอบสนองต่อสิ่งเร้า

การอ่าน คือ การเตรียมการตอบสนอง

การอ่าน คือ พัฒนาการในการทำงาน ซึ่งขึ้นอยู่กับความพร้อมของเด็ก การอ่านเป็นงานที่ยากฉะนั้น เด็กจะประสบความสำเร็จในการอ่าน ขึ้นอยู่กับความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก

การอ่าน คือ สามารถเป็นความสนใจที่จะไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ ได้

การอ่าน คือ กระบวนการเรียนรู้ การอ่านจะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ เด็กจะใช้ความสามารถในการอ่านหาความรู้เปลี่ยนแปลงทัศนคติ อุดมการณ์ และความปรารถนาของตนเอง การอ่านจะเปิดโอกาสให้เด็กเรียนรู้ไปสู่โลกของความคิด และทำให้มีความคิดกว้างขวาง

การอ่าน คือ กระบวนการติดต่อสื่อสาร การอ่านเป็นกระบวนการที่เคลื่อนไหวอยู่เสมอ เป็นการติดต่อสื่อสารจากผู้เขียน ไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งการติดต่อสื่อสารนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านสามารถหาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ (สายใจ เกตุชาญวิทย์. 2527 : 36 อ้างอิงมาจาก

Dechant. 1964 : 1 - 2)

กูดแมน กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่มีแบบแผนประกอบด้วยความต้องการรายละเอียดเป็นความเข้าใจที่เป็นไปตามลำดับขั้น และยังหมายถึงการนิจรรณาตัวอักษร คำสะกด และ หน่วยของภาษาที่กว้างออกไป (Goodman. 1967 : 126 - 135)

ธอร์นไดค์ และ เบตส์ กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า การอ่านเป็นกระบวนการของความคิด (Thorndike. 1968 : 489) (Betts. 1986 : 454)

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมา พอสรุปใจความได้ว่า การอ่าน หมายถึง การใช้สายตาดูแล้วแปลความหมายของภาพหรือตัวอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นความคิด เรื่องราว หรือ คำพูด (เสียง) การอ่านจึงมิใช่เป็นเพียงการออกเสียงพูดตามสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนเขียนเท่านั้น แต่มีความหมายรวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เกิดจินตนาการ แล้วนำสิ่งเหล่านั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

2. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

ในการอ่านแต่ละครั้งของผู้อ่านแต่ละคน ผู้อ่านจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ก่อนว่า ต้องการอ่านเพื่ออะไร จุดมุ่งหมายของการอ่านของแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะอ่านเพื่อความอยากรู้ เพื่อความเพลิดเพลิน หรืออาจจะอ่านเพื่อการศึกษาก็ได้ การอ่านที่ดีต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ดังนั้น จึงได้มีการศึกษาหลายท่านตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแตกต่างกันไป

กรมวิชาการ ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ 3 ข้อ คือ

1. สอนให้อ่านได้ คือ มีพัฒนาการและทักษะในการอ่าน ทั้งอ่านในใจและอ่านออกเสียง รู้จักกวาดสายตา มีอัตราเร็วในการอ่านที่เหมาะสม มีทักษะในการอ่านสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดจนความสามารถในการเข้าใจเรื่อง และแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน

2. สอนให้เป็นเครื่องมือหาความรู้ คือ นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนตามกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ และแสวงหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ

3. สอนอ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ ให้ได้รับความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน ได้รรถรสในการอ่าน ใช้เวลาเลือกอ่านหนังสือ ได้ถูกต้อง มีรสนิยมในการอ่าน ได้สูงขึ้นตามระดับตามวัย (กรมวิชาการ. 2524 : 54 - 55)

ผะอบ โปะษะกฤษณะ ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. เพื่อให้รู้ การอ่านไม่ว่าเรื่องเล็ก เรื่องน้อย หรือเรื่องใหญ่ ๆ จุดประสงค์ที่มาก่อนก็คือ เพื่อให้รู้ เช่น การอ่านสลากษา เพื่อให้รู้จะได้กินยาถูก

2. เพื่อให้เกิดความบันเทิง (ผะอบ โปะษะกฤษณะ. 2526 : 107)

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมี 2 ประเภท คือ อ่านเพื่อให้รู้ และอ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน

3. ประเภทของการอ่าน

วาสนา เกตุภาค ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้ คือ

1. อ่านออกเสียง คือ การว่าตามตัวหนังสือให้ผู้ฟัง เช่น การอ่านข่าว อ่านประกาศ เป็นต้น การอ่านออกเสียงนั้นผู้อ่านจะต้องอ่านได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษา และความนิยมในการที่อ่านให้ผู้ฟังจะต้องคำนึงถึงระดับเสียง ให้ดังพอที่จะได้ยินอย่างทั่วถึง ถ้ามีเวลาเตรียมตัวล่วงหน้าก็ควรจะได้อ่านในใจซักเที่ยวหนึ่ง เพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องจะได้แบ่งข้อความจังหวะวรรคตอนได้เหมาะสม สามารถออกเสียงคำได้ชัดเจน ถูกต้อง และใสอารมณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจต่อตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเอง

ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์มากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน
(วาสนา เกตุภาค. 2529 : 1 - 2)

เพ็ญแข สุกิตต์ย์ ก็ได้แบ่งชนิดของการอ่านออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading)
2. การอ่านในใจ (Silent Reading) (เพ็ญแข สุกิตต์ย์. 2526 : 10)

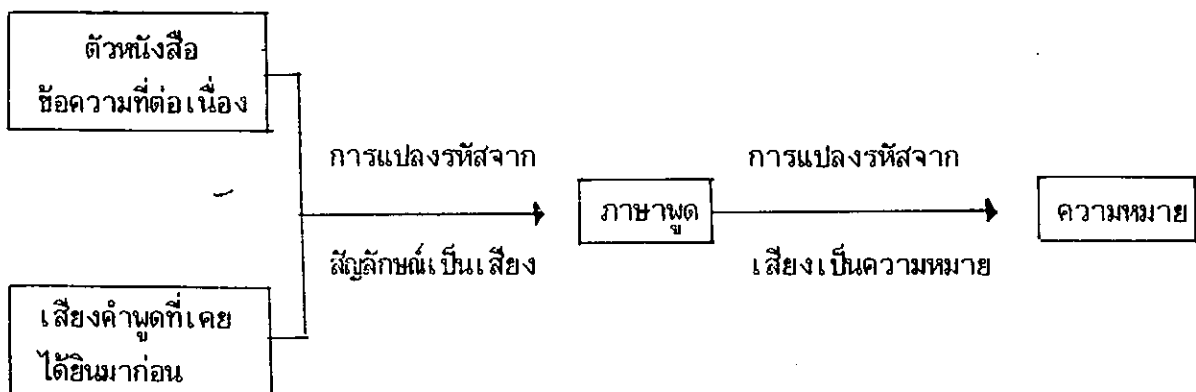
4. ลักษณะของกระบวนการอ่าน

ประเทิน มหาพันธ์ ได้สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการทางกาย เมื่อร่างกายตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็นซึ่งประกอบด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวทางสายตาแล้วส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง

2. กระบวนการทางสมอง ในขณะที่สายตากวาดไปตามเส้นของบรรทัดของตัวอักษร ผัสสะต่าง ๆ จะรับรู้ และสมองจะแปลความหมายทันที กระบวนการทางสมองขึ้นอยู่กับกระบวนการทางกายเป็นอันมาก เพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน
(ประเทิน มหาพันธ์. 2523 : 31)

กูดแมน ได้สรุปกระบวนการของการอ่านไว้ดังในแผนผังข้างล่างนี้

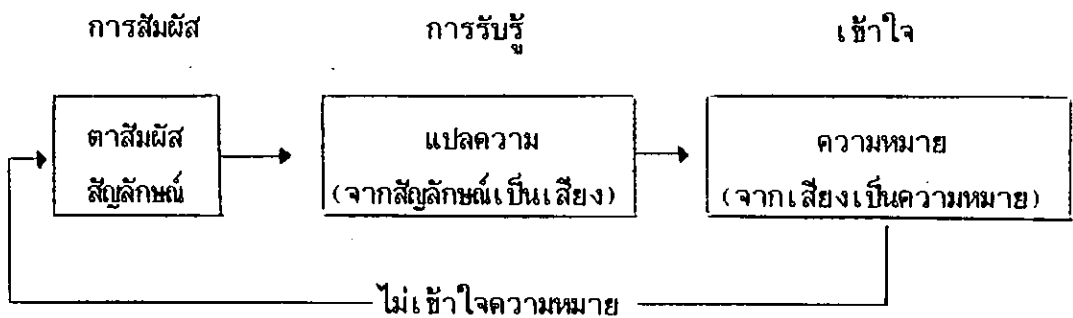

ภาพประกอบ 1 สรุปกระบวนการอ่านของกูดแมน (เพ็ญแข สุกิตต์ย์. 2526 : 10)

อ้างอิงมาจาก Goodman. 1968 : 16)

ผู้อ่านในระยะเริ่มเรียนหรือยังอ่านไม่เก่งจะรับเอาสัญลักษณ์ทางภาษาเขียนหรือตัวหนังสือไปรวมกับประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเสียงและคำพูดนั้นเคยได้ยินมาก่อน จากนั้นก็แปลงรหัสจากภาษาเขียนออกมาเป็นเสียงภาษาพูด แล้วผู้อ่านจึงแปลงรหัสจากเสียงภาษาพูดมาเป็นความหมายจึงจะเกิดความเข้าใจในการอ่าน การอ่านออกเสียงจะใช้กระบวนการทั้ง 3 ชั้น คือ จากชั้นที่ 1 ข้ามชั้นที่ 2 ไปยังชั้นที่ 3 เลย กล่าวคือเมื่อผู้อ่านเห็นตัวหนังสือก็จะตีความหมายออกมาเลย ไม่ต้องแปลงรหัสจากตัวหนังสือมาเป็นเสียง อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านในใจอาจใช้ทั้ง 3 ชั้นก็ได้ แต่ไม่ปรากฏเสียงออกมา ส่วนอัตราเร็วในการอ่านจะช้ากว่าคนที่อ่านจากชั้นที่ 1 ผ่านไปยังชั้นที่ 3

จากเอกสารที่กล่าวมาของลักษณะกระบวนการอ่านพอจะสรุปได้ว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย การสัมผัส การรับรู้ และการเข้าใจความหมาย ซึ่งอาจจะต้องมีการย้อนกลับ เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจ ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิดังนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงกระบวนการอ่าน

5. องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน

เกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน จุฑามาศ สุวรรณโคตรธ ได้ให้ความเห็นว่าการอ่านซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจและได้ผลคุ้มค่าจากการอ่านประกอบด้วย

1. รู้จักเลือกให้ตรงตามความต้องการ
2. จับใจความได้
3. รู้จักบันทึกการอ่าน
4. มีวิจารณญาณในการอ่าน คือสามารถชี้ได้ว่าหนังสือเล่มใด ไม่ดีเพียงใด น่าเชื่อถือ

ได้หรือไม่เพียงใด โดยการอ่านหนังสือในแนวเดียวกันหลาย ๆ เล่ม

5. อ่านได้เร็ว
6. มีนิสัยรักการอ่าน (จุฑามาศ สุวรรณโคตรธ. 2519 : 27 - 29)
- ✓ บุช และเฮบเนอร์ ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่าจะต้องประกอบด้วย
 1. การตีความของตัวหนังสือ หรือสัญลักษณ์ที่เขียนนั้น
 2. การจับใจความได้
 3. การซึมซาบและเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนเสนอโดยตลอด
 4. กระบวนการคิดหาเหตุผลและค้นหาความหมาย (Bush and Huebner.

1970 : 97)

จากเอกสารที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน มี 6 ประการ ดังนี้ คือ

1. เรียงลำดับเรื่องราวก่อนหลังได้
2. ความสามารถในการรับรู้โดยสายตา
3. เข้าใจความหมายของคำ
4. จับใจความสำคัญของเรื่องได้
5. ความสามารถในการวิเคราะห์
6. มีนิสัยรักการอ่าน

6. ความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษา

หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 กำหนดจุดประสงค์ของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านได้ถูกต้อง คล่องแคล่วรวดเร็ว
2. อ่านจับใจความและเข้าใจถูกต้อง
3. อ่านได้โดยไม่ต้องอ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
4. เข้าใจความสัมพันธ์ในเนื้อเรื่อง รู้รายละเอียด สามารถขยายความได้
5. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน
7. เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ในเรื่องที่อ่านได้
8. อ่านในใจได้โดยไม่ทำปากขมุบขมิบ
9. เข้าใจจุดประสงค์และเจตคติของผู้เขียนได้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 :

52 - 54)

จากความมุ่งหมายของการสอนอ่านในระดับประถมศึกษาที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การสอนอ่าน

ก็เพื่อให้ นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน และสามารถเข้าใจ เรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี

✓ 7. ความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

การเรียนการสอนอ่านออกเสียงนั้นถือว่าเป็นกิจกรรมระหว่างครูกับนักเรียน ไม่ใช่ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน เพราะถ้าเป็นกิจกรรมระหว่างนักเรียนแล้ว ก็กลายเป็นเรื่องของการประกวดประชันกันไป ดังนั้น ถ้าจะมีการกำหนดให้นักเรียนคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง อ่านออกเสียงให้เพื่อนในห้องฟัง จะต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายอย่างแน่นอนไว้ว่าเป็นการอ่านออกเสียงเพื่ออะไร เพราะการเรียนการสอนอ่านออกเสียง จำเป็นต้องมีการตั้งจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ซึ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงได้แก่

ความมุ่งหมายในการอ่านออกเสียงของหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ตามคู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กล่าวไว้ว่า

1. เพื่อให้สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยม
 2. เพื่อให้สามารถใช้เสียงได้ถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน
 3. เพื่อให้สามารถจับใจความที่อ่านได้
 4. เพื่อการถ่ายทอดข่าวสารหรือเรื่องราวให้ผู้อื่นทราบ
 5. เพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านวรรณคดีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง นอกจากนั้นยังทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านเกิดความซาบซึ้งในรสของวรรณคดีอีกด้วย
 6. เพื่อให้ผู้อ่านได้ปรับปรุงตนเองทั้งในด้านการอ่านและการพูด
 7. เพื่อฝึกการพูดต่อหน้าชุมชน ด้วยการอ่านออกเสียง จะทำให้เกิดความมั่นใจ
 8. เพื่อให้เกิดความสนใจในการอ่าน จะได้แก้ไขสิ่งที่บกพร่องและส่งเสริมในสิ่งที่ดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น
 9. เพื่อให้เกิดความสนใจในการอ่าน อยากรู้ต่อไปเรื่อย ๆ
 10. เพื่อพัฒนาทักษะเบื้องต้นของการอ่านในใจ (กรมวิชาการ, 2525 : 56)
- ส่วนประกาศรี้ สีหอำไพ ได้สรุปความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงไว้ว่า การอ่านออกเสียงมุ่งหมายเพื่อ
1. ให้มีทักษะการอ่านอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และถูกต้อง
 2. ให้เกิดความรื่นเริงและเพลิดเพลิน
 3. สังเกต จังหวะและลีลาการอ่าน ทำให้รู้จักรสไพเราะของวรรณคดียิ่งขึ้น
 4. เผยแพร่เนื้อหาให้ทราบทั่วกัน
 5. มุ่งการอ่านออกเสียงเป็นสำคัญ การจับใจความหรือจำเรื่องราวได้มากน้อยเป็น

สิ่งรองลงมา นักเรียนอาจนำไปอ่านในใจทบทวนได้เองต่อไป

6. ฝึกอ่านให้เหมือนเสียงพูด เพื่อให้ผู้ฟังสนใจ ไม่เบื่อหน่าย (ประกาศรี สี่ห้าพ. 2524 : 335)

อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์ของการอ่านออกเสียง นอกจากเพื่อเป็นการอ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและความนิยมแล้ว ยังเป็นการตรวจสอบการอ่านออกเสียงเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง การอ่านประเภทต่าง ๆ จะได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในโอกาสต่อไป

✓ 8. ข้อดีของการอ่านออกเสียง

1. คุณค่าด้านการตรวจสอบข้อบกพร่อง

การอ่านออกเสียงจะเปิดโอกาสอย่างดีให้แก่ครูในการตรวจสอบปัญหา การอ่านของนักเรียน ในกระบวนการของการอ่านออกเสียง คำพูดทุกคำจะต้องถูกเปล่งเสียงออกมา การชี้คำ การสื่อความหมาย เช่น การแบ่งวรรคตอน น้ำเสียง การออกเสียง และการถ่ายทอดความรู้สึกจะแสดงออกมาให้ได้ยินอย่างชัดเจน จึงง่ายแก่การตรวจสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในปัญหาการอ่านและสิ่งที่ปรากฏดังกล่าวนี้จะเป็นหลักฐานในการพิจารณาปัญหาของความเข้าใจในการอ่านได้

2. คุณค่าด้านการสอน

ข้อมูลที่ได้จากการวินิจฉัยปัญหาการอ่านออกเสียง จะเป็นประโยชน์สำหรับครูในการวางแผนปรับปรุงการสอนอ่านให้ดีขึ้น รวมทั้งการจัดหาหนังสือการสอนอ่านให้เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของเด็กด้วย จัดการสอนซ่อมเสริมเด็กที่มีปัญหาการอ่านเป็นรายบุคคล หรือกลุ่มย่อย

3. คุณค่าในทางแรงจูงใจ

นักเรียนจะเพิ่มชั่วโมงอ่านมากขึ้น เมื่อเขาได้อ่านหนังสือที่เขาสนใจ ถ้าหากครูอนุญาตให้เขาเลือกหนังสือเอง หรืออ่านเรื่องราวที่เขาเขียนขึ้นเองจะทำให้เขาสนใจการอ่านมากขึ้น

4. คุณค่าทางความคิด

การที่ครูอ่านนิทาน สารคดีที่น่าสนใจให้เด็กฟัง แล้วตั้งคำถามให้เด็กคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน สามารถช่วยให้เด็กฝึกการคิด และรู้จักประเมินสิ่งที่อ่าน

5. คุณค่าทางด้านสุนทรียะ

การให้เด็กอ่านบทประพันธ์ประเภทร้อยกรองทั้งชั้น หรือเป็นเทพ จะช่วยให้เด็กได้รับรสของวรรณคดีได้ บางครั้งครูอาจจะชี้แนะให้เด็กเห็นว่า ภาษากวีมีอารมณ์ขันอย่างไร เศร้า

อย่างไร สิ่งเหล่านี้เมื่อเด็กอ่านออกเสียง เด็กจะเกิดประสบการณ์ทางสุนทรียะ (วรรณกรรม ภิรมย์รื่น. 2522 : 1 - 3)

จากข้อดีของการอ่านออกเสียงที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงนั้นจะเปิดโอกาสให้ครูได้ตรวจสอบปัญหา การอ่านของนักเรียน ในกระบวนการของการอ่านออกเสียง เพื่อจะได้วางแผนปรับปรุงการสอนอ่านให้เหมาะสม อีกทั้งยังให้คุณค่าทางด้านสุนทรียะ

9. ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน

การอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นและให้ประโยชน์แก่มนุษย์มากทุกด้านและทุกโอกาส การอ่านจะช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิดของมนุษย์เราให้เพิ่มพูนขึ้น การอ่านเปรียบเสมือนกุญแจสำหรับไขหาความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก ถ้านำความรู้ที่ได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาแก้สังคมแล้ว บุคคลเหล่านี้จะเป็นพลเมืองที่ดีงามของสังคม สังคมใดที่มีบุคคลที่มีประสิทธิภาพในการอ่านอยู่มาก สังคมนั้นก็ย่อมเจริญพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว การอ่านจึงมีความสำคัญและก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์หลายด้าน พอสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ เมื่อเกิดทักษะในการอ่านก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต

2. การอ่านทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ด้วยการใช้ความรู้ความงดงามของภาษา ทำให้เกิดความสุขและเกิดจินตนาการ

3. การอ่านเป็นเครื่องมือส่งเสริมความคิดให้แตกฉาน

4. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึก และความต้องการทำให้มนุษย์เกิดความเข้าใจกัน อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

5. การอ่านทำให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะนำความรู้จากการอ่านมาปรับปรุงอาชีพของตน

6. การอ่านเป็นเครื่องมือในการรับทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นก่อนต่อคนรุ่นต่อ ๆ ไป (บุญศรี อัมประไพ. 2527 : 19 - 20)

จากเอกสารที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ ที่จะสามารถช่วยให้เด็กเรียนขยายประสบการณ์ใหม่ ๆ ได้ดี และเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเองอีกด้วย นอกจากนี้ความสามารถในการอ่าน ยังช่วยให้เด็กเรียนได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ ทั้งยังเป็นแรงสนใจในการเข้าสังคมที่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มได้ดี เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะช่วยให้เด็กเรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน

10. ทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่าน

ก๊อ สวิสดีฟานิชย์ ได้เสนอแนะหลักการสอนอ่าน ดังนี้

1. สอนให้นักเรียนอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน
2. สอนให้นักเรียนรู้จักค้นหาคำศัพท์ด้วยตนเอง
3. สอนให้นักเรียนรู้จักตีความหมายที่ซับซ้อน
4. สอนให้นักเรียนรู้จักแผนที่ แผนภูมิ และแผนภาพ เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจ

ความหมายได้แจ่มแจ้งขึ้น

5. สอนให้นักเรียนทดสอบตนเอง โดยให้ทบทวนเรื่องที่ได้อ่าน
6. สอนให้นักเรียนทดลองความรู้ที่อ่าน (ก๊อ สวิสดีฟานิชย์. 2494 : 230)

เครตเลอร์ ได้กล่าวถึงทักษะสำคัญในการใช้อ่านคือ

1. การเคลื่อนสายตาในการอ่าน
2. ความสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวอักษรตัวหนึ่งกับตัวอักษรอีก

ตัวหนึ่งคำหนึ่งกับอีกคำหนึ่ง และกลุ่มคำหนึ่งกับอีกกลุ่มคำหนึ่ง

3. ความสามารถเชื่อมโยงความหมายได้ทันทีที่เห็นกลุ่มตัวหนังสือนั้น ๆ
4. ความสามารถในการตีความคำศัพท์ที่ตนไม่รู้ได้จากข้อความ

(Kreidler. 1975 : 181)

จากหลักและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การอ่านที่ดีต้องอาศัยทักษะ เทคนิค และวิธีการหลายอย่างประกอบกัน เช่น

1. ต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น รู้จักตีความหมายที่ซับซ้อน การเคลื่อนสายตาในการอ่าน การนำประสบการณ์ของตนเอง เข้าตัดสินเรื่องราวที่อ่าน มีความสามารถในการเชื่อมโยงคำและความหมายได้ทันทีที่เห็นกลุ่มตัวหนังสือนั้น

2. รู้ขั้นตอนและวิธีอ่าน

3. มีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน

11. องค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน

กรมสามัญศึกษา ได้ให้ความหมายของความพร้อมไว้ว่า ความพร้อม หมายถึง ความพยายาม ความปรารถนา และความสามารถของตนในการทำกิจการอย่างหนึ่งได้ ความพร้อมของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน ซึ่งในการสอนอ่าน ครูก็ต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ด้วย ความพร้อมของเด็กแต่ละคนขึ้นอยู่กับวุฒิและอายุ และประสบการณ์เดิม นอกจากนี้ยังต้องดูที่ความพร้อมของสายตา หู มือ ปาก และอารมณ์ เป็นต้น (กรมสามัญศึกษา. 2517 : 2 - 4)

ความพร้อมมีความสำคัญต่อการสอนของครู เพราะถ้าครูทราบความพร้อมของนักเรียน แล้วจะช่วยให้ครูได้รู้จักตั้งต้นในการสอน พื้นฐานของเด็กเพื่อจะได้ประสบการณ์ให้เด็กได้อย่างถูกต้ององค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน มีดังนี้ คือ

1. วุฒิภาวะ ในการที่เด็กจะเรียนอะไรก็ตามเด็กจะต้องมีความเจริญทั้งทางด้านร่างกายสติปัญญา สังคมและอารมณ์ แต่ความเจริญทางวุฒิภาวะนี้จะแตกต่างกันในเด็กแต่ละคน สคอเนล ได้ชี้ให้เห็นว่าวุฒิภาวะมีความสำคัญต่อการอ่านมาก เขากล่าวว่าการอ่านควรจะเลื่อนไปจนกว่าเด็กจะมีอายุสมองถึง 6 ปี 6 เดือน เพราะถ้าเราให้เด็กอ่านในขณะที่แกยังไม่พร้อม การสอนอ่านก็ไม่ได้ผล และถ้าหากเด็กไม่มีวุฒิภาวะทางด้านร่างกายหรือสติปัญญาหรือทางสังคมแล้ว เราควรมีการเตรียมประสบการณ์เพื่อให้เด็กเกิดความพร้อมในการอ่านไว้ล่วงหน้าก่อน เพราะจากการศึกษาพบว่า สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการอ่านมาก (Schonell. 1961 : 25)

แอนเดอสัน ยังพบอีกว่า เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนอ่านได้ก่อนเด็กชายเล็กน้อยเพราะในจำนวนเด็กที่อ่านออกเขียนได้ช้านั้นมีจำนวนเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง

ดังนั้นวุฒิภาวะก็มีความสำคัญมากต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน เช่นเดียวกันในการทำแบบฝึกหัดเพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่านของเด็ก ครูก็ควรคำนึงถึงวุฒิภาวะทางร่างกายและประสบการณ์ของนักเรียนด้วย เพื่อจะช่วยให้เด็กเรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียน เช่น แบบฝึกหัดที่มีภาพ ครูก็ควรมีหลักว่า เด็กในระดับประถมต้นควรจะใช้ภาพขนาดใหญ่และภาพควรจะมีลักษณะอย่างไร เป็นต้น (Anderson. 1958 : 447 - 453)

2. ความสามารถในการมองเห็น การฟัง และการแยกความแตกต่างของคำ จะขึ้นอยู่กับความพร้อมทางสายตา และหู แต่ถ้าเด็กมีความบกพร่องในอวัยวะทั้งสอง ความพร้อมทางสายตาและการแยกความแตกต่างของคำนั้น มีความสำคัญมากต่อการอ่าน

3. สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์เดิม ประสบการณ์ของเด็กจะแตกต่างกัน เด็กบางคนมาจากครอบครัวที่มีพื้นฐานและการศึกษาดี ก็ย่อมมีโอกาสและความพร้อมในการอ่านมากกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีการศึกษาน้อย ฉะนั้นเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ และพยายามเตรียมเด็กที่มีประสบการณ์ต่างกันนี้ ให้ได้รู้คล้ายคลึงกัน ในเรื่องประสบการณ์เดิมนั้นมีความสัมพันธ์กับการอ่านเช่นกัน

กรมสามัญศึกษา ได้กล่าวเกี่ยวกับประสบการณ์เดิมไว้ว่า เด็กที่มีโอกาสท่องเที่ยวมาก ก็รู้มาก ความพร้อมในการอ่านก็มีมาก (กรมสามัญศึกษา. 2517 : 2 - 4)

ชูลตัน ได้กล่าวว่า ความพร้อมในการอ่านของเด็กนั้นอยู่กับอาชีพของบิดามารดาความ

สนุกสนานที่ได้รับจากการอ่านนิทาน ตลอดจนการท่องเที่ยวไปกับครอบครัวของตน

(Sulton. 1955 : 531 - 538)

4. สภาพทางอารมณ์ เป็นที่รู้กันดีอยู่แล้วว่า เด็กจะเรียนได้ดี ถ้าเขามีความสนใจ และมีความต้องการที่จะเรียน พ่อแม่และครูมีส่วนช่วยส่งเสริมความสนใจในการอ่านของเด็กมาก ที่เดียวพ่อแม่บางคนเมื่อรู้ว่าลูกมีปัญหาในการอ่าน เขาจะพยายามจัดประสบการณ์ที่จะช่วยส่งเสริม การอ่านเป็นจำนวนมากไว้ หรือเมื่อเห็นว่าเด็กมีความพยายามที่จะอ่าน เขาก็จะให้กำลังใจ และไม่พยายามที่จะไม่หวังผลจากการอ่านของเด็กสูงเกินไป ซึ่งวิธีนี้จะช่วยเปิดโอกาสให้เด็กเรียน อ่านด้วยความพึงพอใจ และมีความสนใจที่จะเรียนและแสวงหาความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไป

จากเอกสารที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การที่เด็กจะอ่านได้ดีนั้นเด็กจะต้องมีความพร้อมและความพร้อมของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน ซึ่งครูก็ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย โดยทั่วไปแล้วองค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน ประกอบด้วย

1. วุฒิภาวะ
2. ประสบการณ์เดิม
3. สภาพแวดล้อม

12. วิธีสอนอ่าน

การสอนอ่านมีหลายวิธีการ ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพของผู้เรียน ผู้สอน ระยะเวลา และข้อจำกัดอื่น ๆ

บันลือ พงกษะวัน ได้ศึกษาวิธีสอนอ่านตามทฤษฎีและการแก้ปัญหาการอ่านในประเทศต่าง ๆ ซึ่งสรุปได้ 5 วิธี คือ

1. Global Method เป็นวิธีสอนอ่านที่ประสบความสำเร็จในประเทศเปรู คือ ใช้ภาพช่วยในการสอน ให้นักเรียนดูภาพแล้วจึงให้อ่าน ภาพจะช่วยให้อ่านคำได้ถูกต้อง เมื่ออ่านคำได้แล้วก็ฝึกเขียนคำนั้นควบคู่กันไป แล้วดึงคำที่เรียนอ่านได้เหล่านั้นมาใช้ในการวาดภาพ การนับจำนวนและเรียนวิชาอื่น ๆ ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามคู่มือครู โดยยึดเอาบทเรียนภาษาไทยเป็นหลักให้สัมพันธ์กันไปเป็นการสอนแบบบูรณาการสัมพันธ์วิชาวิธีหนึ่ง

2. ทฤษฎีการสอนอ่านของ เกรย์ (Gray) ซึ่งมี 4 ขั้นตอน และ บันลือ พงกษะวัน ได้นำมาเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับภาษาไทย เป็น 5 ขั้นตอน คือ

2.1 ขั้นเตรียม เป็นขั้นพัฒนาการความพร้อมในการเรียนอ่าน กระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนอยากอ่านด้วยการดูภาพจากนิทาน ฝึกอ่านภาพ อ่านบัตรคำ ฝึกการฟัง และเล่าเรื่องย่อได้

2.2 ชั้นเริ่มอ่าน คือ เริ่มอ่านคำประโยค เรื่องสั้น ๆ ประกอบภาพ ฝึกอ่าน แผนภูมิประสมการณ์ ฝึกอ่านเทียบคำเทียบประโยค

2.3 ชั้นฝึกทักษะการอ่าน ทำให้อ่านได้เร็วขึ้น โดยใช้วิธีจำรูปคำและสะกดคำ ผสมคำไปพร้อม ๆ กันกับการเขียน ฝึกอ่านเรื่องที่ยากขึ้น จับใจความในการอ่าน ฝึกอ่าน คำประพันธ์

2.4 ชั้นสร้างนิสัยในการอ่าน คือ รู้จักเลือกหนังสืออ่านตามความสนใจ สามารถ ประเมินเรื่องราวที่อ่านได้ จนถึงขั้นวิเคราะห์วิจารณ์

2.5 ชั้นส่งเสริมการอ่าน เป็นชั้นที่ช่วยให้การอ่านมีความหมายยิ่งขึ้นทำให้รู้จักใช้ เวลาว่างเพื่อการอ่าน และสามารถชักชวนผู้อื่นให้เห็นคุณค่าของการอ่านได้

3. การสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค (Basal Reader 's Approach) เป็น แนวการสอนอ่านของสหรัฐอเมริกา เพราะภาษาอังกฤษออกเสียงไม่คงที่จึงไม่ค่อยเหมาะสมกับ ธรรมชาติของภาษาไทย แต่มีประโยคนี้ที่สามารถนำสิ่งที่อ่านมาใช้ได้ การสอนวิธีนี้ใช้ภาพเป็นสื่อ ทำให้เข้าใจความหมายของคำ เวลาสอนสะกดตัวต้องจัดคำที่ออกเสียงเหมือนกัน สะกดแบบเดียวกัน ไว้เป็นหมู่ ๆ ทำให้เด็กอ่านคำได้คล่องแต่เขียนไม่ได้ วิธีสอนแบบนี้เคยนำมาใช้สอนภาษาไทยอยู่ ระยะเวลาหนึ่งแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะมีทั้งข้อดีและข้อเสีย คือ

การสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค
(Basal Reader 's Approach)

ข้อดี	ข้อเสีย
<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสนใจที่จะอ่านภาพ ทำให้อยากอ่าน 2. คำที่นำมาสอนเป็นคำที่มีความหมายนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 3. มีคำแม่แบบที่จะนำไปสู่การแจกลูกได้ 4. การสอนอ่านด้วยวิธีนี้ทำให้ผู้เรียนประสบ ความสำเร็จง่าย ชวนให้อยากเรียนต่อไป 	<ol style="list-style-type: none"> 1. จำนวนคำที่ใช้เรียนมีน้อย เรียนรู้คำ ได้น้อยมาก 2. นักเรียนมักอ่านแบบคล่องปาก เขียน ไม่ได้

4. การสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Method)

เป็นวิธีสอนที่เราใช้มานานเพราะเชื่อว่าสมกับธรรมชาติของภาษาไทย โดยเริ่มเขียนสระ พยัญชนะ ก่อนแล้วจึงไล่สะกดผสมตัวอ่านเป็นคำ

การสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Method)

ข้อดี	ข้อเสีย
<ol style="list-style-type: none"> 1. เหมาะสมกับภาษาไทยเพราะมีเสียงคงที่ ถ้าสะกดคำได้จะสามารถอ่านคำอื่น ๆ ได้อีกมาก เรียกว่า "อ่านแตก" 2. อ่านได้เร็วขึ้น 3. สัมพันธ์กับการเขียน คือ อ่านได้ก็เขียนได้ 4. เป็นวิธีสอนที่ไม่ต้องให้อุปกรณ์การสอนก็สอนได้ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นวิธีสอนที่ขัดกับจิตวิทยาการเรียนรู้ เพราะใช้เวลานานเกินความสนใจของเด็ก ใช้วิธีซ้ำซากมาก 2. คำที่เรียนบางคำไม่มีความหมาย ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย และประสบความสำเร็จได้ยากกว่าจะอ่านคำได้ 3. ขัดต่อการพัฒนากลไก ในการอ่านที่สอนให้นักเรียนฝึกกวาดสายตาก่อน คือ เรียนจากส่วนรวม ไปหาส่วนย่อย

5. วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ (Experience Approach)

เป็นวิธีสอนที่ไม่ยึดแบบเรียนเป็นหลัก แต่นำสิ่งที่ผู้เรียนสนใจเคยพบเห็นมาผูกเป็นประโยคเป็น เรื่องลงในแผนภูมิประสบการณ์

วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์
(Experience Approach)

ข้อดี	ข้อเสีย
1. ทำให้ผู้เรียนสนใจ จำง่าย สนุกสนาน 2. มีความหมายตรงกับประสบการณ์ของผู้เรียน	1. ต้องสอนอ่านแบบใช้ความจำ 2. เป็นภาระยากที่จะเลือกคำมาแต่งเป็นเรื่องให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็ก 3. ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ผู้สอน ในเรื่องการทำความถี่ของคำที่จำมาสอน การจัดทำบัญชีคำที่เรียนมาแล้ว

(บันลือ พฤษะวัน, 2522 : 83 - 90)

จากเอกสารวิธีสอนอ่านที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า การสอนอ่านนั้นมีหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งไม่สามารถบอกได้ว่าวิธีสอนใดที่เหมาะสมกับการสอนอ่านภาษาไทย และเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะการสอนอ่านนั้นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายประการ เช่น

1. สภาพของโรงเรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. สภาพของสิ่งแวดล้อม และสภาพท้องถิ่น
3. ครูผู้สอน
4. ระยะเวลาในการสอน

ฉะนั้น ในการสอนอ่านแต่ละครั้งแต่ละเรื่องจึงมีวิธีสอนไม่เหมือนกัน เพราะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทั้ง 4 ประการ อาจจะกล่าวได้ว่า ครูควรจะสอนหลาย ๆ วิธีในการเรียนการสอนแต่ละครั้งเพื่อจะให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

13. ขั้นต่าง ๆ ของการอ่าน

ก่อน สวัสดิ์พานิชย์ ได้แบ่งขั้นต่าง ๆ ของระดับความสามารถในการอ่านไว้ดังนี้

1. ขั้นแสวงหาความพร้อมในการอ่าน เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลและชั้นประถมหนึ่งตอนต้น ซึ่งยังไม่รู้ว่าการอ่านคืออะไร หนังสือคืออะไร
2. ขั้นเริ่มเรียนหลักมูลฐาน เป็นนักเรียนชั้นประถมหนึ่งตอนปลาย ขั้นนี้เด็กเรียนจะมีความพร้อมในการอ่านสมบูรณ์แล้ว และเริ่มเรียนหลักขั้นต้นของการอ่าน เริ่มรู้จักอ่านจากแผนภูมิและแผนภาพการเรียนจะเชื่อถือ จะหัดจำโดยใช้ภาพประกอบ หรือข้อความในประโยคเป็นเครื่องประกอบให้เด็กเรียนเดาคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. ขั้นหลักมูลฐานของการอ่านเจริญอย่างรวดเร็ว นักเรียนในขั้นนี้คือนักเรียนประถม 2 และ 3 จะเกิดนิสัยรักการอ่านและความสนใจในการอ่าน คือจะขยันอ่านหนังสือยิ่งขึ้น และอ่านได้มาก รู้จักคำใหม่เพิ่มขึ้น วิธีเดาคำใหม่จะดีขึ้น
4. ขั้นความสามารถและความชำนาญในการอ่านเจริญเต็มที่ เป็นนักเรียนชั้นประถม 4 ถึงมัธยม 3 ระยะเวลาความลำบากในการรู้จักคำใหม่จะหมดไป ถ้าไม่รู้จักความหมายของคำ จะถามผู้รู้หรือค้นหาเองจากพจนานุกรม ความเจริญที่เห็นเด่นชัดคือ รู้จักการอ่านในใจเป็นประจำ รู้จักกวาดสายตา ช่วงสายตาจะกว้างขึ้น ความสามารถและความชำนาญจะใกล้เคียงกับผู้ใหญ่
5. ขั้นการใช้การอ่านอย่างรอบรู้ เป็นขั้นสูงสุดของความสามารถและความชำนาญในการอ่าน (ก่อน สวัสดิ์พานิชย์. 2505 : 29 - 32)

จากเอกสารที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ขั้นต่าง ๆ ของการอ่านยึดโดยอาศัยวัยวุฒิ ประสบการณ์ที่ได้รับเป็นหลัก โดยเริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเมื่อวัยวุฒิมากขึ้น และได้รับประสบการณ์มากขึ้น ความสามารถในการอ่านก็จะพัฒนาการตามไปด้วย

✓ 14. หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน

การสร้างเรื่องให้เด็กเรียนอ่านนั้นควรจะมีหลักเกณฑ์ในการสร้างไม่ใช่ว่าอยากจะทำก็เขียนเรื่องทันทีโดยไม่คำนึงถึงอะไร เพราะถ้าทำเช่นนั้นแล้ว คงจะไม่เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแน่นอน ดังนั้นการสร้างเรื่องเพื่อให้นักเรียนอ่าน ควรคำนึงถึงหลักเกณฑ์ในการสร้าง ซึ่งมีผู้ให้หลักเกณฑ์ไว้หลายท่าน คล้าย ๆ กัน ดังนี้ หทัย ตันหยง กล่าวว่า การเขียนเรื่องควรจะให้ตรงกับความต้องการของเด็กอย่างแท้จริง ผู้เขียนควรตั้งปัญหาถามตนเองก่อนว่า

1. เรื่องนั้นเขียนให้ใครอ่าน ซึ่งหมายถึงเด็กวัยใด
2. เด็กชอบอะไร ผู้เขียนต้องรู้และเข้าใจโลกของเด็กอย่างลึกซึ้งว่าเด็กวัยนั้น ๆ ชอบหรือสนใจอ่านเรื่องแบบใด เพื่อที่จะได้สร้างเรื่องให้สนองความต้องการของเด็กมากที่สุด

3. เด็กไม่ชอบอะไร เพราะถ้าเขียนเรื่องที่เด็กไม่ชอบหรือ ไม่ถูกกับรสนิยมของเด็ก เด็กก็ไม่อยากอ่าน เด็กไม่ชอบเรื่องที่โศกเศร้า ความผิดหวัง ความตาย ความทารุณโหดร้าย ความคดโกง และไม่ชอบตัวละครซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องประเภทที่เล็กกว่า ต้อยกว่าตัวเด็กผู้อ่าน ตัวละครเด็กชอบประเภทมีชีวิตเคลื่อนไหว ได้มากกว่าสิ่งไร้วิญญาณ (หทัย ตันหยง. 2525 : 24 -22)

ณรงค์ ปานทอง ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ว่าก่อนที่จะลงมือเขียนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. เขียนเพื่อให้เด็กฟังหรือให้เด็กอ่าน ถ้าเป็นการเขียนเพื่อให้เด็กอ่าน จะต้องนึกถึงความสามารถของผู้อ่านด้วยว่า ผู้อ่านมีอายุอยู่ในกลุ่มใด มีความสามารถในการอ่านมากน้อยแค่ไหน เข้าใจเรื่องเพียงใด มีความรู้เรื่องคำศัพท์เท่าใด

2. จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสร้างเรื่องสำหรับเด็ก เช่น ความเจริญของภาษา ความเจริญทางร่างกาย ความสนใจในการอ่าน

3. เรื่องที่ใช้เขียนจัดอยู่ในประเภทใด เช่น นิยาย นิทาน ธรรมชาติศึกษา เป็นต้น วางแนวการเขียนให้ชัดเจนดังนี้

3.1 กำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเขียน เช่น เรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน นิทานคติสอนใจ ทำนองอีสป นิทานเกี่ยวกับสัตว์ นิยายเกี่ยวกับสัตว์ที่ให้สัตว์มีพฤติกรรมเหมือนคน

3.2 กำหนดแก่น แนวคิด หรือสาระของเรื่อง คือ เมื่อเลือกเรื่องประเภทใดได้แล้วก็ต้องพิจารณาว่าเรื่องนั้นมีจุดประสงค์จะให้เด็ก ได้รับอะไร มีอะไรเป็นสาระสำคัญ เช่น ความกล้าหาญ ความสามัคคี เป็นต้น

3.3 ตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

3.4 วางโครงเรื่องควรมี 3 จุด คือ จุดเริ่มต้น จุดกลางเรื่อง และจุดจบ หรือตอนจบเรื่อง

๔. การใช้ภาษา ควรใช้ภาษาง่าย ๆ เข้าใจได้ทันที สุกภาพ ระดับภาษาเหมาะสมกับวัย (ณรงค์ ปานทอง. 2526 : 73 - 77)

๕. ปราณีย์ เชียงทอง ได้ให้หลักเกณฑ์การเขียนเรื่องสำหรับเด็กไว้ดังนี้ (กรมการศึกษานานาชาติ. ๒๕๒๖)

1. ต้องทำความรู้จักผู้อ่านคือ เด็กก่อน ต้องรู้จักจิตวิทยา ความสนใจ และความชอบของเด็กวัยต่าง ๆ เด็กโตมักเอาตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบกับตัวละครในเรื่อง เรื่องที่เขียนจึงต้องสมเหตุสมผล ตัวละครมีลักษณะนิสัยหัวใจใจของเด็กให้มีคุณธรรม และจริยธรรม เมตตากรุณา กล้าหาญ มีความสามารถในการผจญภัย และเอาชนะอุปสรรค

2. การเขียนเรื่อง สำหรับเด็กไม่ควรเป็นเรื่องสั่งสอนโดยตรง เพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกต่อต้าน ไม่อยากอ่าน การเขียนจึงควรเขียนทำนอง สอดแทรกคุณธรรม และ ค่านิยมที่ดีต่าง ๆ อย่างแยบยล โดยไม่ให้เด็กรู้ตัวว่าเป็นการสั่งสอน

3. ข้อความแต่ละตอนจะต้องมีค่าสำหรับเด็ก คือ ต้องให้อ่านเพลิดเพลิน สนุกสนาน ตื่นเต้น แทรกอารมณ์ขัน การดำเนินเรื่องรวดเร็ว (ปรานี เชียงทอง. 2526 : 134) /

จากหลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่องเพื่อใช้ในการอ่าน พอสรุปเป็นแนวทางในการสร้างเรื่องสำหรับใช้ในการทดลองสอนอ่านดังนี้

1. รวบรวมคำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไว้เป็นหมวดหมู่ เพื่อสะดวกในการเลือกใช้คำ
2. เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มาสร้างเป็นเรื่อง โดยคำนึงถึง
 - 2.1 ประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 7 - 8 ขวบ สนใจและชอบอ่าน
 - 2.2 ความสามารถของผู้อ่าน ให้คำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว
 - 2.3 การสอดแทรกคุณธรรมและค่านิยมที่ดีไว้ในเรื่อง
 - 2.4 การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย
3. ขอบเขตของเรื่อง เป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรม และเรื่องจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

15. การสอนอ่านหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กรมวิชาการ ได้ให้แนววิธีสอนอ่านหนังสือเรียนภาษาไทยของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไว้ดังนี้

1. ให้อ่านในใจและถามเรื่องที่อ่านก่อนแล้วจึงให้อ่านออกเสียง จะสอนคำใหม่ก่อนหรือให้อ่านในใจก่อนสอนคำใหม่ก็ได้ เพราะการอ่านในใจไม่จำเป็นต้องอ่านทุกคำ จึงเน้นการจับใจความและอัตราเร็วในการอ่านเป็นสำคัญ

พยายามฝึกให้ปฏิบัติถูกวิธี ครูควรฝึกให้นักเรียนรักษาหนังสือดังนี้

1. ไม่ขยำขมลงไปที่มุมด้านล่าง เวลาเปิดหนังสือ
2. ไม่คว่ำหนังสือเพราะจะทำให้สีหนังสือเสีย
3. ไม่เอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดสอดไว้ หนังสือจะครากชำรุด
4. ไม่ขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในหนังสือ ถ้าไม่ใช่ของตัว
5. ไม่พับมุมกระดาษเพื่อทำเครื่องหมาย
6. ไม่ฉีกส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเป็นอันขาด

7. ไม่ทำหนังสือเปราะเปื้อน

8. ไม่ใช้หนังสือบังคับระยะแทนร่มในขณะฝนตก

2. การอ่านออกเสียงในบทเรียน ต้องอ่านเป็นคำเป็นประโยค ไม่อ่านแบบแจกลูก
เน้นการอ่านวรรคตอนและอ่านซักถามเสียงภาษาไทยกลาง และบทใดสามารถอ่านเป็นทำนอง
เสนาะ ได้ก็ให้ฝึกด้วย

3. เรื่องราวที่ให้อ่าน และให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องให้อ่านนั้นจะสอบถามเฉพาะ
บทตอบไม่ต้องให้จำเรื่องราวตั้งแต่บทแรกจนถึงบทสุดท้าย

4. เสียงสระ พยัญชนะ ที่เป็นปัญหาในบางท้องถิ่น ให้นำมาฝึกบ่อย ๆ และฝึกเรื่อย ๆ
ไปจนกว่าจะออกเสียงได้ชัด (ไม่หวังจะให้ออกเสียงชัดในการสอนครั้งเดียว และระวังไม่ให้
เกิดปมด้วย)

5. ข้อความที่เป็นประโยคในตอนท้ายของแบบฝึก ให้นักเรียนอ่านทีละประโยค แต่ละ
ประโยคให้อ่านติดต่อกันเป็นวรรคเดียวกัน ฝึกให้นักเรียนหัดสังเกต การนำคำที่เรียนมาแล้ว มาเข้า
รูปประโยคและลักษณะของข้อความที่เป็นรูปประโยคสมบูรณ์ (กรมวิชาการ. 2521 : 4 - 7)

✓16. ความสนใจในการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ฉัตรชัย ศุภระกาญจน์ ได้กล่าวถึงความสนใจของเด็กอายุ 7 - 8 ขวบ และ
9 - 10 ขวบ ไว้ดังนี้

อายุ 7 - 8 ขวบ

ความสนใจทั่วไป

เนื่องจากเป็นวัยเริ่มเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา แวดวงความสนใจก็ขยายขึ้นเพราะเด็ก
วัยนี้มีความอยากรู้อยากเห็น เริ่มสนใจว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร ความสนใจเช่นนี้ช่วยให้เด็ก
เป็นคนช่างสังเกต สามารถจดจำคำบอกเล่า และจดจำเหตุการณ์ที่ผ่านมาได้ ช่วงเวลาแห่ง
ความสนใจจะยาวนาน จึงมีความพิถีพิถันในการทำงานมากขึ้น ความสนใจของเด็กในวัยนี้ได้แก่

1. ชอบฟังความเป็นอยู่ของเด็กอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน
2. ชอบเรื่องเครื่องยนต์กลไก เช่น รถยนต์ เครื่องบิน เป็นต้น (สำหรับผู้ชาย)
3. ชอบเรื่องตุ๊กตา และการเย็บปักถักร้อย (สำหรับผู้หญิง)

ความสนใจในการอ่าน

1. ชอบการ์ตูนที่มีเนื้อหาดูไปนี้ (มากน้อยตามลำดับ)

- 1.1 การ์ตูนวรรณคดี
- 1.2 การ์ตูนเรื่องผี
- 1.3 การ์ตูนตลก
2. ชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริง เช่น การผจญภัย ชีวิตในบ้าน เป็นต้น
3. ชอบอ่านนิทาน เช่น นิทานพื้นบ้าน
4. ชอบเรื่องชวนคิด เช่น การทายปัญหา เป็นต้น

อายุ 9 - 10 ขวบ

ความสนใจทั่วไป

ในวัยนี้เด็กชายและเด็กหญิง เริ่มมีความสนใจแตกต่างกันมากขึ้น ทั้งสองเพศให้ความสนใจต่อตนเองลดน้อยลง แต่กลับสนใจเพื่อน และสภาพแวดล้อมที่ห่างไกลตนเองมากขึ้น เช่น สนใจความเป็นมาของบุคคล ความเป็นมาของสถานที่ เป็นต้น ขณะเดียวกันก็ชอบที่จะมีส่วนร่วมในการทำงานและการเล่นกับเพื่อนฝูงมากขึ้น

ความสนใจในการอ่าน

1. ชอบอ่านการ์ตูนที่มีเนื้อหาต่อไปนี้ (มากน้อยตามลำดับ)
 - 1.1 การ์ตูนตลก
 - 1.2 การ์ตูนเรื่องผี
 - 1.3 การ์ตูนวรรณคดี
 2. ชอบอ่านนิทาน ได้แก่ นิทานต่อไปนี้
 - 2.1 นิทานสัตว์ (แต่นิทานประเภทสัตว์พูดได้ ค่อยลดความสนใจลง)
 - 2.2 นิทานประจำชาติ รวมทั้งนิทานต่างชาติ
 3. ชอบอ่านเรื่องผจญภัย เรื่องตื่นเต้นลึกลับ เรื่องแสวงหาความกล้าหาญและเรื่อง แสดงความเป็นหลักก็ฬา เป็นต้น
 4. ชอบเรื่องนิทานประจำวัน ได้แก่ เรื่องต่อไปนี้
 - 4.1 ชีวิตในบ้าน
 - 4.2 ชีวิตในโรงเรียน (ฉัตรชัย สุภระกาญจน์. 2523 : 45 - 46)
- ลาริกส์ ได้สรุปว่า "เด็กวัย 8 - 9 - 10 ขวบ สนใจอ่านหนังสือ การ์ตูนมากที่สุด เป็นร้อยละ 90 และค่อย ๆ ลดลงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น (Laricks. 1958 : 137)

จากเอกสารที่กล่าวมา เราพอสรุปได้ว่าการอ่านมีประสิทธิภาพ บรรลุจุดประสงค์ในการอ่านเมื่อเด็กได้อ่านหนังสือตรงกับความสนใจ เด็กประถมศึกษาปีที่ 2 สนใจที่จะอ่านหนังสือประเภท การ์ตูน นิทาน และจะค่อย ๆ ลดความสนใจลงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น

✓ 17. ข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียง

คู่มือการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. การอ่านร้อยแก้ว

1.1 อ่านชัดเจน ฝึกอ่านออกเสียงพยัญชนะทุกตัวให้ชัดเจน โดยเฉพาะการออกเสียงตัว ร ล และคำควบกล้ำ ร ล ว เป็นต้น

1.2 อ่านถูกต้อง สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของไทย ไม่อ่านตกหล่นหรือเพิ่มคำขึ้นมา

1.3 อ่านคล่อง รู้จักกวาดสายตา อ่านล่วงหน้าไปก่อนและออกเสียงตามภายหลัง เพื่อให้อ่านข้อความได้ต่อเนื่องกันไม่หยุดชะงัก

1.4 การเว้นจังหวะและวรรคตอนที่ถูกต้อง

1.5 น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นแบบคำพูด หรือคำบรรยาย

1.6 ทำท่าทางในการอ่าน เน้นการจับหนังสือที่ถูกต้อง

2. การอ่านร้อยกรอง เริ่มต้นด้วยการฝึกอ่านคำคล้องจอง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่

1 - 2 อ่านเพื่อหาคำสัมผัส และฝึกแผนการเขียนคำคล้องจอง 2 คำ 3 คำ และมากกว่านั้นตามลำดับ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 เน้นการฝึกอ่านกลอนแปดเป็นการฝึกอ่านทำนองเสนาะ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้รสไพเราะ และความงามของภาษา ที่เกิดจากทำนองการสัมผัสคำและสำนวนภาษา เพื่อปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดี

3. ท่าทางในการอ่าน

3.1 ใ้หนังสือหรือยื่นอย่างสบาย

3.2 จับหนังสือถูกต้อง จับง่าย

3.3 มีแสงสว่างพอเหมาะ แสงต้องเข้าทางด้านซ้าย โด่งไปทางข้างหลัง

3.4 ระยะหนังสือห่างจากสายตาประมาณ 15 นิ้ว

3.5 หน้าหนังสือเอียงเข้าหาตัวเล็กน้อย (กรมวิชาการ. 2522 : 11 - 12)

จากเอกสารที่กล่าวมา จะเห็นว่าในการอ่านออกเสียงนั้นควรคำนึงถึงหลายประการที่จะส่งผลให้การอ่านออกเสียงของนักเรียนมีประสิทธิภาพ ข้อที่ควรคำนึงถึงใหญ่ ๆ พอสรุปได้ 2 ประการ คือ

1. สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของไทย ทั้งการอ่านร้อยแก้ว และร้อยกรอง
2. ทำทางในการอ่าน

✓ 18. ปัญหาในการอ่านออกเสียง ✓

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม กล่าวไว้ว่า ปัญหาในการอ่านออกเสียง ก็คือ ความล้มเหลวในการอ่าน และได้สรุปสาเหตุใหญ่ ๆ ได้ 2 ประการ คือ

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรม หรือร่างกาย ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน ความสับสนใช้มือซ้าย - ขวา ความพิการทางสมอง เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัดลึ่มง่าย

2. ความบกพร่องทางจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน ทางโรงเรียน อารมณ์ แรงจูงใจ สติปัญญา การปรับตัวทางสังคม (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม, 2520 : 113 - 114)

รัชนี ศรีไพรวรรณ ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านของเด็กไทย ซึ่งตรงกับความเห็นของอำไพ สุจริตกุล ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์ไม่ได้
2. อ่านผิดหรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง เช่น หมุกขมัว มักอ่านว่า ขะมุขชะมัว
อ่านที่ถูกต้อง คือ ขะ - หมุก - ขะ - หมัว เป็นต้น
3. ออกเสียงผิด เช่น ออกเสียง ร เป็น ล เช่น โรงเรียน อ่านเป็น โลงเรียน
ออกเสียงคำควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง อ่านเป็น ปับปรุง
4. อ่านช้า
5. จับใจความของเรื่องไม่ได้
6. อ่านย้อนหน้าย้อนหลัง
7. อ่านกลับ เช่น บอก อ่านเป็น กอบ เพราะประสาทสายตาทำงานสับสน
8. อ่านข้าม (รัชนี ศรีไพรวรรณ, 2528 : 12 - 17) (อำไพ สุจริตกุล, 2516 : 26 - 29)

สมิธ และจอห์นสัน ได้แยกประเภทของสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน สรุปได้ดังนี้

1. ระดับสติปัญญา (Intelligence) เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะทำงานที่ยุ่งยากซับซ้อนได้มากกว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาที่ต่ำกว่า

2. วุฒิภาวะและความพร้อม (Maturation and Readiness Skills) เด็กจะเริ่มเรียนอ่านได้ก็ต่อเมื่อมีวุฒิภาวะและความพร้อม

3. แรงจูงใจ (Motivation) เด็กที่มีความกระตือรือร้นในการอ่านจะเป็นนักอ่านที่ดี
4. สภาพร่างกาย (Physical Condition)
5. สภาวะทางอารมณ์ (Emotional Condition)
6. สภาพแวดล้อม (Environmental Condition)
7. การจัดโปรแกรมการอ่าน (The Instructional Program) จะต้องคำนึงถึงการสอนแบบเอกัตถภาพ คือการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Smith and Johnson. 1976 : 20 - 27)

จากเอกสารที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้น เป็นสิ่งที่ครูควรตระหนัก และหาทางแก้ไข ปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้นพอสรุปได้ว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย เป็นสภาพของตัวเด็กเอง
2. องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ สติปัญญา การปรับตัวทางอารมณ์ สังคม หรือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตัวเอง
3. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพโรงเรียน ครอบครัว หลักสูตร วิธีสอน เป็นต้น

✓ 19. วิธีหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง ✓

การหาข้อบกพร่องในการเรียน ถ้าได้มาตรฐานและเชื่อถือได้ มักทำในรูปการทดสอบในเรื่องการหาข้อบกพร่องด้านการอ่านขั้น ศรียา นิยมธรรม และประกัสร์ นิยมธรรม กล่าวว่าแบบทดสอบประเภทนี้ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย ๆ เกี่ยวกับคำศัพท์ ความเข้าใจในเนื้อเรื่อง อัตราเร็วในการอ่านและความสนใจในการอ่าน (ศรียา นิยมธรรม และประกัสร์ นิยมธรรม. 2520 : 115)

ประเทิน มหาพันธ์ กล่าวถึงการประเมินผลการอ่านของเด็กที่จะต้องทำในระดับรวม ๆ ก่อน โดยจะต้องเริ่มทำในระดับชั้นเรียน ต่อมาจึงทำในระดับกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย จนถึงการจัดเป็นรายบุคคล เพื่อวิเคราะห์ค้นหารายละเอียดนำไปสู่การแก้ไขต่อไป (ประเทิน มหาพันธ์. 2523 : 247 - 248)

เน็ญเช สุกักิตย์ ได้สรุปรูปแบบของเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่องในการอ่านไว้ 3 รูปแบบ คือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เป็นข้อสอบอย่างมีแบบแผน

ใช้วัดเกี่ยวกับเรื่องการอ่านคำศัพท์ และความเข้าใจ ซึ่งในต่างประเทศใช้กันอย่างกว้างขวาง ส่วนในประเทศไทย แบบทดสอบการอ่านที่เป็นมาตรฐานมีน้อย ส่วนใหญ่จะสร้างขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์ในการวิจัย

2. แบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว (Prepared Informed Inventories) เป็นแบบทดสอบที่มีบริษัทหลายแห่งสร้างขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการวินิจฉัยการอ่านของนักเรียน

3. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher Made Informal Inventories) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดอย่างไม่มีแบบแผน ครูสามารถสร้างแบบทดสอบขึ้นเอง เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน จะวัดด้านการจำคำศัพท์ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจเพื่อจับใจความ โดยอาศัยความรู้ทั้งกระบวนการอ่านและโครงสร้างของแบบทดสอบ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองนี้ มีข้อได้เปรียบกว่าแบบทดสอบชนิดอื่น ๆ คือ ครูสามารถสร้างได้ครอบคลุม เรื่องที่สอนและ เรื่องที่ต้องการวัดได้มากกว่า เพราะครูสามารถเลือก เรื่องที่จะอ่านได้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการอ่านของเด็ก และสร้างคำถามที่สามารถวัดพัฒนาการของเด็กได้อย่างถูกต้อง

✓ ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านที่ครูสร้างขึ้น
(The Informal Reading Inventory)

- ขั้นที่ 1 เลือกหนังสือซึ่งเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน และเนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับหนังสือที่ครูจะใช้สอนในชั้นเรียน
- ขั้นที่ 2 จากหนังสือที่เลือกมานั้น เลือกข้อความตอนสั้น ๆ มาใช้สำหรับอ่านออกเสียง และเลือกข้อความตอนสั้น ๆ อีกตอนหนึ่งไว้สำหรับการอ่านในใจ
- ขั้นที่ 3 ครูคัดลอกข้อความแต่ละตอนที่เลือกมาลงในกระดาษเท่ากับจำนวนนักเรียนในห้องที่ต้องการจะทดสอบ เพื่อครูไว้ใช้สำหรับขีดคำ หรือทำเครื่องหมายลงบนกระดาษที่คัดลอกมานี้ เมื่อนักเรียนอ่านผิด
- ขั้นที่ 4 สร้างคำถามสำหรับข้อความแต่ละตอน ประมาณตอนละ 5 - 7 ข้อ (คำถามนั้นควรจะเป็นแบบคำถามให้คล้ายกับที่นักเรียนจะต้องตอบเวลาอยู่ในห้องเรียน)
- ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนอ่านบทความตอนแรกโดยใช้วิธีการอ่านออกเสียง ครูทำเครื่องหมายลงในข้อความที่ลอกมา แล้วถามคำถามท้ายข้อความ หลังจากนั้นจึงนับคำที่นักเรียนอ่านออกเสียงผิด แล้วนับจำนวนคำที่นักเรียนตอบคำถามมาก ต่อจากนั้นให้นักเรียนอ่านบทความตอนที่สองโดยการอ่านในใจ หลังจากนั้นครูถามคำถามซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องที่นักเรียนได้อ่าน แล้วนับจำนวนข้อที่นักเรียนตอบถูก

✓ ชั้นที่ 6 นับจำนวนคำที่นักเรียนอ่านออกเสียงผิดแล้วนำไปหักออกจากจำนวนคำทั้งหมดที่อยู่ในข้อความแรกนั้น จะได้คะแนนที่นักเรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง จากนั้นรวมคะแนนที่นักเรียนได้จากการตอบคำถามท้ายข้อความที่อ่านออกเสียง และคำถามที่มีอยู่ท้ายข้อความของการอ่านในใจ จะได้คะแนนของความเข้าใจข้อความที่อ่านทั้ง 2 ตอน

✓ ชั้นที่ 7 ทหาร้อยละ ของความถูกต้องแม่นยำในการอ่าน โดยหาร้อยละของจำนวนคำที่อ่านถูกต้อง / จำนวนคำทั้งหมด (เน็ทเช สุกิถย. 2526 : 32 - 34)

✓ 20. การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

ฮอฟเนอร์ และจอลลี ได้สรุปการประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน โดยดูจากความ สามารถดังต่อไปนี้ คือ

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงหรือคำแนะนำ ที่เขียนคำอธิบายไว้ได้

ถูกต้อง

3. จัดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญ ตอนไหนไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญ

+ตอนไหน อย่างไร

7. บอกได้ว่าประโยคไหน เป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญหรือ ใจความสำคัญของ เรื่องราวที่อ่าน

8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อย่างไร

9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่านนั้น ผู้เขียนยึดแนวอะไรในการจัดระเบียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือสาเหตุและผล

11. บอกได้ว่าอะไรคือ ความหมายที่ซ่อนเร้นที่ไม่แสดงไว้ในบทความ

12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนิน เรื่องหรือให้อารมณ์อย่างไร

13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ได้

14. บอกได้ว่าตอนใดผู้เขียนใช้ถ้อยคำ เปรียบเทียบ อย่างไร มีความหมายว่า อย่างไร (Hafner and Jally. 1972 : 147)

จากแนวความคิดของ ฮาฟเนอร์ และจอลลี ที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งมีความละเอียดละออทุกแง่มุม พอจะสรุปการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านสำหรับเด็กระดับประถมศึกษาได้ดังนี้

1. ตอบได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไรได้
2. บอกได้ว่า ใจความสำคัญอยู่ที่ส่วนไหนของเนื้อเรื่อง และกล่าวว่อย่างไร
3. บอกได้ว่า เรื่องที่อ่านเป็น เรื่องประเภทใด เช่น เป็นเหตุ เป็นผลเปรียบเทียบ ยกตัวอย่างแจกแจงรายละเอียด เป็นต้น
4. เรียงลำดับความก่อนหลัง ได้ตามเรื่องที่อ่าน

เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียง ของนักเรียนที่พูดสองภาษา

1. ปัญหาการสอนอ่านออกเสียงนักเรียนที่พูดสองภาษา

สมจิตต์ ธานีคุณ ได้ให้ความหมายของนักเรียนที่พูดสองภาษาว่า หมายถึง นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นที่บ้านและเมื่อมาอยู่ที่โรงเรียนต้องพูดภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาราชการ การใช้ภาษาไทยของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการอ่าน เป็นต้นว่า นักเรียนอ่านออกเสียงคำไม่ชัดเจน เมื่ออ่านผิดก็จะทำให้การพูด การเขียน ผิดไปด้วย ทำให้นักเรียนประสบความลำบากในการอ่านและเขียนภาษาไทย เนื่องจากภาษาถิ่นมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมแตกต่างจากภาษาไทย

(สมจิตต์ ธานีคุณ. 2530 : 15)

สุจริต เพียรชอบ ได้เสนอถึงปัญหาของเด็กที่พูดสองภาษาในการอ่านออกเสียงว่า "เนื่องจากเด็กที่ใช้สองภาษาจะมีปัญหาในการปรับตัวมากกว่าเด็กที่พูดภาษาเดียว" และนอกจากนี้ยังมีปัญหาทางอารมณ์ เพราะเกิดจากการปรับตัวเมื่อเปลี่ยนจากการใช้ภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง เพราะภาษาถิ่นแต่ละถิ่นมีลักษณะแตกต่างกันทั้งในด้านเสียงและคำ ดังนั้นจึงทำให้เด็กเรียนที่พูดภาษาถิ่นประสบปัญหาในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง และปัญหาการใช้ภาษาไทยที่สำคัญ คือ การอ่านออกเสียง ปัญหาด้านการอ่านออกเสียง ได้แก่ การอ่านคำที่มีเสียงพยัญชนะสระ และเสียงวรรณยุกต์ เพราะภาษาถิ่นที่ต่างกันจะมีลักษณะแตกต่างกัน โดยเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ซึ่งแตกต่างกันมาก (สุจริต เพียรชอบ. 2526 : 803)

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า นักเรียนที่พูดสองภาษามักจะมีปัญหาในการอ่านออกเสียง ทั้งนี้เพราะภาษาถิ่นแต่ละท้องถิ่นจะมีความแตกต่างกันทางด้านเสียงและด้านคำ นอกจากนี้ยังมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไป จากสาเหตุเหล่านี้จึงทำให้เด็กเรียนที่พูดสองภาษา นอกจากจะมีปัญหาเรื่องการอ่านออกเสียงแล้วยังมีปัญหาด้านอารมณ์และการปรับตัวอีกด้วย เมื่อต้องการเปลี่ยนจากการใช้ภาษาถิ่นของตนไปใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ

2. ✓ หลักและวิธีการแก้ปัญหาการสอนอ่านออกเสียงของนักเรียนที่พูดสองภาษา

นักเรียนที่พูดสองภาษามักมีปัญหาด้านการอ่านออกเสียง กล่าวคือ อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน นักเรียนเกิดความสับสนในการอ่านคำภาษาไทย ดังนั้นหลักเบื้องต้นที่ครูควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนนักเรียนที่พูดสองภาษานั้น ครูจะต้องสร้างทัศนคติต่อภาษาไทยให้แก่นักเรียน ครูต้องเข้าใจถึงความแตกต่างเรื่องพื้นฐานทางวัฒนธรรม ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมของนักเรียน ในขณะที่เดียวกันต้องพยายามให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าในภาษาถิ่นของตน เพื่อนักเรียนจะได้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างภาษาไทยกับภาษาถิ่น

✓ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ ได้กล่าวถึงหลักเบื้องต้นที่ครูควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนนักเรียนที่พูดสองภาษาว่า "ไม่ว่าครูจะใช้วิธีสอนแบบใดครูควรคำนึงถึงพื้นฐานเบื้องต้นที่เกี่ยวกับนักเรียนที่พูดสองภาษา คือ ความรู้ที่ครูนำมาสอนควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสังคมและครอบครัวของนักเรียนซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ประเพณี ที่นักเรียนคุ้นเคยโดยตรง" นักเรียนเหล่านี้จะเกิดความภูมิใจที่ครูรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของตน สิ่งเหล่านี้จะช่วยนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างทางบ้านกับทางโรงเรียน ครูต้องพยายามเน้นให้นักเรียนเห็นความแตกต่างกันของเสียงในภาษาที่สองซึ่งเสียงอาจมีความคล้ายคลึงกัน แต่ความหมายต่างกัน เช่น มี - หมี่ บาน - บ้าน คำศัพท์บางคำในภาษาที่หนึ่งอาจมีรูปคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง แต่มีได้หมายความว่า จะมีความหมายเหมือนกัน เช่น คำว่า หัน ในภาษาถิ่นเหนือแปลว่า เห็น แต่ในภาษาไทยแปลว่า เหลี้ยวไปดู และนอกจากนี้ ควรชี้ให้เห็นว่า ภาษาแต่ละภาษาจะมีการวางตำแหน่งคำที่แตกต่างกันไปไม่มากนัก (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2526 : 142)

เมอเซีย และแมคอินทอช ได้เสนอแนวทางเกี่ยวกับการสอนอ่านนักเรียนที่พูดสองภาษาหรือนักเรียนที่พูดภาษาอื่น ๆ ที่มีได้เป็นภาษาประจำชาติคือ

การสอนโดยครูยึดหลักภาษาและแปลความหมาย ครูจะสอนให้นักเรียนเข้าใจหลักภาษาของภาษาที่สอง โดยใช้การแปลความหมายควบคู่กันไป วิธีนี้ครูต้องรู้และเข้าใจภาษาของนักเรียน การสอนโดยเริ่มให้ภาษาที่สองโดยตรง โดยครูพยายามให้นักเรียนเข้าใจความหมายด้วยการใช้เครื่องหมายในการสื่อความหมาย การสอนโดยให้อ่านภาษาที่สอง จุดมุ่งหมายเพื่อให้เข้าใจในเนื้อเรื่องที่ตนอ่าน การสอนโดยฝึกให้นักเรียนฟังและออกเสียงภาษาที่สองให้ถูกต้อง โดยเน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง และการสอนโดยฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ในภาษาที่สอง จุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนนำภาษาที่สองไปใช้ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด (Murcia and McIntosh. 1978 : 129)

✓ จากเอกสารทั้งหมด อาจกล่าวโดยสรุปคือ ในการสอนนักเรียนที่พูดสองภาษานั้น ครูจะต้องเข้าใจพื้นฐานความแตกต่างของวัฒนธรรมทางภาษาระหว่างภาษาถิ่นกับภาษาที่สองของนักเรียน ครูต้องสร้างความเข้าใจอันดีถึงความเกี่ยวข้องของภาษาที่สอง จะต้องคำนึงถึงความแตกต่าง

ของนักเรียนแต่ละคน จึงจะช่วยให้การสอนอ่านบรรลุผล ครูควรจะเน้นในด้านการอ่านออกเสียง ซึ่งได้แก่เสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ซึ่งนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมักติดเสียงของภาษาถิ่นเมื่อออกเสียงภาษาไทย ✓

ในการสอนภาษาไม่ว่าภาษาใดจะต้องเน้นการสอนทักษะเบื้องต้น คือ การพูด ฟัง อ่าน และเขียน เพราะถือว่าทักษะทางภาษาดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการดำรงชีวิต การจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งฝึกฝนให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วทั้ง 4 ทักษะ เพื่อช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กได้เพิ่มพูนขึ้นเท่าที่วัย และความสามารถของต้นจะทำได้ การที่จะให้นักเรียนเกิดทักษะในการใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วถูกต้อง และคล่องแคล่วนั้นจะต้องอาศัยการฝึกฝน ดังที่กมล ดิษฐกมล ได้กล่าวไว้ว่า หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่ว ว่องไว และทำได้โดยอัตโนมัติ (กมล ดิษฐกมล. 2509 : 16).

ศศิธร สุทธิแพทย์ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของแบบฝึกว่า สิ่งหนึ่งที่จะช่วยการสอนของครูให้ประสบความสำเร็จได้ก็คือ แบบฝึก เพราะการใช้แบบฝึกที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด จะช่วยทุ่นเวลาในการสอน กฎเกณฑ์ การยกตัวอย่างทั้งยังเป็นการวัดผลการเรียนการสอนในแต่ละเรื่องด้วย (ศศิธร สุทธิแพทย์. 2517 : 63)

เมื่อแบบฝึกมีความจำเป็นต่อการเรียนภาษา และแบบฝึกหัดภาษาไทยระดับประถมศึกษา ยังไม่เป็นการเพียงพอ สำหรับเด็กที่มีปัญหาบางประการได้ ครูจึงต้องจัดหาหรือสร้างแบบฝึกเพิ่มเติมขึ้นดังที่ปรากฏในคำชี้แจงการใช้แบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของกระทรวงศึกษาธิการ ว่า "แบบฝึกหัดใด ยังไม่พอเพียงในการฝึกทักษะครูควรคิดแบบฝึกหัดเพิ่มเติม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2523 : คำชี้แจง)

ความสำคัญของแบบฝึกดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องให้แบบฝึกหัดแก่เด็กเพื่อฝึกทักษะหลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนไปแล้วให้มีความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงถือว่าแบบฝึกหัดเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำไปประกอบกิจกรรมการสอนได้เป็นอย่างดี แบบฝึกหัดจึงมีความสัมพันธ์กับวิถีสังเกตอย่างใกล้ชิด ฉะนั้นในการที่จะแก้ไขการพูดและการอ่านออกเสียงควบคู่กันให้ชัดเจนแจ่มแจ้ง เป็นต้องอาศัยแบบฝึก

✓ เอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก

1. ความสำคัญของการใช้แบบฝึกสำหรับสอนการอ่านออกเสียง

การอ่านออกเสียงเป็นทักษะทางภาษาที่จะต้องได้รับการฝึกฝนอยู่เสมอ ในการฝึกทักษะทางภาษานั้น แบบฝึกจะมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้มีการเรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อให้มีการเรียนเกิดความ

สนใจและยังช่วยพัฒนาทักษะการอ่านด้านต่าง ๆ อีกด้วย

ปรีดา จันทรโรจน์ ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกในการอ่านออกเสียง ดังนี้
"การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะเข้าประกอบจะได้ผลดีกว่าการสอนโดยให้นักเรียนอ่านแล้วครูอธิบายชี้แนะเพียงอย่างเดียว" (ปรีดา จันทรโรจน์. 2522 : 47)

ศศิธร ดุษฎีพรรณ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการสอนอ่านออกเสียงว่า
"การสอนอ่านออกเสียงเป็นเรื่องของทักษะ จึงต้องอาศัยการฝึกในการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านออกเสียง ควรให้มีการฝึกอยู่บ่อย ๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญและแม่นยำยิ่งขึ้น สิ่งที่จะช่วยให้การฝึกอ่านออกเสียงได้ผลดี คือ แบบฝึก" (ศศิธร ดุษฎีพรรณ. 2526 : 26 - 27)

บรูคส์ ได้กล่าวถึงแบบฝึกทางภาษาว่า "ถ้าพิจารณาตามหลักจิตวิทยาแล้ว แบบฝึกจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แบบฝึกทางภาษาไม่เพียงแต่จะช่วยให้การสื่อสารดำเนินไปด้วยดีเท่านั้น หากยังทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมในการสื่อสารเป็นไปโดยอัตโนมัติ แบบฝึกสามารถใช้ฝึกทักษะทางภาษาไทยทุกด้านแบบฝึกทางภาษาจะมีความหมายอย่างสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อสามารถนำไปใช้ในการโต้ตอบสื่อสารได้" (Brooks. 1960 : 171)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญในการช่วยพัฒนาทักษะการอ่านโดยเฉพาะการอ่านออกเสียงให้ดีขึ้น แบบฝึกไม่เพียงแต่เป็นแบบฝึกให้นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างเลิศเท่านั้น หากยังสามารถกระตุ้นความสนใจให้เกิดขึ้น ซึ่งจะจูงใจให้เกิดการพัฒนาทักษะและความสามารถในการอ่านให้ดียิ่งขึ้น

2. ลักษณะของแบบฝึก

ศศิธร สุกธิแพทย์ ได้ดัดแปลงการสร้างแบบฝึกจากแนวความคิดของ บิลโลส์ (Billous. 1962) ทักเกอร์ (Tucker. 1968) และเบอร์เนทท์ (Burnett. 1969) ไปทดลองใช้ และได้รวบรวมลักษณะดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาไทย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้อย่างรวดเร็ว
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาได้ด้วยตนเอง

(ศศิธร สุกธิแพทย์. 2517 : 72)

สุนทรื ประเสริฐศรี ได้สรุปลักษณะแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ดี ดังนี้

1. มีคุณสมบัติถูกต้องตรงตามเนื้อหา
2. มีขอบข่ายถูกต้องตามหลักการ
3. มีจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกับหลักการทางจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน

(สุนทรื ประเสริฐศรี. 2526 : 18)

สมจิตต์ ธนาคุณ ได้กล่าวสรุปไว้ว่า แบบฝึกที่ดีต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ต้องเกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. ต้องง่ายต่อการทำความเข้าใจของนักเรียน
3. เหมาะสมในการแก้ไขจุดบกพร่องในการอ่าน
4. มีหลายรูปแบบที่สนใจและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการตอบสนองอย่างเต็มที่

(สมจิตต์ ธนาคุณ. 2530 : 27)

แบร์เน็ตท์ และคนอื่น ๆ ได้เสนอแนะในลักษณะของแบบฝึกที่ดี เพื่อสอนการอ่านออกเสียงไว้ว่า

1. ควรมีข้อเสนอแนะการใช้
2. ควรมีคำหรือข้อความ ให้ฝึกจำกัดและแบบให้ฝึกอ่านอย่างเสรี
3. คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไปและยากแก่การเข้าใจ
4. ถ้าต้องการให้ศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่

ผู้ฝึก (Bennett and others. 1969 : 11)

ริเวอร์ กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. บทเรียนทุกเรื่องควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกมากพอ ก่อนที่จะเรียนต่อไป
2. การฝึกแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบฝึกเดียว
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. สิ่งที่ให้ฝึก แต่ละครั้งควรเป็นบทฝึกสั้น ๆ
5. คำพูดหรือเนื้อหา ในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6. แบบฝึกควรควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อไม่ให้ฝึกเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. การฝึกควรฝึกในสิ่งที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

(River. 1968 : 97 - 105)

จากแนวความคิดที่กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ควรใช้จิตวิทยา และกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน
2. ควรสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอน และเกี่ยวข้องกับนักเรียน

3. คำพูดหรือเนื้อหา ควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว เช่น จากบทสนทนา การอ่าน หรือการพูดคุยกันของท้องถิ่น
4. สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้ง ควรเป็นบทฝึกสั้น ๆ และเข้าใจง่าย ไม่น่าเบื่อและที่สำคัญจะต้องย้าย และกระตุ้นให้เด็กสนใจใคร่ฝึก (Barnett and others. 1969 :11)

3. รูปแบบของแบบฝึก

บรูคส์ ได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกไว้หลายชนิดที่เป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะทางภาษาดังนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยให้นักเรียนเลียนแบบครู
2. การเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation)
3. การแทนที่ของคำ โดยเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำสรรพนาม (Replacement)
4. การแต่งบทโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่กำหนดให้
5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) กำหนดข้อความให้นักเรียนแล้วให้ตัดข้อความหรือหาข้อความมาเติม โดยยังคงความหมายเดิมไว้
6. การเติมคำหรือข้อความให้สมบูรณ์ (Completion)
7. การย้ายที่คำ (Transposition) ให้ย้ายตำแหน่งคำหรือเติมคำให้มีความหมายเหมือนข้อความที่กำหนดให้
8. การขยายความ (Exposition) จัดวางคำใหม่ให้เหมาะสมเพื่อขยายความ
9. จำกัดคำให้แคบลง (Contraction) โดยใช้คำเดียวแทนข้อความในประโยค
10. การรวมประโยค (Integration) รวมประโยค 2 ประโยค ให้เป็นประโยคเดียวกัน (สุนันทา ทองซอน. 2525 : 30 ; อ้างอิงมาจาก Brooks. 1960 : 212 -215)

สำหรับรูปแบบของแบบฝึกนี้ อาจจะกระทำได้หลายรูปแบบ หลายลักษณะ ซึ่งจะต้องไม่ขัดกับจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก และจะต้องไม่ไปจำกัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนด้วย ทั้งนี้เพราะว่า เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันในเรื่องความบกพร่อง ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจำเป็นต้องศึกษาภูมิหลังของนักเรียน และต้องสร้างให้ตรงกับความบกพร่องของนักเรียน

4. หลักในการจัดทำแบบฝึก

พวยง ญาณโกมุต ได้กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึก เพื่อแก้ไขการออกเสียงคำที่เป็นอักษรควบกล้ำ ว่าควรเริ่มดังนี้

1. ตรวจสอบอวัยวะออกเสียงของเด็ก

2. แนะนำ ชี้แจง เปลี่ยนทักษะ ของเด็กให้ทราบเหตุและผลของการออกเสียงผิด
3. การฝึกฝน ให้ฝึกฝนอยู่เสมอ ๆ ด้วยความอดทน จะช่วยได้มากโดยเริ่มฝึก ดังนี้
 - ก. สอนโดยยึดความหมายของคำเป็นหลัก ให้เด็กเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ

ให้รู้ว่าถ้าออกเสียงผิดความหมายก็จะผิดตามไปด้วย

ข. ฝึกโดยให้เด็กออกเสียงพยัญชนะที่จำเป็นในการออกเสียง ที่ใช้อักษรควบไม่ควรฝึกคราวละหลาย ๆ ตัว ถ้าเด็กออกเสียงไม่ชัด ไม่ถูกต้อง ครู ไม่ควรปล่อยปละละเลย (พยุง ญาณโกมุท. 2510 : 624 - 631)

รัชนี ศรีไพรวรรณ ได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปภาพสีสวยดึงดูดใจเด็ก และเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่า มุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความมุ่งหมายที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถและจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูต้องตรวจพิจารณาดูให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก เด็กเล็ก ๆ ย่อมสนใจทำสิ่งใดอยู่ไม่ได้นาน
7. ควรทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. กระดาษที่ใช้ให้เด็กทำแบบฝึกหัดต้องเหนียว และทนทานพอสมควร

(รัชนี ศรีไพรวรรณ. 2517 : 412 - 413)

ทักเกอร์ ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกว่า

1. แบบฝึกหัดควรมีรูปแบบและโครงสร้างที่จะฝึกอย่างพอเพียง
2. ทุกแบบฝึกหัดต้องมีความหมายเหมาะสมตามจุดมุ่งหมาย
3. แบบฝึก ไม่ควรมีประโยคคำสั่งและจำนวนข้อมากเกินไป
4. ภาษาที่ใช้ควรง่าย เหมาะสมกับระดับผู้ฝึก (Tucker. 1968 : 10)

ไปนี้

จากแนวคิดที่กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่า หลักในการจัดทำแบบฝึกควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ชั้นต่าง ๆ ในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1 ศึกษาปัญหาความบกพร่องของเด็ก ในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5 กำหนดรูปแบบและสร้างแบบฝึกให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการแก้ไข

/ 5. ประโยชน์ของแบบฝึก

ยูนา ยัมพงษ์ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความ

เอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาดงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว

ได้แก่

- 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่ฝึกเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น
- 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
- 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก

5. การให้นักเรียนทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือจุดบกพร่องของนักเรียน

ได้ชัดเจน

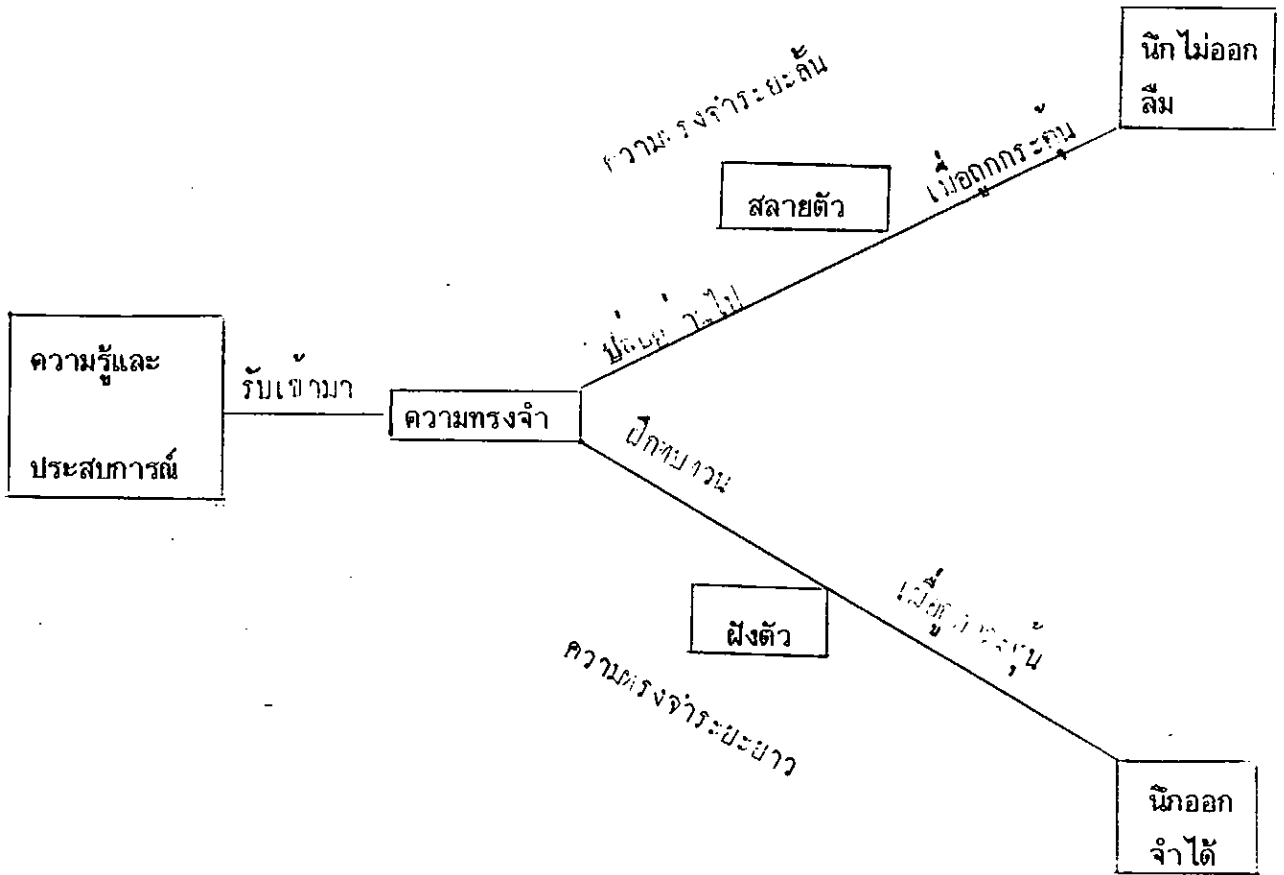
6. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึก (ยูนา ยัมพงษ์. 2522 : 15)

รชนี ศรีไพรวรรณ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทางภาษาว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้

4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลํานิ่ง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย (รัชนี้ ศรีไพวรรณ. 2517 : 189)

จากเอกสารที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าแบบฝึกทักษะเป็นสิ่งจำเป็นในการสอนภาษา ทั้งนี้เพราะเด็กจะจำได้ในระยะสั้น ๆ ถ้าไม่ทบทวนหรือฝึกก็จะลืมสิ่งนั้น แต่ถ้ามีการทบทวนหรือฝึกบ่อย ๆ ก็จำได้และปฏิบัติได้ ดังแผนภูมิแสดงความทรงจำระยะสั้นและระยะยาว ดังนั้น การฝึกฝนทางภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งวิธีหนึ่งที่จะฝึกฝนภาษาได้ คือ การใช้แบบฝึกนั่นเอง

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงความจำระยะสั้นและระยะยาว (ศิรินาถ เพชรทองคำ. 2520

: 1)

6. เกณฑ์ในการพิจารณาคุณภาพของแบบฝึก

เกณฑ์การพิจารณาคุณภาพของแบบฝึก ลักษณะการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) มีผู้ศึกษาวิจัยหาเกณฑ์ที่เหมาะสม พบว่ามีตั้งแต่ 65 % - 95 % คือ

บล็อก ได้ทดลองสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้ง แบ่งกลุ่มทดลองเป็น 4 กลุ่ม และกำหนดเกณฑ์รู้แจ้งแต่ละกลุ่มไว้ 95 % 85 % 75 % และ 65 % ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่สอนจนทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่เรียกว่า รู้แจ้ง 95 % 85 % ของเนื้อหาแต่ละตอนมีผลสัมฤทธิ์ตอนสั้นเทอมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งสองกลุ่มคือกลุ่มที่ตั้งเกณฑ์ไว้ 95 % และ 85 % ผลการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันและถ้าทำการทดลองนาน ๆ ความสนใจในเนื้อหาวิชาของกลุ่มที่ตั้งเกณฑ์ไว้ 95 % กลับลดลง และกลุ่มที่ตั้งเกณฑ์ไว้ 85 % ได้รับความสนใจในวิชาสูงสุด ดังนั้นการกำหนดเกณฑ์รู้แจ้งไว้สูงเกินไป จะทำให้นักเรียนลดความสนใจลงได้ (Block, 1970 : 104)

เกณฑ์การพิจารณาคุณภาพของแบบฝึกอีกวิธีหนึ่ง คือการศึกษาระเบียบการประเมินผลการเรียนระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2520 หมวด 2 ข้อ 9 ระบุไว้ว่า ในการสอนแต่ละวิชาให้แจ้งผลเป็นระดับการเรียน ดังนี้

4	ดีมาก	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	80	ขึ้นไป
3	ดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	70 - 79	
2	ค่อนข้างดี	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	60 - 69	
1	พอใช้	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	40 - 59	
0	ต้องแก้ไข	หมายถึง	ได้คะแนนร้อยละ	40	

(กรมวิชาการ. 2521 : 104)

7. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียง

การสร้างแบบฝึกที่ดี ผู้สร้างจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาเป็นสำคัญ เพราะจะช่วยให้ได้แบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยผู้เรียนมากขึ้น แนวทฤษฎีและจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึก มีความสอดคล้องหรือสามารถอ้างอิงทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. ทฤษฎีเชื่อมโยงสภาพการณ์จากสิ่งเร้าและสิ่งตอบสนอง (Connectionism) ของ ธอร์นไดค์ (Thorndike) เป็นการเชื่อมโยงสิ่งเร้ากับการตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละขั้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยกฎการเรียนรู้ 3 กฎ ดังนี้

1.1 กฎแห่งการฝึกหัดหรือกระทำซ้ำ (The Law of Exercise or Repetition) กล่าวคือยิ่งมีการตอบสนองสิ่งเร้ามาก และบ่อยครั้งเท่าใด สิ่งนั้นย่อมจะอยู่

คงทนนานเท่านั้น แต่หากไม่ปฏิบัติ ตัวเชื่อมนั้นจะอ่อนกำลังลง

1.2 กฎแห่งผล (Law of Effect) บางที่เรียกว่า หลักของความพึงพอใจ และความเจ็บปวด (Pleasure - Pain Principle) การตอบสนองจะมีกำลังที่มาก หากเกิดความพึงพอใจตามมา และจะอ่อนลงหากเกิดความไม่พอใจ

1.3 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) เมื่อกระแสประสาทมีความพร้อมที่จะกระทำ และได้กระทำเช่นนั้นจะก่อให้เกิดความพึงพอใจ แต่ถ้ายังไม่พร้อม และต้องกระทำก่อนก่อให้เกิดความรำคาญ (กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. 2525 : 179 - 180)

2. ทฤษฎีฝึกสมอง (Mental Discipline) ของ เพลโต (Plato) เป็นทฤษฎีถ่ายโยงความรู้สึกที่เก่าแก่ที่สุด ก่อนศตวรรษที่ 19 ส่วนใหญ่จะเน้นการเรียนรู้โดยการฝึกสมอง เพราะเชื่อว่า การฝึกสมองให้ผู้นั้นเรียนจดจำ ฝึกคิดหาเหตุผล โดยสอนให้เข้าใจ และฝึกฝนมาก ๆ จนเกิดเป็นทักษะ และความคงทนในการเรียนรู้ หลังจากนั้นก็สามารถถ่ายโยงไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเฉลียวฉลาดสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (หทัย ต้นหยง. 2528 : 41)

3. ทฤษฎีเสริมแรง (Operant Conditioning) ของ สกินเนอร์ (Skinner) เขาเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกริยาสะท้อนหลังจากเกิดกระบวนการของสิ่งเร้า และการตอบสนอง ซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงแบบมีเงื่อนไข เช่น ได้รับความพอใจจากรางวัลต่าง ๆ หรือเป็นการเสริมแรงแบบอุปนัย คือ ได้รับความพอใจที่มีความหวัง หรือเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หนังสือเรียนซึ่งบรรจุเนื้อหาที่เร้าใจ เช่น บทเพลง ร้อยกรอง กิจกรรมที่สนุกสนานบันเทิงใจ การเสริมแรงจึงเป็นทฤษฎีที่ประยุกต์ใช้ในวิชาศิลปะ วรรณกรรม และการบันเทิงได้อย่างดี (หทัย ต้นหยง. 2528 : 43)

จากแนวความคิดเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียง ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า แบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ดีนั้น จะต้องสร้างขึ้นโดยคำนึงถึงหลักจิตวิทยาที่จะนำมาใช้ เพื่อให้เด็กเรียนเกิดความสนใจ พึงใจ ทั้งยังเหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน เพื่อที่จะฝึกฝนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายที่จะฝึกบ่อย ๆ แบบฝึกการอ่านออกเสียงนั้นไม่ควรยากหรือง่ายเกินไป ทั้งยังจูงใจนักเรียนโดยส่งเสริมให้เด็กเรียนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกการอ่านออกเสียงนั้น และสิ่งที่ฝึกควรมีความหมายต่อตัวนักเรียนด้วย

8. ลักษณะของแบบฝึกสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้น

ตามความเห็นของนักการศึกษาหลายท่านก็ให้ความเห็นว่าแบบฝึกหัดควรมีหลาย ๆ แบบ และแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นควรรีใช้คำหรือประโยคตลอดจนเนื้อหาที่ง่าย ๆ ที่จะช่วยฝึกฝนให้เด็กเกิดความคล่องแคล่ว ผู้สร้างแบบฝึกหัดจะต้องคำนึงเสมอว่าแบบฝึกหัดไม่ใช่แบบทดสอบหรือแบบวัดผลระดับสติปัญญา แต่แบบฝึกหัดจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ฉะนั้นลักษณะของแบบฝึกหัดควรจะทำให้เกิดความสนุกสนานพอใจในการที่จะนำแบบฝึกหัด ลักษณะของแบบฝึกหัดตามที่นักการศึกษาหลายท่านให้ความเห็นไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

ตีคานท์ ให้ความเห็นว่าเด็ก ๆ ควรจะได้รับคำแนะนำให้รู้จักความหมายของคำโดยใช้รูปภาพ หนังสือสำหรับเด็กควรมีรูปภาพเพื่อจะได้เปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ในเรื่องความหมายของคำ เขาเห็นว่ารูปภาพจะสามารถจะแสดงความหมายของคำได้เป็นทวีคูณ รูปภาพจะช่วยพัฒนาความหมายของคำบรรพบท ความหมายของคำตรงกันข้าม ตลอดจนถึงความเข้าใจความหมายของคำอื่น ๆ ด้วย เช่นเดียวกัน แบบฝึกหัดสำหรับเด็กประถมต้นก็ควรมีรูปภาพเพื่อจะให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์พร้อมกับความหมายของคำนั้น ๆ แต่ในการจัดภาพเราควรคำนึงถึงหลักความเป็นจริงว่า เด็กจะอ่านจากซ้ายไปขวา (นิภา ชวนะพานิช. 2518 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Dechant. 1964 : 133 - 135)

รัสเซลล์ และ คาร์พ ให้ความเห็นว่า ภาพจะใช้ในการแสดงความหมายของคำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น เราจะแสดงคำกริยา เราอาจจะมีการคนกำลังวิ่ง หรือนั่งก็ได้ ไว้ทางซ้ายมือและขวามือของภาพก็จะมีคำให้เด็ก อาจจะมีคำว่า วิ่ง นอน เดิน ก็ได้ และจะให้เด็กเลือกคำให้ตรงกับภาพโดยให้วงกลมรอบคำหรืออาจจะใช้โยงเส้นหรือวิธีอื่นก็ได้ ดังตัวอย่าง (นิภา ชวนะพานิช. 2518 : 14 ; อ้างอิงมาจาก Russell and krap. 1965 : 25)

Sleep

Run

Eat

สรุปแล้วแบบฝึกทักษะสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้นมีหลายลักษณะ หลายรูปแบบ ซึ่งไม่อาจจะระบุได้ว่า แบบใดดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด เพราะแต่ละลักษณะจะเหมาะสมกับแต่ละเรื่องที่ต้องการศึกษา จึงกล่าวได้ว่า แบบฝึกทักษะสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้นก็ควรมีหลายลักษณะในเรื่องเดียวกัน

งานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา ✓

1. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการอ่านในระดับประถมศึกษา

อรพินท์ สวาสดิพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่องความสนใจในการอ่านเรื่องประเภทต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถม 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร สรุปว่า นักเรียนสนใจอ่านเรื่องประเภทต่าง ๆ เรียงตามลำดับมากไปหาน้อย คือ เรื่องสมมุติ กิจกรรมในครอบครัว ความสุข วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติศึกษา ฝักร้าย ประวัติศาสตร์ ข่าวความเคลื่อนไหวในประเทศ ข่าวความเคลื่อนไหวในต่างประเทศ เรื่องตลก ประเพณีของชาติต่าง ๆ และ เรื่องเศร้าสลดใจ มีจำนวนสนใจน้อยที่สุด (อรพินท์ สวาสดิพันธ์. 2510 : 54)

วารุณี พลบูรณ์ ได้ศึกษาการสอนวิชาทักษะภาษาไทย ในชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนคร สรุปได้ว่า

1. ครูควรฝึกทักษะการอ่านทุกวัน วันละมากกว่า 30 นาที
2. อุปกรณ์ที่ใช้กันมากในการฝึกทักษะ คือ บัตรคำ รูปภาพ หนังสือ นิทาน แผนภูมิ บทเพลง บทประพันธ์ หรือสุภาษิต
3. กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกคือ ให้นักเรียนอ่านในใจ แล้วครูถามเรื่องราวหรือให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลา แล้วมาสรุปให้เพื่อนฟัง
4. ครูผู้สอนภาษาไทย เสนอแนะให้จัดทำหนังสือและแบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาไทยในชั้นต่าง ๆ ให้แพร่หลายมากขึ้น
5. ครูผู้สอนภาษาไทยมีความต้องการอุปกรณ์การฝึกมาก ครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ในการทำและการใช้อุปกรณ์ (วารุณี พลบูรณ์. 2511 : 155 - 157)

อุทัย แก้วขาว ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดรวบยอด และการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การสร้างความคิดรวบยอดมีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกันกับความเข้าใจ ในการอ่าน ความเร็ว ความถูกต้อง และความสามารถในการอ่าน (อุทัย แก้วขาว. 2515 : 87)

บุญพงษ์ งามเกษม ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ กับการสอนแบบเดิม สรุปว่าพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้ แสดงว่าแบบฝึกหัดเสริมทักษะ เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้นักเรียนสนใจในการอ่านมากขึ้น นักเรียนส่วนมากมีความสามารถในการอ่านมากขึ้น (บุญพงษ์ งามเกษม. 2518 : 23)

มลวิภา กมลพรวัฒนา ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม สรุปว่า เมื่อนักเรียนได้เรียนอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะที่ต่อเนื่อง เรื่องตรงกับความสนใจ พร้อมทั้งได้ฝึกฝนทักษะในการอ่านอยู่เสมอทำให้มีความสามารถในการอ่านดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้ (มลวิภา กมลพรวัฒนา. 2518 : 27)

✓ อักษร รุ่งมณี ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการสอนอ่านแบบปกติกับการสอนอ่านโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านของทั้งสองกลุ่มสูงขึ้นแต่ในกลุ่มที่สอน โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านมีคะแนนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (อักษร รุ่งมณี. 2524 : 7)

สมชัย ไชยกุล ได้ทำการทดลองในเรื่องการอ่านออกเสียงคำที่สะกดด้วย แม่กก แม่กด และแม่กบ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา โดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำ ที่สะกดด้วยแม่กก กด และกบ กับนักเรียน 50 คน ที่มีปัญหาการอ่าน ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกแตกต่างจากคะแนนการสอบก่อนฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกอ่านแล้วสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง (สมชัย ไชยกุล. 2526 : 48)

ส่วนปัญหาในด้านการอ่านออกเสียงนั้น เพ็ญเช สุกิถิตย์ ได้ศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน โดยการสร้างแบบสำรวจปัญหาการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในเขตปทุมวัน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการอ่านออกเสียง รล ไช้ดมีถึงร้อยละ 97.33 รองลงมาคือ การอ่านออกเสียงพยัญชนะ และสระเพี้ยน มีร้อยละ 93.33 นอกจากนี้ยังมีเป็นปัญหาอันดับต่อ ๆ มาคือ อ่านซ้ำ ตะกุกตะกัก อ่านโดยใช้วิธีสะกดคำ อ่านผิดวรรคตอน อ่านคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง (เพ็ญเช สุกิถิตย์. 2526 : 70)

วันเพ็ญ สุกิถิตย์ ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 จากกลุ่มผู้ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ปรากฏผลดังนี้
 - 1.1 กลุ่มทดลองที่ 1 มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 - 1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ มีความเข้าใจ

ใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 ความเข้าใจในการอ่านไม่มีผลเนื่องมาจากวิธีอ่านกับระดับความสามารถทางการเรียนกระทำร่วมกัน

2. กลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 มีทัศนคติต่อภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (วันเพ็ญ สุกิตย์. 2528 : 153)

2. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในระดับประถมศึกษา

โลบ ได้ศึกษาจำนวนคำที่เด็กเข้าใจ โดยศึกษาเด็กเกรด 4 - 6 พบว่า เด็กที่ต่างกันทางสติปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจ และระดับการศึกษาของบิดามารดามีจำนวนคำศัพท์ที่เข้าใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่สำหรับความแตกต่างทางเพศนั้น ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างในความเข้าใจคำแต่อย่างใด (พูนศรี อัมประไพ. 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Loeb. 1957 : 609)

เบสท์ ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 - 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่าผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึก ความเข้าใจ ในรายละเอียดการใช้โปรแกรมการฝึก และความเอาใจใส่ของครูด้วย (Best. 1969 : 3316-A)

ซีโรต้า ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือให้นักเรียนว่าจะมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ ผลปรากฏว่า โปรแกรมการอ่านที่ครูจัดให้นักเรียนในแต่ละวัน มีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน คือ นักเรียนสนใจอ่านหนังสือมากขึ้นและอ่านได้ดีขึ้น (Sirota. 1971 : 2320 - A)

เดวิดสัน ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมดา และแบบให้ใช้ความคิดเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา ส่วนนักเรียนที่เรียนการอ่านแบบธรรมดาไม่ค่อยได้ใช้ความคิดที่ลึกซึ้งมากมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์ และไม่คอยแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา (สุจินทา ทองซอน. 2525 : 37 ; อ้างอิงมาจาก Davidson. 1971 : 6237 - A)

สตีเวนส์ ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน จากการอ่านเรื่องที่สนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ที่มีคะแนนตั้งแต่ เปอร์เซนต์ไทล์ที่ 83 ขึ้นไป กับนักเรียนเกรด 5 - 6 โดยได้สำรวจความสนใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่อง ซึ่งมีระดับความสนใจตั้งแต่ 1 - 7 เลือกเรื่องที่นักเรียนสนใจมาให้อ่านแล้ว ทดสอบความเข้าใจในการอ่านพบว่า เรื่องที่นักเรียนสนใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญซึ่งผลทำให้นักเรียนอ่านได้ง่าย และสะดวกต่อการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน (Stevens. 1980 : 365)

จากงานวิจัยที่กล่าวมานี้ จะเห็นว่า ปัญหาในการสอนอ่านออกเสียง ยังมีอยู่อีกเป็นจำนวนมากแต่ก็มีวิธีแก้ปัญหาหลาย ๆ ด้าน หลาย ๆ วิธีด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่าการอ่านที่จะให้ ได้ผลดีนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้าน เช่น รูปแบบ และแบบฝึกซึ่งเป็นเครื่องมือซึ่งสำคัญ ที่จะสามารถแก้ไขปัญหาการอ่าน ดังนั้นสมควรที่จะได้มีการสร้างแบบฝึกการอ่านเพื่อช่วยแก้ปัญหา การอ่านให้มากขึ้น

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกมีอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งแบบฝึกในการอ่านในใจ แบบ ฝึกการเขียนทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง แบบฝึกที่เกี่ยวกับหลักภาษาทั้งระดับประถมศึกษา และมีธยมศึกษา ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเฉพาะแบบฝึกในการอ่านออกเสียงที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ โดยตรง ดังนี้

ประเสริฐ เชยชิต ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนยานนาวา ๙๙ วิทยาลัยการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร กรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน ใช้แบบฝึก 15 แบบฝึกในเวลา 5 ชั่วโมง ผลการวิจัย ปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีอักษรควบ ร และ ล ก่อนฝึก และหลังฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการ อ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบเพิ่มขึ้น (ประเสริฐ เชยชิต. 2518 : 113 -114)

สุดารัตน์ เอกวานิช ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์วีกา จำนวน 70 คน พบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำ จำนวน 21 แบบฝึกเมื่อนำไปใช้ กับนักเรียนแล้ว ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น (สุดารัตน์ เอกวานิช. 2520 : 25)

โกสุ่ม อาคาคันภกุล ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ปีที่ 1 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี จำนวน 67 คน ใช้แบบฝึก 27 แบบฝึก เวลาในการฝึก 22 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้อง (โกสุ่ม อาคาคันภกุล. 2521 : 15 - 51)

วิไลวรรณ วิเศษน้อย ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรี ราชนิเทศ จังหวัดอุดรราชธานี จำนวน 60 คน ใช้แบบฝึก 16 แบบฝึก ฝึกในเวลา 10 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่มีอักษรควบ ร ล ว ก่อนฝึกและหลังฝึก

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังการฝึกแล้ว นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้องขึ้น (วิไลวรรณ วิเศษน้อย. 2522 : 48 - 52)

เกษร รองเดช ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ฟ" "คว" และ "ชว" โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนลานสกา ตำบลท่าดี อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2521 จำนวน 30 คน ใช้แบบฝึก 15 แบบฝึก ในเวลา 15 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านออกเสียง "ง" "พ" "ฟ" "คว" และ "ชว" ก่อนและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังฝึกนักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ฟ" "คว" และ "ชว" ได้สูงขึ้น (เกษร รองเดช. 2522 : 54 - 59)

ศรีประภา ปาลสุทธิ ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึกแล้ว (ศรีประภา ปาลสุทธิ. 2523 : 44)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

1. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

สุนันทา ทองซอน ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร และนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม หลังการใช้ แบบฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการใช้ แบบฝึกทักษะการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 (สุนันทา ทองซอน. 2525 : 167)

สมบัติ ตัญจวิรัตน์ ได้วิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียน การอ่าน สำหรับเด็กที่พูดภาษาถิ่น ในจังหวัดขอนแก่น กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการทดลองปรากฏว่า ความพร้อมในการเรียน การอ่าน ของกลุ่มทดลองที่ผ่านการสอนด้วยแบบฝึกความพร้อมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบสูงกว่า 80 % และสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (สมบัติ ตัญจวิรัตน์. 2526 : 201)

พุนศรี อัมประไพ ได้ศึกษาที่บอกพร้อมในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร โรงเรียนบ้านแจ่มจันทร์ จำนวน 30 คน พบว่า คะแนนก่อนและหลังการสอนซ่อมเสริมของทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงสามารถแก้ปัญหาให้นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงได้ (พุนศรี อัมประไพ. 2530 : 71)

2. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

เบสท์ ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในเกรด 2 - 6 พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่าผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึก ความเข้าใจในรายละเอียดการใช้โปรแกรมการฝึก และเอาใจใส่ของครูด้วย (Best. 1969 : 3316 -A)

แคเรย์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบโปรแกรมการสอนอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของเด็กเรียนช้า กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 เรียนโดยใช้โปรแกรมสื่อการสอน กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนโดยครูเป็นผู้สอนและใช้สื่อโดยตรง ส่วนกลุ่มควบคุมใช้ทั้งสองวิธี ซึ่งแล้วแต่ครูผู้สอน ผลปรากฏว่า

1. กลุ่มทดลองที่ 1 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำมากกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่แตกต่างกันในด้านความเข้าใจในการอ่าน
2. กลุ่มทดลองที่ 2 มีความสามารถว่ากลุ่มควบคุม ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำและความเข้าใจในการอ่าน
3. กลุ่มควบคุม มีความสนใจในการอ่านด้วย และมีความรู้เกี่ยวกับคำค่อนข้างต่ำ จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาความสามารถในการอ่านของเด็กต้องคำนึงถึงความต่อเนื่องของการสอนอย่างมีระบบของครู และการใช้สื่ออย่างระมัดระวัง เพื่อจะได้เป็นการช่วยปลูกฝังหลักการอ่านขั้นพื้นฐานให้แก่เด็ก (สุนันทา ทองซอน. 2525 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Carry. 1969 : 3488 - A)

จอห์นสัน ได้ศึกษาผลของการฝึกเพื่อความสำเร็จในการอ่านของเด็ก เริ่มอ่านที่มีความสามารถแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 1 จำนวน 424 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองเรียนโดยการใช้โปรแกรมการฝึกที่มีครูสอนโดยตรง กลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้กิจกรรมการฟัง พบว่ากลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มที่เรียนโดยการใช้โปรแกรมการฝึกมีความสามารถทางภาษามากกว่ากลุ่มควบคุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความรู้ทางภาษาอยู่ในขั้นต่ำ โปรแกรมการฝึกที่มีคุณค่าสำหรับเขามาก (Johnson. 1970 : 1520 - B)

จากผลงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกทักษะด้านการอ่านที่กล่าวมาแล้วแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกมีความสำคัญต่อการอ่านมาก ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้เพิ่มขึ้น เพราะการอ่านเป็นทักษะทางภาษาอย่างหนึ่งที่ต้องการฝึกฝนบ่อย ๆ จึงจะช่วยให้ประสบความสำเร็จได้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

1. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง

ในปี พ.ศ. 2512 กรมสามัญศึกษา ได้ศึกษาสภาพการรู้หนังสือ กลุ่มตัวอย่างมีตั้งแต่ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปจนถึงผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปแล้ว 13 ปี โดยให้จังหวัดสุรินทร์ เป็นตัวแทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และจังหวัดลำปางเป็นตัวแทนภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า สภาพการรู้หนังสือเกี่ยวกับการอ่านเอา เรื่องของกลุ่มตัวอย่าง ในจังหวัดสุรินทร์ ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด รองลงมาคือ ลำปาง นครศรีธรรมราช และพระนคร ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด และสภาพการรู้หนังสือเกี่ยวกับการอ่านฟังเสียง ได้ผลเรียงจากน้อยไปหามาก เช่นเดียวกับการอ่านเอาเรื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา. 2512 : 93 - 175)

ปฐม นิคมานนท์ ทำการวิจัยเรื่อง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน การสร้างสิ่งกับ และกระบวนการคิด กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในกรุงเทพฯ และจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 550 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการสร้างสิ่งกับสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านสูง นักเรียนในจังหวัดสุรินทร์มีความสามารถในการสร้างสิ่งกับและความสามารถในการอ่านน้อยกว่านักเรียน กรุงเทพมหานคร (ปฐม นิคมานนท์. 2514 : 97)

อารี ยังสกุล ได้ศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513 กับนักเรียนและครูในจังหวัดพระนคร และจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า

1. นักเรียนในจังหวัดพระนครมีความสามารถในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งในด้านความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียน
2. นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเมื่ออยู่ที่บ้าน มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่นเมื่ออยู่ที่บ้าน
3. นักเรียนมีโอกาสอ่านหนังสือวันละหลายชั่วโมง มีความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กที่มีโอกาสอ่านหนังสือวันละ 1 - 2 ชั่วโมง หรือต่ำกว่านี้ (อารี ยังสกุล. 2514 : 58)

2. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สอง

ในปี ค.ศ. 1936 คิทเทล ได้ศึกษาสติปัญญาและการอ่านของนักเรียนที่เรียนรู้อสองภาษาในเมืองเบอร์คเลย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา โดยทำการทดสอบครั้งแรกเมื่อกลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และทดสอบครั้งที่ 2 เมื่อเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลปรากฏว่า

1. ความสามารถของสมองด้านภาษาและด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อสองภาษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่ำกว่าความสามารถของสมองทางด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษา
2. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ความสามารถของสมองด้านภาษาและด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อภาษาเดียวจะสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้อสองภาษา
3. ความสามารถของสมองด้านภาษา และด้านการอ่านของเด็กที่เรียนรู้อสองภาษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าความสามารถของสมองด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษา ซึ่งตรงข้ามกับความสามารถของเด็กที่เรียนรู้อเพียงภาษาเดียว
4. ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เด็กที่เรียนรู้อสองภาษามีความสามารถเฉลี่ยทางการอ่านและวุฒิภาวะทางสมองสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้อเพียงภาษาเดียว (สุนันทา ทองซอน. 2525 : 40 ; อ้างอิงมาจาก Kittell. 1963 : 76 - 83)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1981 บลูม และชูเอลล์ ได้ศึกษาความคงทนของการเรียนรู้อคำศัพท์ภาษาที่สองจากการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้น ๆ และการฝึกแบบครั้งเดียวจบเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 9 - 10 ที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง จำนวน 56 คน ผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่เรียนโดยการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้น ๆ ได้ผลในด้านความคงทนของการเรียนรู้อดีกว่ากลุ่มที่ฝึกแบบครั้งเดียวจบเนื้อหา คิดเป็นร้อยละ 35 (Bloom and Shuell. 1981 : 245)

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า ภาษาก่อนเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนมาก โดยเฉพาะการอ่านออกเสียง เพราะครูต้องสอนเด็กที่พูดภาษาก่อนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเด็กทั่วไป และเด็กส่วนใหญ่เคยชินกับภาษาแรกมากกว่าภาษาที่สอง เพราะใช้ภาษาแรกพูดจาสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน เป็นส่วนใหญ่ จึงควรส่งเสริมให้เด็กได้มีการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาที่สองอย่างจริงจัง โดยการใช้แบบฝึก และวิธีการฝึกภาษาที่สองให้ได้ผลดีนั้นต้องฝึกอย่างสม่ำเสมอใช้ช่วงเวลาในการฝึกสั้น ๆ จึงจะมีผลในทางที่ดีขึ้น ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกเช่นเดียวกัน ในประเทศไทย ได้มีผู้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ในรูปแบบของการฝึกเป็นขั้นตอนมาแล้ว 2 ระดับ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แต่แบบฝึกทักษะการอ่านที่ใช้สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาก่อน ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ได้ศึกษา ผู้วิจัยได้

สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้น ๆ ช่วงละประมาณ 20 นาที โดยใช้เนื้อหาและคำศัพท์ที่เหมาะสมกับภาษาถิ่นและตรงกับความสนใจของผู้เรียน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังนั้นจึงเชื่อว่า แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว จะสามารถแก้ไขผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลดข้อบกพร่องในการอ่านคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนได้

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยแบบฝึกทั่วไป
2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับผู้วิจัยจะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ได้แตกต่างกัน
4. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับผู้วิจัยจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ได้แตกต่างกัน
5. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึก กับผู้สอน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. แบบแผนการทดลอง
5. การดำเนินการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษา

อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 4 ห้อง มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 126 คน

การเลือกโรงเรียนที่ใช้ในการทดลอง อาศัยหลักในการพิจารณา ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนประถมศึกษาที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวนไม่ต่ำกว่า 80 คน
2. เป็นโรงเรียนที่นักเรียนพูด 2 ภาษา คือ ภาษาถิ่นไทยลาว
3. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะครูเห็นความสำคัญของการวิจัย และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

มือเป็นอย่างดี

4. เป็นโรงเรียนที่อยู่ในชุมชนที่นักเรียนทุกคนพูดภาษาถิ่น ไทยลาวที่บ้าน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลาก ซึ่งมีลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 126 คน มาสุ่มอย่างง่าย โดยวิธีจับสลาก ให้เหลือห้องเรียนละ 20 คน จะได้นักเรียนทั้งหมด 4 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน

2. นำกลุ่มตัวอย่างจากข้อ 1 มาสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับสลาก เพื่อเลือกเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มควบคุมที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 2 จะได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 80 คน ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	การทดลอง
กลุ่มทดลองที่ 1	20	ครูประจำการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ
กลุ่มทดลองที่ 2	20	ผู้วิจัยสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ
กลุ่มควบคุมที่ 1	20	ครูประจำการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
กลุ่มควบคุมที่ 2	20	ผู้วิจัยสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
รวม	80	

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง มีดังนี้

✓ 1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง เป็นแบบสอบอ่านออกเสียง โดยใช้เรื่อง "เสื่อตัวใหม่"

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน เป็นแบบปรนัยจากเรื่อง "เสื่อตัวใหม่" จำนวน 30 ข้อ

3. แผนการสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว 16 แผนการสอน ซึ่งในแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด ได้แก่

- ชุดที่ 1 แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จำนวน 16 แบบฝึก
ชุดที่ 2 แบบฝึกทั่วไป จำนวน 16 แบบฝึก

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว

ผู้วิจัยสร้างเรื่องขึ้นเพื่อใช้เป็นแบบสอบอ่านออกเสียง คือเรื่อง "เลื้อตัวใหม่" ซึ่งมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู หนังสือเรียน ประมวลคำภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 เกี่ยวกับคำควบกล้ำ ร ล ว
- 1.2 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
- 1.3 ศึกษาปัญหาการอ่านของเด็กไทย
- 1.4 ศึกษาคำยาก และคำที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 , 2 จากผลงานวิจัยของ ดวงเดือน สุกิตย (2522) บุญพา ชิงพุก (2524)
- 1.5 ศึกษาหน่วยเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำในภาษาไทย และรวบรวมจัดเข้าเป็นหมวดหมู่
- 1.6 หลักเกณฑ์ในการสร้างเรื่อง โดยสรุปจากหลักเกณฑ์การสร้างเรื่องของ หทัย ดันหยง (หทัย ดันหยง. 2525 : 24 - 27) และของ ณรงค์ ปานทอง (ณรงค์ ปานทอง. 2526 : 73 - 77) ได้หลักเกณฑ์ ดังนี้
 - 1.6.1 กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัด ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 1.6.2 ใช้คำศัพท์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
 - 1.6.3 เลือกคำศัพท์ที่รวบรวมไว้มาสร้างเป็น เรื่องโดยคำนึงถึงประเภทของเรื่องที่เด็กวัย 7 - 8 ขวบสนใจและชอบ การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย
 - 1.6.4 ขอบเขตของเรื่องเป็นนิทานสอดแทรกคุณธรรมและประสบการณ์ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
- 1.7 วิธีสร้าง ดำเนินการสร้างดังนี้
 - 1.7.1 นำคำควบกล้ำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 16 คำมาสร้างเป็น เรื่องตามหลักเกณฑ์ข้อ 1.6 ได้เรื่อง ชื่อ "เลื้อตัวใหม่"
 - 1.7.2 นำเรื่องและแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้ที่ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาไทย 5 ท่าน ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์

หทัย ตันหยง อาจารย์ประจำแผนกการประถม ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
 รองศาสตราจารย์ประสงค์ ทรายานสุข อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
 อาจารย์พรณิภา สันติพงษ์ อาจารย์โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร อาจารย์รื่นฤดี แก้วป้องปก ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย
 จังหวัดพิษณุโลก อาจารย์อุบลศรี พัฒนประสิทธิ์ อาจารย์ผู้สอนโรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนัก
 งานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก ตรวจสอบแก้ไขความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
 (สมบูรณ์ ชิตนงษ์. 2528 : 176 -178) ให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้
ทรงคุณวุฒิ

1.7.3 นำเรื่องและแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงที่ปรับปรุงแก้ไข
ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองกระท้าว สำนักงานการประถม
ศึกษานครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 5 คน ส่วนผู้บันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงของ
นักเรียนเป็นครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 วิชาการโรงเรียนจำนวน 4 ท่าน ประกอบด้วย
อาจารย์มณฑา อุ่นไพโร อาจารย์นิตยา สุวรรณเกิด อาจารย์ร่ำเพยพรรณ จันทร์เชื้อ
อาจารย์อุบลศรี พัฒนประสิทธิ์ และผู้วิจัย โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการอ่านของ
นักเรียนทีละคน พร้อมทั้ง^{วัน}และบันทึกเทปควบคุมไปด้วยเพื่อนำมาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งแล้ว
นำคะแนนที่อ่านผิดมาหาความเชื่อมั่นของการจัดอันดับคะแนนข้อบกพร่องด้วยวิธี

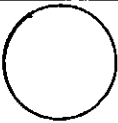

Kandall's Coefficient of concordance (ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528
 : 176) ปรากฏว่าผลการบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของครูตรงกัน
 มากกว่า 80 % แสดงว่าสัมประสิทธิ์การคล้อยตามกันของการจัดอันดับระหว่างผู้สังเกต 5 คน
 กับนักเรียน 5 คน ของแบบทดสอบมีค่าสูงพอที่จะทำการวิจัยครั้งนี้ได้ คือมีค่าสัมประสิทธิ์การคล้อย
 ตามกันเท่ากับ 0.9820 ดังตารางการจัดอันดับดังนี้

ตาราง 3 แสดงการจัดอันดับคะแนนความสามารถในการอ่านของผู้บันทึก 5 อันดับ

นักเรียน ครู	1		2		3		4		5		รวม
	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	
1.	36	5	7	3	2	1	12	4	4	2	15
2.	33	5	8	3	2	1	15	4	4	2	15
3.	36	5	7	3	3	1.5	11	4	3	1.5	15
4.	34	5	12	3	1	1	13	4	6	2	15
5.	32	5	8	3	2	1	12	4	4	2	15
รวม		25		15		5.5		20		9.5	75

1.7.4 การบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ผู้วิจัยได้สร้าง
แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ซึ่งปรับปรุงจากงานวิจัยของ
พนศรี อัมประไพ (พนศรี อัมประไพ. 2530 : 94 - 95)

ตาราง 4 แสดงสัญลักษณ์ประกอบการบันทึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียน

ประเภทของการอ่านผิด	สัญลักษณ์ที่ใช้	คำที่ให้อ่าน	คำที่อ่านผิด	การบันทึก
1. อ่านออกเสียงผิด พยัญชนะ		ครอบครัว	คลอบคลัว	 คลอบคลัว
2. ไม่ออกเสียง คำควบกล้ำ		ชวาน	ชวน	 ชวน
3. อ่านตู่คำหรืออ่านตู่ตัว		ไกว	ไฟ	 ไฟ

ตาราง 5 แสดงตัวอย่างการบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว

ครอบครัว หนึ่ง อาศัย อยู่ ใน ชนบท มี ฐานะ ยากจน

								
---	--	--	--	--	--	--	---	--

นางกลิ่น จะ เปิด เหอม แล้ว ยัง ไม่มี เงิน ซื่อ

								
---	--	--	--	--	--	--	--	--

1.8 การให้คะแนน ถ้าอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ศึกษาในครั้งนี้ผิด ให้หักคะแนน
 1 คะแนน หลังจากนี้ผู้วิจัยนำปัญหาและข้อบกพร่องปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อ
 ปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีสร้างข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการวัดผลของ ชวาล แพรัตกุล (ชวาล แพรัตกุล. 2518 : 84 - 243) เทคนิคการเขียนข้อสอบของ ชวาล แพรัตกุล (ชวาล แพรัตกุล. 2520 : 1 - 120) และเทคนิคการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทยของ จันทิมา พรหมโชติกุล (จันทิมา พรหมโชติกุล. 2529 : 1 - 176)

2.2 สร้างข้อคำถามเพื่อวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จากนิทานเรื่อง "เลื้อยตัวใหม่" เป็นคำถามแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ทำการตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหาและสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.4 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ที่ตรวจสอบแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนหนองกระเทียม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ตัวเลือกให้ 0 คะแนน

2.5 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้เทคนิค 50 % (ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 179 - 181) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ 30 ข้อ จากจำนวนข้อสอบทั้งหมด 50 ข้อ

2.6 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้ว 30 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนราษฎร์อุทิศพิทยา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรคูเดอริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson 20) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่น 0.7622

2.7 นำผลการวิเคราะห์เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทตรวจพิจารณาแล้วใช้เป็นเครื่องมือในการทดลอง

3. การสร้างแผนการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว 16 แผนการสอนในแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโดยมีลำดับขั้นดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และคู่มือภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เกี่ยวกับทักษะการอ่านเพื่อศึกษาความคิดรวบยอด จุดมุ่งหมายและเนื้อหา

3.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือคู่มือภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของกระทรวงศึกษาธิการ หนังสือวิธีสอนทั่วไป ของรุ่งทิวา จักร์กร (2527)

3.3 ศึกษาแบบฝึกหัดภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของกระทรวงศึกษาธิการ

3.4 ศึกษาการสร้างแบบฝึกจากงานวิจัยของ สุदारัตน์ เอกวานิช (2519) และ ศรีประภา ปาลสุทธิ (2523)

3.5 ศึกษาแนวการสร้างแบบฝึกสำหรับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของ นักเรียนที่พูดภาษาไทยลาว กับศึกษานิเทศก์อำเภอหนองครกไทย ผู้บริหาร วิชาการโรงเรียน และ ครูผู้สอนซึ่งทราบสภาพของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้แบบฝึกที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

3.6 หลักการในการสร้างแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

3.6.1 ใช้หลักจิตวิทยาโดยการสร้างแรงจูงใจให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็นและกระตุ้นหรือรื้อนอยากรกระทำกิจกรรมมีการเสริมแรงเมื่อฝึกจบแต่ละแบบฝึก เพื่อให้เด็กจะได้อยากกระทำกิจกรรมต่อไปเมื่อตนเองประสบความสำเร็จ ฝึกกิจกรรมจากง่ายไปหายาก

3.6.2 ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เป็นที่น่าสนใจและทำท่ายความ สามารถเพื่อเด็กจะได้เกิดความรู้สึกภูมิใจและเต็มใจที่จะกระทำกิจกรรมเหล่านั้น ให้บรรลุเป้าหมาย

3.6.3 สำนวนภาษาไม่ควรใช้คำยากเกินไปจนเด็กเกิดความเบื่อหน่าย

3.6.4 เหมาะสมกับวัยและความสามารถ

3.6.5 ปลุกความสนใจให้คิดได้เร็วและสนุกสนาน

3.7 รูปแบบของแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีรายละเอียดดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

ขั้นที่ 2 ฝึกให้นักเรียนพูด ขั้นการออกเสียง

ขั้นที่ 3 ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง ขั้นการอ่าน

- ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ฝึกโดยใช้เกม

3.8 การเขียนแผนการสอน ผู้วิจัยดำเนินการเขียนแผนการสอนดังนี้

ขั้นนำ นำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนา เกม และเพลง เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

ขั้นสอน - โดยการใช้ภาพที่เกี่ยวกับคำควบกล้ำที่ต้องการสอนและสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำนั้น

- สอนให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ขั้นสรุป สรุปบทเรียนด้วยเกม

- ชั้นฝึกทักษะ - กลุ่มควบคุม ฝึกตามคู่มือครู
 - กลุ่มทดลอง ฝึกแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ
- ชั้นประเมินผล - สังเกต
 - ชี้คำถาม
 - ตรวจสอบ

3.9 นำหลักเกณฑ์และรูปแบบในข้อ 3.6 และ 3.7 มาดำเนินการเขียนแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยไม่ได้แบบฝึกทั้งสิ้น 16 แบบฝึก ดังนี้

แบบฝึกที่	1	ฝึกคำว่า	กรง
แบบฝึกที่	2	ฝึกคำว่า	กลางวัน
แบบฝึกที่	3	ฝึกคำว่า	กลางคืน
แบบฝึกที่	4	ฝึกคำว่า	กลอง
แบบฝึกที่	5	ฝึกคำว่า	กลิ่น
แบบฝึกที่	6	ฝึกคำว่า	กลุ่ม
แบบฝึกที่	7	ฝึกคำว่า	กว้าง
แบบฝึกที่	8	ฝึกคำว่า	กว้าง
แบบฝึกที่	9	ฝึกคำว่า	แตงกวา
แบบฝึกที่	10	ฝึกคำว่า	พุ่มนี้
แบบฝึกที่	11	ฝึกคำว่า	ประจำ
แบบฝึกที่	12	ฝึกคำว่า	เปลี่ยน
แบบฝึกที่	13	ฝึกคำว่า	ครึ่ง
แบบฝึกที่	14	ฝึกคำว่า	ครอบครัว
แบบฝึกที่	15	ฝึกคำว่า	ควีน
แบบฝึกที่	16	ฝึกคำว่า	ควาย

3.10 การเขียนแบบฝึกทั่วไป ผู้วิจัยนำแบบฝึกหัดภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของกระทรวงศึกษาธิการ มาจัดแยกฝึกแบบฝึกละ 1 คำ รวมเป็น 16 แบบฝึก ดังนี้

แบบฝึกที่	1	ฝึกคำว่า	กรง
แบบฝึกที่	2	ฝึกคำว่า	กลางวัน
แบบฝึกที่	3	ฝึกคำว่า	กลางคืน
แบบฝึกที่	4	ฝึกคำว่า	กลอง

แบบฝึกที่	5	ฝึกคำว่า	กลิ้ง
แบบฝึกที่	6	ฝึกคำว่า	กลุ่ม
แบบฝึกที่	7	ฝึกคำว่า	กว้าง
แบบฝึกที่	8	ฝึกคำว่า	กว้าง
แบบฝึกที่	9	ฝึกคำว่า	แตงกวา
แบบฝึกที่	10	ฝึกคำว่า	พุ่มนี้
แบบฝึกที่	11	ฝึกคำว่า	ประจำ
แบบฝึกที่	12	ฝึกคำว่า	เปลี่ยน
แบบฝึกที่	13	ฝึกคำว่า	ครึ่ง
แบบฝึกที่	14	ฝึกคำว่า	ครอบครั
แบบฝึกที่	15	ฝึกคำว่า	ควน
แบบฝึกที่	16	ฝึกคำว่า	ควาย

4. นำแผนการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว 16 แผนการสอน ซึ่งในแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้ที่ทรงคุณวุฒิภาษาไทยเป็นผู้ตรวจพิจารณาความเหมาะสม

5. การหาคุณภาพของแผนการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว 16 แผนการสอน ซึ่งในแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด นำแผนการสอนไปทดลองสอนก่อนทดลองจริง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว โรงเรียนราษฎร์อุทิศพิทยาสำนักเรียนการประถมศึกษาอำเภอนครไทย จำนวน 28 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีสภาพทั่วไปของโรงเรียนและนักเรียนคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง ระหว่างวันที่ 6 มิถุนายน 2531 - 4 สิงหาคม 2531 ใช้เวลาในชั่วโมงเรียนตามปกติ ดำเนินการสอนสัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 40 นาที ทำการสอนสองช่วง คือ ช่วงเช้า เวลา 10.00 น. - 10.40 น. ช่วงบ่ายเวลา 14.00 - 14.40 น. รวมเวลาในการทดลองก่อนทดลองจริง 8 สัปดาห์ โดยดำเนินการทดลองสอนก่อนทดลองจริงดังนี้

5.1 การดำเนินการทดลองสอนก่อนทดลองจริง (Try out) กระทำเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2531 ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

5.2 เมื่อสิ้นสุดการทดลองสอนก่อนทดลองจริง (Tru out) ผู้วิจัยได้นำปัญหาที่พบจากการทดลองก่อนทดลองจริงมาปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อแก้ไขปรับปรุง

5.3 นำแผนการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว 16 แผนการสอน ซึ่งในแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด ที่พบข้อบกพร่องหลังการทดลองสอนก่อนทดลองจริง มาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับเนื้อหา ภาษา เวลา คำชี้แจง การประเมินผลให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย แล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองจริง

รูปแบบแผนการทดลอง และการดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง *

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control - group posttest - only design ดังแสดงในแผนการทดลอง ตาราง 6

ตาราง 6 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	ทดลอง	สอบ
(R) E ₁	X ₁	T E ₁
(R) E ₂	X ₂	T E ₂
(R) C ₁	X ₃	T C ₁
(R) C ₂	X ₄	T C ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

X ₁ , X ₂	แทน	การสอน โดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
X ₃ , X ₄	แทน	การสอน โดยใช้แบบฝึกทั่วไป
T E ₁ , T E ₂	แทน	การสอบหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
T C ₁ , T C ₂	แทน	การสอบหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

R	แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
E ₁	แทน	กลุ่มทดลองที่ 1
E ₂	แทน	กลุ่มทดลองที่ 2
C ₁	แทน	กลุ่มควบคุมที่ 1
C ₂	แทน	กลุ่มควบคุมที่ 2

(สูตรี วงศ์รัตะ 2528 : 88)

2. ระยะเวลาในการทดลอง

การทดลองแต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองสอน วันละ 2 คาบ คาบละ 20 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ทั้งผู้วิจัยและครูประจำการ เป็นผู้สอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยจัดคาบเวลาในการสอนสลับกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดใน ตาราง 7

ตาราง 7 แสดงการกำหนดวันและเวลาเข้ารับการสอนในการอ่านทั้งสองกลุ่ม

สัปดาห์	วัน		วันจันทร์		วันอังคาร		วันพุธ		วันพฤหัสบดี	
	เวลา		เวลา		เวลา		เวลา		เวลา	
	8.30-9.10	12.30-13.10	8.30-9.10	12.30-13.10	8.30-9.10	12.30-13.10	8.30-9.10	12.30-13.10	8.30-9.10	12.30-13.10
1	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2
2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2
3	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2
4	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2
5	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2
6	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2
7	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2
8	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2	C 1,2	E 1,2

หมายเหตุ

- E 1,2 หมายถึงกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
 C. 1,2 หมายถึงกลุ่มควบคุมที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 2

วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โดยใช้เวลาในชั่วโมงเรียนปกติ โดยไม่เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน ดำเนินการสอนสัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 40 นาที ทำการสอนสองช่วง คือ ช่วงเช้าเวลา 8.30 น. - 9.10 น. ช่วงบ่ายเวลา 12.30 น. - 13.10 น. รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองกลุ่มละ 32 ครั้ง เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยดำเนินการทดลองดังนี้

1. การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยและครูประจำการเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม กระทำเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2531 ถึงวันที่ 12 สิงหาคม 2531 แต่ละกลุ่มใช้เวลาทดลองสอนวันละ 2 คาบ คาบละ 20 นาที โดยจัดคาบเวลาในการสอนสลับกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ โดยครูประจำการสอนทั้งหมด 16 แบบฝึก แบ่งการฝึกเป็นแบบฝึกละ 4 คาบ (80 นาที) ในการสอนครูประจำการสอนเนื้อหาของคำควบกล้ำ เป็นเวลา 2 คาบ (40 นาที) จากนั้นจึงสอนการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำตามกิจกรรมที่กำหนดจนครบทุกกิจกรรม ใช้เวลา 2 คาบ (40 นาที)

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบโดยผู้วิจัยสอนทั้งหมด 16 แบบฝึก แบ่งการฝึกเป็นแบบฝึกละ 4 คาบ (80 นาที) ในการสอนนั้นผู้วิจัยสอนเนื้อหาของคำควบกล้ำเป็นเวลา 2 คาบ (40 นาที) จากนั้นจึงสอนการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำตามกิจกรรมที่กำหนดจนครบทุกกิจกรรม ใช้เวลา 2 คาบ (40 นาที)

กลุ่มควบคุมที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไปโดยครูประจำการสอนทั้งหมด 16 แบบฝึก แบ่งการฝึกเป็นแบบฝึกละ 4 คาบ (80 นาที) ในการสอนนั้นครูประจำการสอนเนื้อหาของคำควบกล้ำเป็นเวลา 2 คาบ (40 นาที) จากนั้นจึงสอนการฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำตามหนังสือแบบฝึกหัดภาษาไทย ใช้เวลา 2 คาบ (40 นาที)

กลุ่มควบคุมที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไปโดยผู้วิจัยสอนทั้งหมด 16 แบบฝึก แบ่งการฝึกเป็นแบบฝึกละ 4 คาบ (80 นาที) ในการสอนนั้นผู้วิจัยสอนเนื้อหาของคำควบกล้ำเป็นเวลา 2 คาบ (40 นาที) จากนั้นจึงสอนการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ตามหนังสือแบบฝึกหัดภาษาไทย ใช้เวลา 2 คาบ (40 นาที)

2/ เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2531 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในเวลาเดียวกันด้วยแบบสอบอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว เรื่อง "เสื้อตัวใหม่" และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และบันทึกเทปการอ่านของนักเรียนทุกคนเพื่อนำมาตรวจสอบการให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อตรวจสอบให้คะแนนแต่ละกลุ่ม เรียบร้อยแล้วนำคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้ง 4 กลุ่ม มาเปรียบเทียบโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two way Analysis of Variance)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ คี้นดัล (Kendall) ที่เรียกว่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอแดนซ์ (Coefficient of Concordance)

$$W = \frac{12 S}{k^2 \cdot (n^3 - n)}$$

- W แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
- S แทน ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของของแต่ละอันที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย
- k แทน จำนวนผู้จัดอันดับ
- n แทน จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

(ลิ้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 176)

1.2 หาความยากง่าย (Difficulty) โดยใช้เทคนิค 50 %

$$P = \frac{R}{N}$$

R แทน จำนวนคนที่ทำข้อนี้ถูก
N แทน จำนวนคนที่ทำข้อนี้ทั้งหมด

(ลิวน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2525 : 179)

1.3 หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตรอย่างง่าย 50 %

$$D = \frac{R_u - R_L}{\frac{N}{2}}$$

D แทน ค่าอำนาจจำแนก
R_u แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง
R_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน
N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบทั้งหมด

(ลิวน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 180 - 181)

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน

(Kuder - Richardson) สูตร KR 20

$$r_{t,t} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum P_i q_i}{S^2_t} \right\}$$

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
P_i แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
q_i แทน สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ (q_i = 1 - p_i)
S²_t แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2523 : 96 - 97)

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าเฉลี่ยของคะแนน จากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{n}$$

- \bar{X} แทน ตัวกลางเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
- ΣX แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
- n แทน จำนวนคะแนนทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2527 : 39 -41)

2.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน จากสูตร

$$S^2 = \frac{n \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N - 1)}$$

- S^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน
- ΣX^2 แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
- ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
- N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2527 : 74)

2.3 เปรียบเทียบโดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two - way Analysis of variance) โดยให้วิธีสอนเป็นองค์ประกอบแรก (A) ผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สอง (B) ดังนี้

- A แทน วิธีสอน
- B แทน ผู้สอน

AV ๑๑๔

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
A	SSR	r-1	$\frac{SSR}{df_R}$	$F_R = \frac{MS_R}{MS_E}$
B	SSC	c-1	$\frac{SSC}{df_C}$	$F_C = \frac{MS_C}{MS_E}$
A x B	SS(RC)	(r-1)(c-1)	$\frac{SS(RC)}{df_{(RC)}}$	$F_{RC} = \frac{MS_{(RC)}}{MS_E}$
Error	SSE	rc(n-1)	$\frac{SSE}{df_E}$	
Total	SST	rcn-1		

โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS /Pd⁺ (Statistical Package for the Social Science) ทดสอบ

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 95 - 106)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียน
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
SS	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมกำลังสอง (Mean Square)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบใน F - distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้เสนอตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
2. การเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
3. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย
4. การเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย
5. การเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึก กับผู้สอน

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

กลุ่มตัวอย่าง	N	ความสามารถในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ร ล ว		ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	
		\bar{X}	S	\bar{X}	S
กลุ่มทดลอง 1	20	55.65	6.91	16.60	4.07
กลุ่มทดลอง 2	20	60.80	9.46	17.00	4.70
กลุ่มควบคุม 1	20	32.75	12.02	13.55	4.77
กลุ่มควบคุม 2	20	31.90	16.87	14.55	4.05

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย

กลุ่มตัวอย่าง	N	ความสามารถในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ร ล ว		ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน	
		\bar{X}	S	\bar{X}	S
ครูประจำการ	40	44.20	15.20	15.07	4.64
ผู้วิจัย	40	46.35	19.94	15.77	4.54

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย

ผลการเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกกับผู้สอน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
วิธีสอน	13416.200	1	13416.200	93.242**
ผู้สอน	92.450	1	92.450	.643
วิธีสอน x ผู้สอน	180.000	1	180.000	1.251
ความคลาดเคลื่อน	10935.300	76	143.886	
รวม	24623.950	79		

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($.99^F$ 1,76 = 6.96)

จากตาราง 8 ในส่วนของวิธีสอน นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

ในส่วนของผู้สอน นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว เพิ่มขึ้นใกล้เคียงกัน กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย

ในส่วนของปฏิสัมพันธ์ แบบฝึกกับผู้สอนไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับผู้สอนไม่ได้ส่งผลร่วมกัน

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย
ผลการเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึก กับผู้สอน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
วิธีสอน	151.250	1	151.250	7.691**
ผู้สอน	9.800	1	9.800	.498
วิธีสอน x ผู้สอน	1.800	1	1.800	.092
ความคลาดเคลื่อน	1494.700	76	19.667	
รวม	1657.550	79		

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($.99^F$ 1,76 = 6.96)

จากตาราง 11 ในส่วนของวิธีสอน นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป

ในส่วนของผู้สอน นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้

รับการสอนโดยผู้วิจัยมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเพิ่มขึ้นใกล้เคียงกัน กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย

ในส่วนของปฏิสัมพันธ์ แบบฝึกกับผู้สอนไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับผู้สอนไม่ได้ส่งผลร่วมกัน

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองศึกษาผลของการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ซึ่งสรุปขั้นตอนและผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับผู้วิจัยสร้างชั้นกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกกับผู้สอน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป
3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับผู้วิจัยจะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ได้แตกต่างกัน
4. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับผู้วิจัยจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ได้แตกต่างกัน
5. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกกับผู้สอน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 126 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนนครไทยวิทยาคม สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็น กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 20 คน กลุ่มควบคุมที่ 1 จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุมที่ 2 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จำนวน 1 ฉบับ
3. แผนการสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว 16 แผนการสอน ซึ่งแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด ได้แก่
 - ชุดที่ 1 แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ จำนวน 16 แบบฝึก
 - ชุดที่ 2 แบบฝึกทั่วไป จำนวน 16 แบบฝึก

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control - group posttest - only design

ระยะเวลาในการทดลอง

ครูประจำการดำเนินการทดลองการสอนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนในกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมที่ 2 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว โรงเรียนนครไทยวิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ระหว่างวันที่ 14 มิถุนายน 2531 ถึงวันที่ 12 สิงหาคม 2531 เป็นเวลา 8 สัปดาห์

การดำเนินการทดลอง

ครูประจำการดำเนินการทดลองสอนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนในกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมที่ 2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยดำเนินการดังนี้

1. การดำเนินการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยครูประจำการที่ใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 16 แบบฝึก สอนวันละ 2 คาบ 40 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์

กลุ่มทดลองที่ 2 สอนโดยผู้วิจัยที่ใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 16 แบบฝึก สอนวันละ 2 คาบ 40 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์

กลุ่มควบคุมที่ 1 สอนโดยครูประจำการที่ใช้แบบฝึกทั่วไป จำนวน 16 แบบฝึก สอนวันละ 2 คาบ 40 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์

กลุ่มควบคุมที่ 2 สอนโดยผู้วิจัยที่ใช้แบบฝึกทั่วไป จำนวน 16 แบบฝึก สอนวันละ 2 คาบ 40 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์

2. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้ง 4 กลุ่มในเวลาเดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / Pd⁺ (Statistical Package for the Social Sciences) เพื่อ

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมที่ 1 กลุ่มควบคุมที่ 2

2. เปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุมที่ 1 กลุ่มควบคุมที่ 2

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย

4. เปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย

5. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึก กับผู้สอน ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล *

จากการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัยมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่แตกต่างกัน
4. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัยมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ไม่แตกต่างกัน
5. ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างแบบฝึกและผู้สอน ในความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้และการเปรียบเทียบความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า การสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถ

ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สูดาร์ตัน เอกวานิช ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ จำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น (สูดาร์ตัน เอกวานิช. 2519 : 25) และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เกษร รองเดช ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงพยัญชนะ "ง" "พ" "ผ" "คว" และ "ชว" (เกษร รองเดช. 2511 : 56) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศรีประภา ปาลสุทธิ ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ได้ถูกต้องมากขึ้นหลังการฝึกแล้ว (ศรีประภา ปาลสุทธิ. 2523 : 44)

ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

1. แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบมีเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนและเข้าใจให้นักเรียนมีความรู้สึกต้องการอ่าน กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง นำเอาคำที่นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวันมาฝึกซ้ำ ๆ ในหลาย ๆ รูปแบบ เช่น ฝึกคำควบกล้ำ คว ก็จะทำคำควบกล้ำ คว ดังนี้ ควาย ความ ควย คว่า ควัก มาฝึกซ้ำ ๆ กันทำให้นักเรียนได้มีโอกาสอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ คว ซ้ำ ๆ กันมาก ๆ จึงทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ คว ได้ ทั้งนี้เป็นไปตามกฎแห่งการฝึก (Law of Exercise) ตามทฤษฎีของ ธอร์นไดค์ (Thorndike's Theory) ที่ให้ความเห็นว่าการกระทำซ้ำ ๆ ในพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งจะยิ่งทำให้พฤติกรรมนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่ถ้าไม่ได้ฝึกการกระทำซ้ำ เสมอพฤติกรรมนั้นจะค่อย ๆ เลือนลางไป (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. 2528 : 179) และยังสอดคล้องกับ ศศิธร ดุษฎีพรรณ ที่กล่าวว่า ทักษะการสอนอ่านออกเสียงต้องอาศัยการฝึกเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านออกเสียง ควรให้มีการฝึกบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญและแม่นยำยิ่งขึ้น (ศศิธร ดุษฎีพรรณ. 2526 : 26 - 27) ประการที่สอง เนื้อหาในแบบฝึกยังได้เรียงลำดับจากง่ายไปหายากและฝึกอย่างถูกวิธีซึ่งเหมาะสมกับวัยของนักเรียน กล่าวคือ ได้นำเอาคำที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ง่ายต่อการออกเสียงมาฝึกก่อนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการในการอ่านออกเสียงแล้วจึงฝึกคำที่อ่านยากต่อไป เช่น จะฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กร กล แล้วจึงฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กว เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ กมล ดิษฐกมล ที่กล่าวว่า หัวใจของ

การอ่านวิชาทักษะอยู่ที่การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่ว ว่องไว และทำได้โดยอัตโนมัติ (กมล ดิษฐกมล. 2509 : 16)

2. แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีวิธีฝึกหลายรูปแบบที่แตกต่างไปจากชั้นเรียน กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง มีวิธีฝึกในการเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ คือ ได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ เพื่อให้เด็กเรียนได้มีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถที่จะเรียนรู้และประสบความสำเร็จในการเรียน กล่าวคือ แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีรายละเอียดของรูปแบบการสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ดังนี้

ขั้นที่ 1 ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

ขั้นที่ 2 ฝึกให้นักเรียนพูด ขั้นการออกเสียง

ขั้นที่ 3 ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง ประกอบด้วย

- ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ฝึกโดยใช้เกม

นอกจากนี้เด็กเรียนยังสามารถทดสอบความสามารถในการอ่านของตนเองได้ว่าอ่านได้ดีขึ้นมากน้อยเพียงใดทันทีที่ได้ฝึกอ่านเสร็จสิ้นลง ตลอดจนได้รับการแก้ไขลักษณะนิสัยที่เป็นอุปสรรคต่อการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซีโรต้า ได้ศึกษาพบว่า การจัดโปรแกรมการอ่านให้นักเรียนอย่างมีลำดับขั้นตอน ในแต่ละวันมีผลต่อความสามารถในการอ่านของเด็กเรียนจะทำให้เด็กเรียนสนใจอ่านแบบฝึกและพัฒนาดีขึ้นตามลำดับ (Sirota. 1971 : 2520 - A) ประการที่สอง แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ เป็นแบบฝึกที่สร้างขึ้นโดยอาศัยทฤษฎีฝึกสมอง (Mental Discipline) ของเพลโต (Plato) ซึ่งเป็นกระบวนการสอนที่ทำให้เกิดพัฒนาการทางสมองและทักษะทางภาษา วิธีการฝึกให้นักเรียนเข้าใจและฝึกมาก ๆ จนเกิดเป็นทักษะและความคงทนในการเรียนรู้หลังจากนั้นก็สมารถในการถ่ายโยงไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ

3. แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ มีสื่อการสอนที่แตกต่างจากสื่อการสอนของแบบฝึกทั่วไปหลายประการ กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง สื่อการสอนประเภทรูปภาพ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้คำและความหมายของคำนั้นไปด้วย ซึ่งทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในการเรื่องที่อ่านได้ดีด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนในวัยนี้ชอบรูปภาพและสื่อที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ ฉะนั้นรูปภาพจึงเป็นสื่อที่ทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ บันลือ พงกษะวัน ที่กล่าวว่าภาพเป็นอุปกรณ์การสอนที่ใช้ได้ผลที่สุดในการสอนอ่าน (บันลือ พงกษะวัน. 2528 : 26) และยังคงสอดคล้องกับคีตพันธ์ ที่กล่าวว่า เด็ก ๆ ควรจะได้รับคำแนะนำให้รู้จักความหมายของคำโดยใช้รูปภาพ เพื่อ

เปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ในเรื่องความหมายของคำ เบ็ษา ชวณะพานิช. 2518 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Dechant. 1964 : 133 - 135) ประการที่สอง มีเกมที่ใช้ในการฝึกหลายรูปแบบ ซึ่งในแต่ละเกมมีกิจกรรมที่ต่างไปจากขั้นเรียน กล่าวคือเปิดโอกาสให้เด็กเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำให้เด็กเรียนเกิดความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายมีความสนใจที่จะฝึกยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ ริเวอร์ ว่าแบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้เด็กเรียนเกิดความเบื่อหน่าย (River. 1968 : 97 - 105) ดังนั้นการฝึกที่มีเกมและฝึกอย่างจริงจังจะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ความกล้าของนักเรียนได้ ประการที่สาม มีเพลงประกอบในการฝึก และมีแบบฝึกหัดท้ายกิจกรรมให้เด็กเรียนได้ทดสอบความสามารถของตนเอง ทำให้เด็กเรียนได้ทราบพัฒนาการในการอ่านออกเสียงของตนเองและมีความต้องการจะร่วมกิจกรรมต่อไป ซึ่งเพลงที่ใช้ประกอบในการฝึกและแบบฝึกหัดนั้น เป็นที่น่าสนใจและเข้าใจนักเรียนให้เกิดความรู้สึกอยากเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สตีเวนส์ ที่พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียนจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ส่งผลให้เด็กเรียนอ่านได้ เข้าใจยิ่งขึ้น นอกจากนี้การมีคำถามให้ตอบหลังจากจบแต่ละเนื้อหาแล้วก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกคิดอยู่เสมอและกล้าแสดงความคิดเห็นของตนออกมาในการตอบคำถาม (Stevens. 1980 : 365)

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำความกล้า ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัยมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำความกล้า ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยครูประจำการกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยผู้วิจัยมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำความกล้า ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่านใกล้เคียงกัน นั่นคือ การสอนอ่านออกเสียงคำความกล้า ร ล ว ด้วยแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับผู้สอนทั่วไป ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลที่แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบเป็นแบบฝึกที่มีกระบวนการเรียงลำดับเป็นระบบ โดยเริ่มฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีคำอธิบายวิธีการฝึกในแต่ละกิจกรรมอย่างชัดเจน และบทสนทนาที่ครูต้องใช้ในการฝึกไว้ด้วย ทำให้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ เข้าใจง่าย และสะดวกต่อการที่ผู้สอนจะนำไปใช้ จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้ที่มีแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบไปใช้สอนจึงประสบผลสำเร็จเหมือนกัน คือทำให้เด็กเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิด

อย่างมีระบบมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ได้ผลเกือบเท่ากัน

3. การเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบฝึกกับผู้สอน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกกับผู้สอน ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันทั้งในเรื่องความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้สอน เพราะไม่ว่าใครเป็นผู้สอนผลปรากฏว่าได้ผลเหมือนกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบได้มีรูปแบบในการฝึกที่เป็นกระบวนการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีคำอธิบายขั้นตอนในการฝึกแต่ละกิจกรรมที่ชัดเจน เข้าใจง่าย และสะดวกต่อการนำไปใช้ ผู้สอนสามารถจะศึกษาวิธีการในการฝึกได้ด้วยตนเอง และผู้สอน เข้าใจวิธีใช้ตรงกัน ดังนั้นการนำแบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบไปใช้สอนจึงประสบผลเหมือนกัน

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษารั้งนี้

1. ในการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ในช่วงแรก ๆ จะพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมจะไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรม และไม่มั่นใจที่จะอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เพราะกลัวจะอ่านผิด ทั้งนี้เนื่องมาจากว่านักเรียนเหล่านี้เป็นนักเรียนที่พูดภาษากิ่นไทยลาว ในเวลาต่อมาภายในระยะเวลาการทดลองประมาณสัปดาห์ที่ 2 - 3 นักเรียนดังกล่าวกล้าที่จะแสดงออก และเข้ามาหาครู ดังนั้นผู้สอนควรให้กำลังใจ และชมเชยเมื่อประสบความสำเร็จในการเรียนจะทำให้ให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น นอกจากนี้นักเรียนเหล่านี้ยังต้องการความเป็นกันเองระหว่างผู้สอนกับนักเรียนจะทำให้ให้นักเรียนกล้าเข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี

2. ในการศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ผู้วิจัยตั้งใจจะศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ความคู่กับการสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว แต่มีข้อจำกัดที่เวลาในการทดลอง เนื่องจากผู้วิจัยได้ทดลองสอนในภาคเรียนที่ 1 ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ เมื่อทดลองสอน และทดสอบหลังเรียน (Posttest) เสร็จเรียบร้อยแล้วโรงเรียนได้ปิดภาคเรียน เนื่องจากโรงเรียนได้แบ่งภาคเรียนเป็น 3 ภาคเรียน ฉะนั้นในแต่ละภาคเรียนจึงมีระยะเวลาสั้น ผู้วิจัยจึงไม่สามารถทดสอบความคงทน

ในการเรียนรู้ได้ทำให้ไม่ทราบผลของความคงทนในการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงว่า การใช้แบบฝึกนี้สามารถแก้ปัญหาด้านการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ไม่ชัดเจนของนักเรียนได้ และการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว นี้ควรกระทำในระดับต้น ๆ เพราะจะได้แก้ไขให้นักเรียนให้อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ถูกต้องตั้งแต่เล็ก ๆ นอกจากนี้ยังพบว่า แบบฝึกที่เรียงลำดับความยากง่าย ลักษณะแบบฝึกมีหลายรูปแบบ และฝึกนักเรียนเป็นประจำสม่ำเสมอจะช่วยพัฒนาความสามารถทางด้าน การอ่านของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนควรสร้างแบบฝึกตามแบบฝึกที่ทดลองนี้ไปใช้สอนนักเรียน

1.2 ในการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว นั้นครูผู้สอนควรจะมีภาพปากแสดงวิธีการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้นักเรียนได้ดูประกอบการฝึกด้วย เพื่อให้ นักเรียนได้เข้าใจความหมาย ซึ่งจะทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และทำให้การฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว มีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.3 ครูผู้สอนควรใช้แผนภูมิแสดงผลการเรียนรู้ให้นักเรียนได้ทราบผลการเรียนของตน นักเรียนจะได้เปรียบเทียบกับผลการเรียนของตนเองอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้นักเรียนจะได้มีความพยายามทำคะแนนมากขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อนักเรียนได้คะแนนมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ส่งผลให้นักเรียนเกิดกำลังใจที่จะฝึกต่อไป

1.4 การสร้างสื่อการสอนควรสร้างสื่อชนิดถาวร เพราะจะได้นำไปใช้กับนักเรียนได้หลาย ๆ รุ่น หลาย ๆ ครั้ง เป็นภาระประหยัดค่าใช้จ่าย และประหยัดเวลา

1.5 การฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ครูผู้สอนต้องพยายามออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องตามอักขรวิธีไม่ผิดเพี้ยน และชัดเจน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ถูกต้องแก่นักเรียน

1.6 ในการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ครูต้องวางแผน กำหนดตารางฝึกให้แน่นอน และต้องทำการฝึกอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพราะการฝึกอย่างต่อเนื่องทำให้ทักษะในการอ่านด้านต่าง ๆ ได้รับการพัฒนาสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้น

1.7 นักเรียนมีความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ดีมาก โดยเฉพาะเมื่อมีการฝึกด้วยเกมต่าง ๆ และเพลงประกอบการฝึก ดังนั้นถ้าครู

จะจัดการเรียนการสอนอ่านออกเสียงภาษาไทยควรมีกิจกรรมการเรียนที่ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน

1.8 ในช่วงท้ายของการฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ประมาณ สัปดาห์ที่ 5 - 8 นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการทางการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จากการสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว นักเรียนจะพยายามออกเสียงคำควบกล้ำ เมื่อรู้ว่าคำที่อ่านเป็นคำควบกล้ำ แต่นักเรียนบางคนจะสับสน ระหว่างการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร และ ล จึงยังคงมีนักเรียนบางคนที่ยังอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร เป็น ล และ ล เป็น ร ซึ่งผู้สอนจะต้องพยายามฝึกเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร และ ล เป็นพิเศษ กล่าวคือ ผู้สอนต้องนำคำควบกล้ำ ร และ ล มาฝึกพร้อมกันเพื่อให้นักเรียนได้เห็นความแตกต่างของเสียง และฝึกอ่านออกเสียง ร และ ล ได้อย่างถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะด้านการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว นี้ในระดับอื่น ๆ และกลุ่มที่พูดภาษาถิ่นอื่น ๆ ที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงแตกต่างกันออกไป เช่น ภาษาลาวซ่ง ภาษาไทยพรวน ภาษาถิ่นเหนือ และภาษาภาคใต้ เป็นต้น

บรรณาธิการ

บรรณานุกรม

- กมล ดิษฐกมล. "กลวิธีการสอนวิชาทักษะ," ศูนย์ศึกษา 13 (1) : 14 - 17 มกราคม 2509.
- กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีเดชา, 2528.
- ก่อ สวัสดิทานิชย์, ดร. การสอนอ่านในชั้นประถม. โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา 2494.
- การสอนอ่านในชั้นประถม. โรงพิมพ์การศาสนา 2509.
- เกษร รองเดช. การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการอ่านออกเสียง พยัญชนะ "ง" "พ" "ณ" "คว" และ "ชว" สำหรับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน คู่มือการปฏิบัติการในหน้าที่หัวหน้าการประถมศึกษา อำเภอ และกิ่งอำเภอ. โรงพิมพ์คุรุสภา 2525.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. การเขียนข้อสอบภาษาไทย. อักษรเจริญทัศน์ 2529.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย. บันทึกการบรรยายเรื่อง ข้อบกพร่องในการศึกษาภาษาไทย. กรุงเทพฯ 2505.
- เจิม อุ่นवल. "การสอนซ่อมเสริม ภาคปฏิบัติ," มิตรครู. 27 (5) ปักษ์แรก 15 มีนาคม 2528.
- ฉัตรชัย สุระกาญจน์. การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก. ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ วิทยาลัยครู นครศรีธรรมราช 2523.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. ม.ป.ท. 2520.
- เทคนิคการวัดผล. โรงเรียนเพชรกุลอนุสรณ์ 2507.
- ชลธิชา กลัดอยู่ และคนอื่น ๆ การใช้ภาษา. พระนคร : เติล็ดไทย 2517.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. เจริญผลการพิมพ์ 2527.
- แบบแผนการทดลองและสถิติ. ม.ป.ท. 2528.
- เอกสารประกอบการสอนวิชาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. ม.ป.ท. 2523.
- ณรงค์ ปานทอง. การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก. โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2526.
- นิภา ชวนะพานิช. การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทย เรื่อง "สระเสียงยาว" สำหรับชั้นประถมต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.
- บันลือ พงกษะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. ไทยวัฒนาพานิช 2522.

- บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. "ภาษาไทยเป็นภาษาที่ทันกาลหรือไม่," ปริทัศน์, 5, 4 (มีนาคม - พฤษภาคม 2511) 42 - 59
- ปฐม นิตมานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านแบบการรับรู้และการสร้างความคิดรวบยอดของเด็กชั้นประถมปีที่ 4 และ 7. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ๕ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514. อัดสำเนา.
- ประเทิน มหาจันทร์. การสอนอ่านเบื้องต้น. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน 2523.
- ประกาศศรี สีอำไพ. วิธีการสอนภาษาระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช 2524.
- ประเสริฐ เชยชิต. แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง. วิทยานินท์คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ ๕ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.
- ปราณี เชียงทอง. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. สุวีริยาสาส์น 2526.
- ✓ ละเอียด โปษะกฤษณะ. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. สำนักพิมพ์วิระวัฒนา 2516.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พิมพ์ครั้งที่ 18 นนทบุรีการพิมพ์ พ.ศ. 2523.
- พยุง ญาณโกมุก. "ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูดหรืออ่านออกเสียงอักษรควบ." ประชาศึกษา. 18(1) : 624 - 631
- พรรณิ ชูชัย. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์วารุฒิกิจการพิมพ์ 2522.
- พูนพงษ์ งามเกษม. การทดลองเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทย ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ๕ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518. อัดสำเนา.
- พูนศรี อัมประไพ. การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการสร้างแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ๕ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- เพ็ญแข สุกักิตย์. ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครเขตปทุมวัน วิทยานินท์ ค.ม. กรุงเทพฯ ๕ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526. อัดสำเนา.
- มลวิภา กมลพรวัฒนา. การทดลองเพื่อการศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ๕ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518. อัดสำเนา.

- มาลินี นิ่มเสมอ. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ กศ.บ. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. การสอนแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษร "ร" "ล" "ว" สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อุดสำเนา.
- รัชณี ศรีไพวรรณ. การสอนกลุ่มทักษะ 1. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2518.
- รัญจวน อินทรกำแหง และคนอื่น ๆ. การอ่าน และพิจารณาหนังสือ. อักษรเจริญทัศน์ 2519.
- รัชมี บุญเลิศ. การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลอุดมวิทยา จ.ปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อุดสำเนา.
- รุ่งทิภา จักรกร. วิธีสอนทั่วไป. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527.
- ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. ศึกษาพรจำกัด 2528.
- วรรณพร ภิรมย์รื่น. "ความรู้บางประการเกี่ยวกับการอ่านออกเสียง" จุลสารการประถมศึกษา. กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา 22 (มิถุนายน 2522) : 1 - 3
- วันเพ็ญ สุภิตต์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และทัศนคติต่อภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนอันดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อุดสำเนา.
- วารุณี พลบูรณ์. การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2511. วิทยานิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2511. อุดสำเนา.
- วาสนา เกตุภาค. การสอน. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน 2521.
- วิชาการ, กรม คู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. อรุณาพิมพ์ 2526. คู่มือการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. เล่ม 1 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2522. คู่มือการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 2. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2522.

- คู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล่ม 1. โรงพิมพ์การศาสนา 2523.
- คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. จงเจริญการพิมพ์ 2521.
- วิไลวรรณ วิเศษน้อย. การสร้างแบบฝึกการอ่าน และเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ ร ล และ ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง วิทยานิพนธ์ ศศ.ม กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- ศรีประภา ปาลสุภี. การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมปีที่ 5 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. การสอนซ่อมเสริม. (การสอนเพื่อบรรดิกการ) พิมพ์ครั้งที่ 2 โอเดียนสโตร์ 2525.
การสอนเพื่อบรรดิกการ อักษรนับคิด 2520.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลี ในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการ. วิทยานิพนธ์ ค.ม กรุงเทพฯ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อัดสำเนา.
- ศิริกาญจน์ โกสมร. "การสอนซ่อมเสริมไม่ใช่การสอนพิเศษ" ประชาศึกษา 30 (8 มีนาคม 2522) : 10 - 12
- ศิรินาถ เพชรทองคำ. การสร้างแบบฝึกหัดทักษะภาษาไทย เรื่องสระเสียงสั้นสำหรับชั้น
ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และสอง. วิทยานิพนธ์ ปริญญาคุรุศาสตร์มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ ฯ :
แผนกประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520. อัดสำเนา.
- ศิลาธิการ, กระทบวง แบบฝึกหัดภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงพิมพ์คุรุสภา 2523 .
หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น 2520 .
- สมจิตต์ ธานีคุณ. ศึกษาความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงการผันวรรณยุกต์ หลังการสอน
ซ่อมเสริม โดยใช้แบบฝึกของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
จังหวัดสุรินทร์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2530. อัดสำเนา.
- สมชัย ไชยกุล. การสร้างแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียงคำที่สะกดด้วย แม่ "กก" "กด".
และ "กม" สำหรับนักเรียนที่พูดภาษามลายู ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.
- สมบัติ ตัญจรัยรัตน์. การสร้างแบบฝึกความพร้อมในการเรียน การอ่านสำหรับเด็กที่พูดภาษาถิ่น
ในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- สมบุรณ์ ชิตพงษ์. "การหาคุณภาพเครื่องมือ" เอกสารประกอบการสอนวิชาวิจัย 521 วิจัย

- พฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์โดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528.
- สมศรี เพชรยิ้ม. การสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กด สำหรับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ ฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520. อัดสำเนา.
- สายใจ เกตุชาญวิทย์. การนำเสนอแผนงานการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาไทย ระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ ฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
อัดสำเนา.
- สุจิตต์ เพียรชอบ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร อัมรินทร์การพิมพ์
2526.
- สุนทรี ประเสริฐศรี. การสร้างแบบฝึกทักษะความเข้าใจในการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนถนนที่รชชารามวิทยาเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท
กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.
- สุนันทา ทองดอน. การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร และ
นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์. ปริญญาโท ศศ.ม.
กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. เอกสารประกอบการสอนวิชา กศ. ภท. 525 ปัญหาการสอน
ภาษาไทย. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526.
- หทัย ตันหยง. การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิมพ์โลก 2525. อัดสำเนา.
การเขียนหนังสือแบบเรียน เอกสารคำสอน นส.425 กรุงเทพฯ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528.
- อรุณรัตน์ สวัสดิวัฒน์. ความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียน
ประจำบาล 2 แห่ง ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ :
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2510. อัดสำเนา.
- อารี ยิ่งสกุล. อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ ฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514. อัดสำเนา.
- อำไพ สุจริตกุล. "การสอนเพื่อซ่อมเสริม" วารสารครุศาสตร์. 1(4-5) : มิถุนายน :
กันยายน 2514

- Anderson, I.H and Hughes, B.O The Relationship between bearing to Read and Growth as a Whole. Michigan : Michigan University, 1985.
- Barnett, T.A. Teaching Hand books. 20 Middleson : Penguin Book, Ltd, 1969.
- Best, Bill Arnold. "The Effect of Special Programs on Mean Gains in Reading," Dissertation Abstracts International. 10 : 3316 - A April, 1969.
- Betts Ennet, Albertt "Reading Phychological and Linquistic Bases," Education. LXXVI (April) 1966.
- Bloom, Kristine C. and Thomas J. Shuell. "Effects of Massed and Distributed Practice on the Learning and Retention of Second Language Vocabulary," Journal of Educational Research. 4 : 245 - 248, March - April 1981.
- Hafner, Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching Reading in the Elementary School. New York, The Macmillan Company, 1972.
- Goodman, Kenneth S. "Reading A Psycholinguistic Guessing Game," Journal of The Reading Specialist. 4 (May) 1967.
- Johnson, Ronald James, "The Effect of Training in Letter Names on Success in Beginning for Children of Differing abilities," Dissertation Abstracts International. 3 : 1520 - B September, 1970.
- Kittell, Jack P. " Intelligence Test Performance of Children from Bilingual Environment," The Elementary School Journal. 2 : 76 - 85, November, 1973.
- Kriedler, Charles W. "Readings as Skill, Structure and Communication," English Teaching Forum. Xill : 3 - 4, 1975.
- Laricks, Nancy. A Parent's Guide to Children's Reading. New York :

Douleday and Company.

- Maeianne, J. and M.L. McIntosh. Teaching English as a Second or Foreign Language. New York : Newbury House Publishers, 1976.
- River, Willge M. Teaching Foreign Language Skills. The University of Chicago Press, 1968.
- Schonell, Fred J. The Psychology and Teaching of Reading. Edinburgh : Cliver and Boyd Ltd., 1967.
- Silota, Beverly S. "The Effect of Planned Literature Program of Daily Oral Reading by the Teacher on the Voluntary Reading of Fifth Grade Children," Dissertation Abstracts International. 5 : 2320 - A, November, 1971.
- Smith, Nila Banton. Reading Instruction for Today's children. New Jersey, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1965.
- Sulton, Rachael S. "A Study of Certain Factors Associated with Reading Readiness in Kindergarten." The Journal of Education Research. 48 (1955).
- Thorndike, Edward L. "Reading as Reasoning : A study of Mistakes in Paragraph reading," In Innovation and Change in Reading Instruction. Edited by Helen M. Robinson. Illinois, The National Society for The study of Education, 1968.
- Tucker, C. Allen. "Evolution Beginning Textbooks," English Teaching Forum 6. (September - October, 1968).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการคล้อยตามกัน (w) ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจ
จำแนก ($rpbis$) ค่าความเชื่อมั่น ($KR - 20$) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

ตาราง แสดงค่าจัดอันดับคะแนนข้อบกพร่องในการอ่านของครู 5 คน โดยใช้สัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกัน (The Coefficient of Concordance) ของแบบทดสอบการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ร ล ว

นักเรียน ครู	1		2		3		4		5		รวม
	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	คะแนน	อันดับ	
1.	36	5	7	3	2	1	12	4	4	2	15
2.	33	5	8	3	2	1	15	4	4	2	15
3.	36	5	7	3	3	1.5	11	4	3	1.5	15
4.	34	5	12	3	1	1	13	4	6	2	15
5.	32	5	8	3	2	1	12	4	4	2	15
รวม		25		15		5.5		20		9.5	75

การหาค่าสัมประสิทธิ์ของการคล้อยตามกันของครู 5 คน ต่อนักเรียน 5 คน โดยใช้สูตรของ Kendall

$$\text{จากสูตร} \quad W = \frac{12S}{k^2 (n^3 - n)}$$

W = สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ

S = ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย

K = จำนวนของผู้จัดอันดับ

n = จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

$$\text{จากตาราง คะแนนอันดับเฉลี่ย} = \frac{75}{5} = 15$$

$$\begin{aligned} S &= (25-15)^2 + (15-15)^2 + (5.5-15)^2 + (20-15)^2 + (9.5-15)^2 \\ &= (10)^2 + (0)^2 + (-9.5)^2 + (5)^2 + (-5.5)^2 \\ &= 100 + 0 + 90.25 + 25 + 30.25 \end{aligned}$$

$$S = 245.5$$

$$K = 5$$

$$n = 5$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าจากสูตร} \quad W &= \frac{12S}{k^2 (n^3 - n)} \\ &= \frac{12 \times 245.5}{5^2 (125 - 5)} = \frac{2946}{25(120)} \\ &= \frac{2946}{3000} = 0.9820 \end{aligned}$$

ความเชื่อมั่น ของการจัดอันดับแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน เท่ากับ 0.9820

ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
จำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1.	0.74	0.36
2	0.45	0.40
3	0.54	0.20
4	0.66	0.20
5	0.66	0.36
6	0.58	0.44
7	0.68	0.24
8	0.58	0.60
9	0.78	0.36
10	0.52	0.48
11	0.40	0.40
12	0.78	0.20
13	0.60	0.48
14	0.64	0.24
15	0.32	0.32
16	0.40	0.40
17	0.48	0.40
18	0.64	0.48
19	0.70	0.36
20	0.62	0.68
21	0.64	0.68
22	0.38	0.52
23	0.62	0.20
24	0.36	0.56
25	0.40	0.56

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
26	0.62	0.28
27	0.70	0.28
28	0.78	0.20
29	0.50	0.20
30	0.58	0.76

การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สูตร คูเคอร์ - ริชาร์ดสัน 20 (KR -20)

สูตร

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum p_1 q_1}{S^2_t} \right\}$$

เมื่อ n แทนจำนวนข้อของแบบทดสอบ = 30

$$\sum p_1 q_1 = 6.3469$$

หาค่าความแปรปรวนของคะแนน

$$S^2_c = \frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)} \quad \text{เมื่อ } n \text{ แทนจำนวนข้อมูลทั้งหมด}$$

ของกลุ่มตัวอย่าง = 100

$$= \frac{100 \times 36169 - 3374569}{100(99)}$$

$$= \frac{3616900 - 3374569}{9900} = \frac{242331}{9900}$$

$$S^2_c = 24.47$$

หาค่าความเชื่อมั่นแทนค่าจากสูตร

$$r_{tt} = \frac{30}{29} \left\{ 1 - \frac{6.3469}{24.47} \right\}$$

$$= \frac{30}{29} (1 - 0.259)$$

$$= 1.03 \times 0.74$$

$$r_{tt} = 0.7622$$

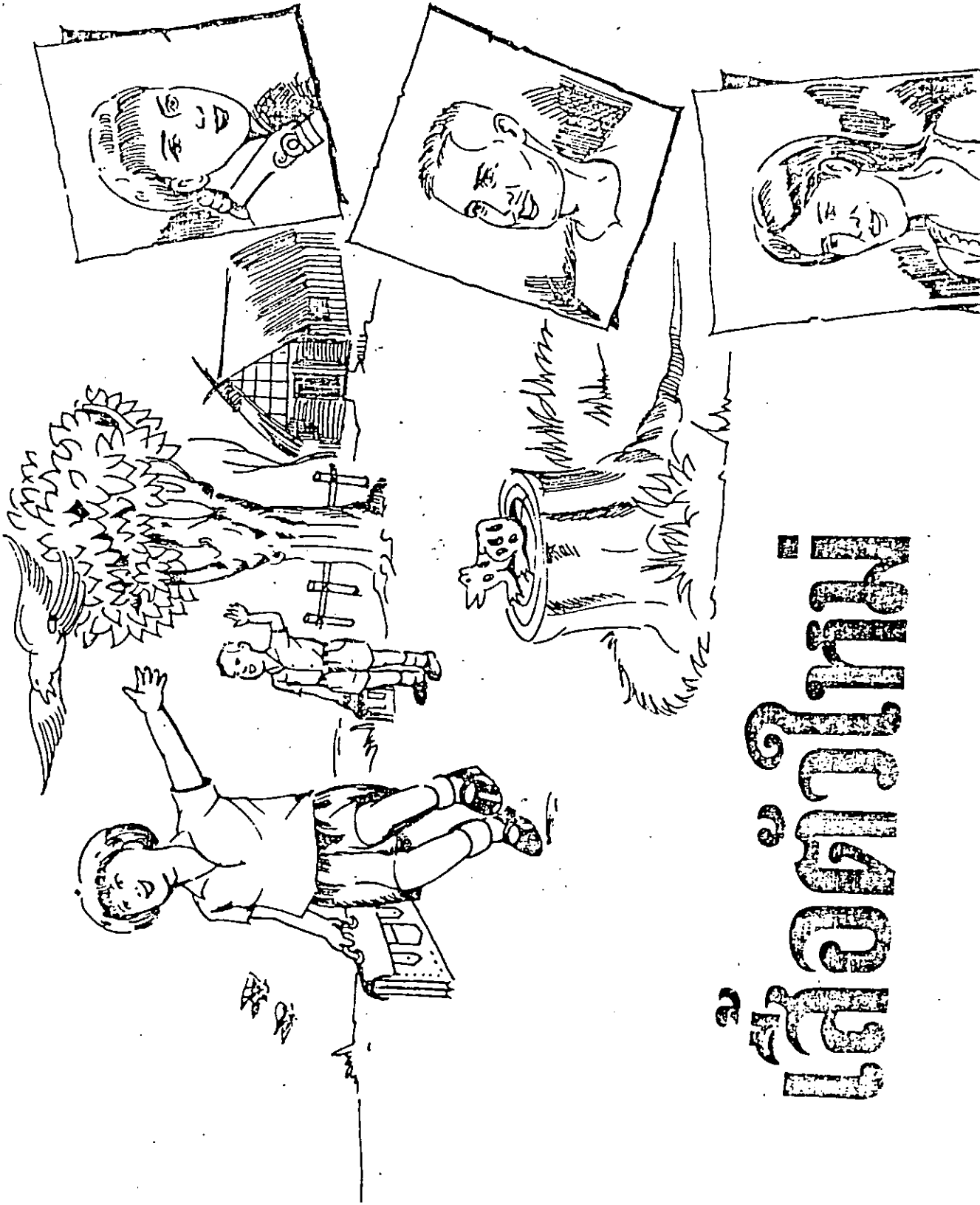
แบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7622

ภาคผนวก ข

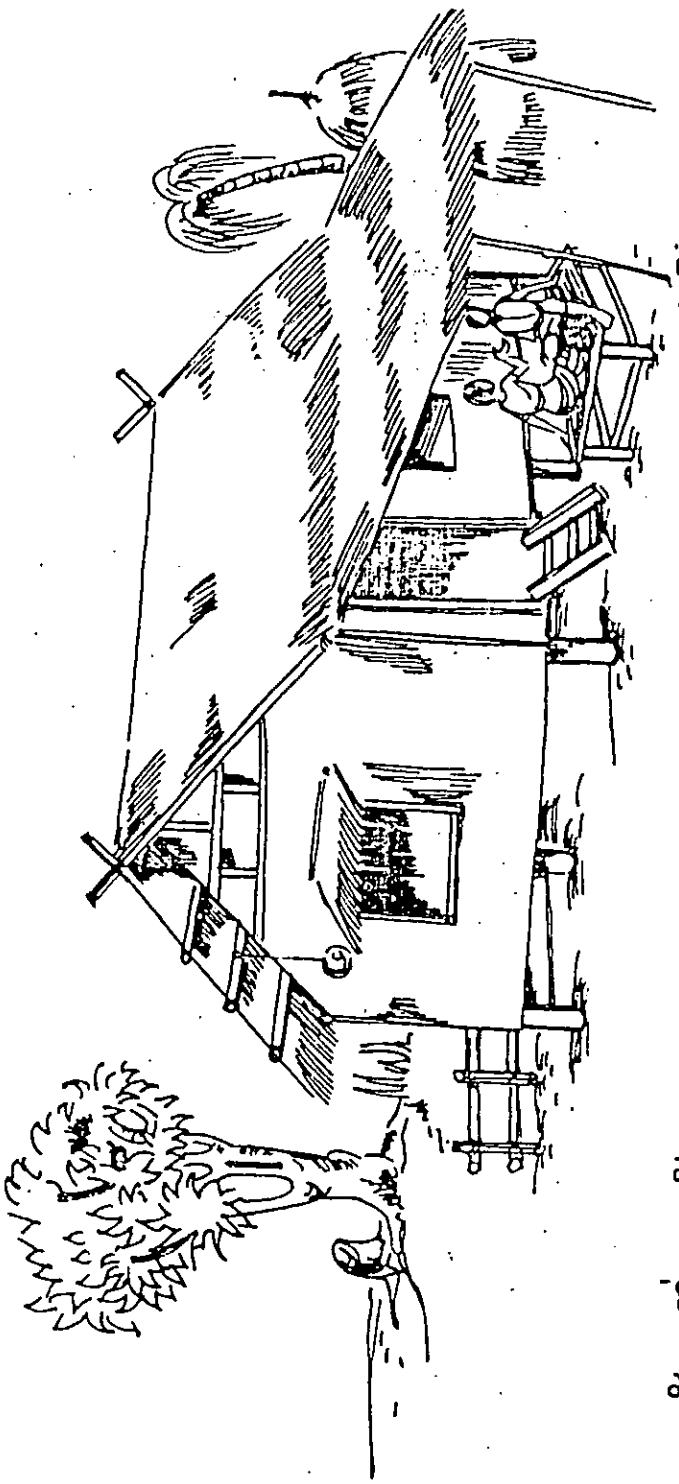
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเรื่อง "เลื้อยตัวใหม่" แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
ออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว เรื่อง "เลื้อยตัวใหม่" แบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านออกเสียง เรื่อง
"เลื้อยตัวใหม่" และแบบทดสอบวัดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เรื่อง "เสื้อตัวใหม่"

1. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนเฉพาะคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ
2. เมื่อกำหนดเรื่องให้นักเรียนอ่านออกเสียง นักเรียนสามารถตอบคำถามความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

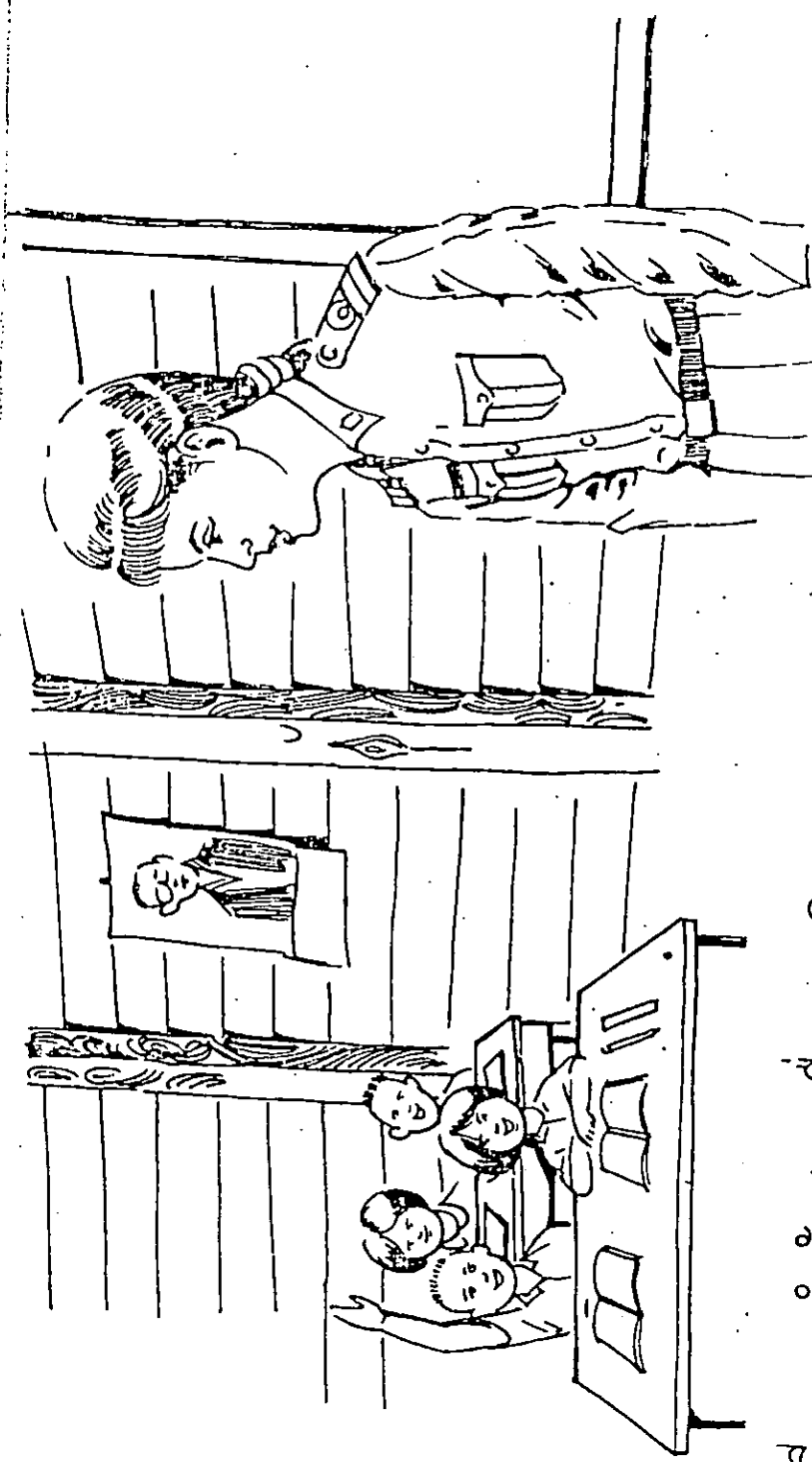

ស្នេហា

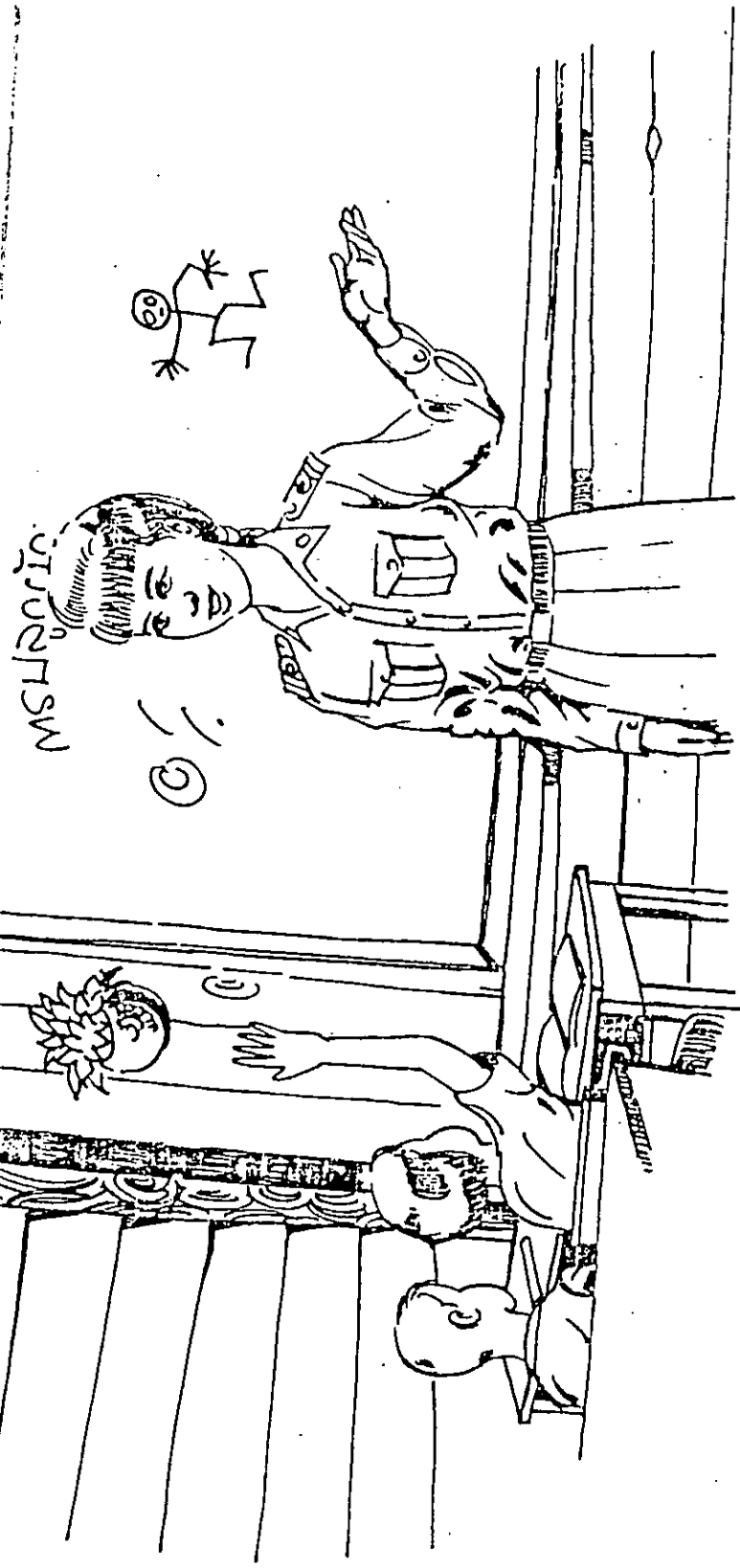

ครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในชนบท มีฐานะยากจน

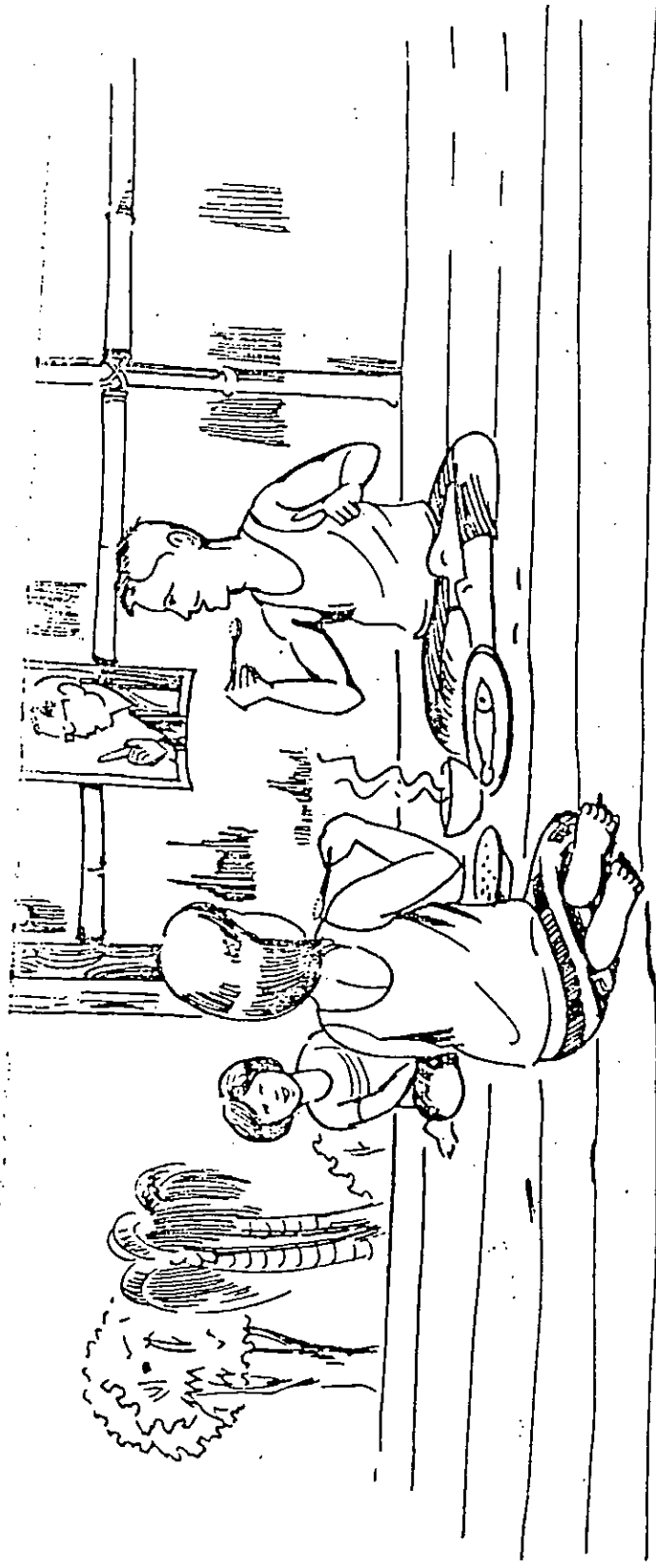
นางกสิณ “จะเปิดเทอมแล้ว ยังไม่มีเงินซื้อชุดนักเรียนใหม่ให้ลูกเลย”
 นายเปลี่ยน “ให้ใส่ชุดเก่าไปก่อนเถอะ หากเงินได้จะซื้อให้ใหม่”
 นางกสิณ “ทำอย่างไรจึงจะได้เงิน”
 กวาง “ปลุกผีส่วนครัวขายตีใหม่คะ กวางจะช่วยรดน้ำให้”

ที่โรงเรียนคุณกำลังสอนเรื่องการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
คุณครู “ใครคิดจะทำอะไร เมื่อมีเวลาว่าง”
นักเรียนคนที่ 1 “ทำกรงขายครีป คุณพ่อทำที่กลางแจ้ง และกลางคืนเลย”
นักเรียนคนที่ 2 “เลี้ยงควายครีป ควายผมมีตั้ง 3 ตัว
นักเรียนคนที่ 3 “ปลูกแตงกวาค่ะ”

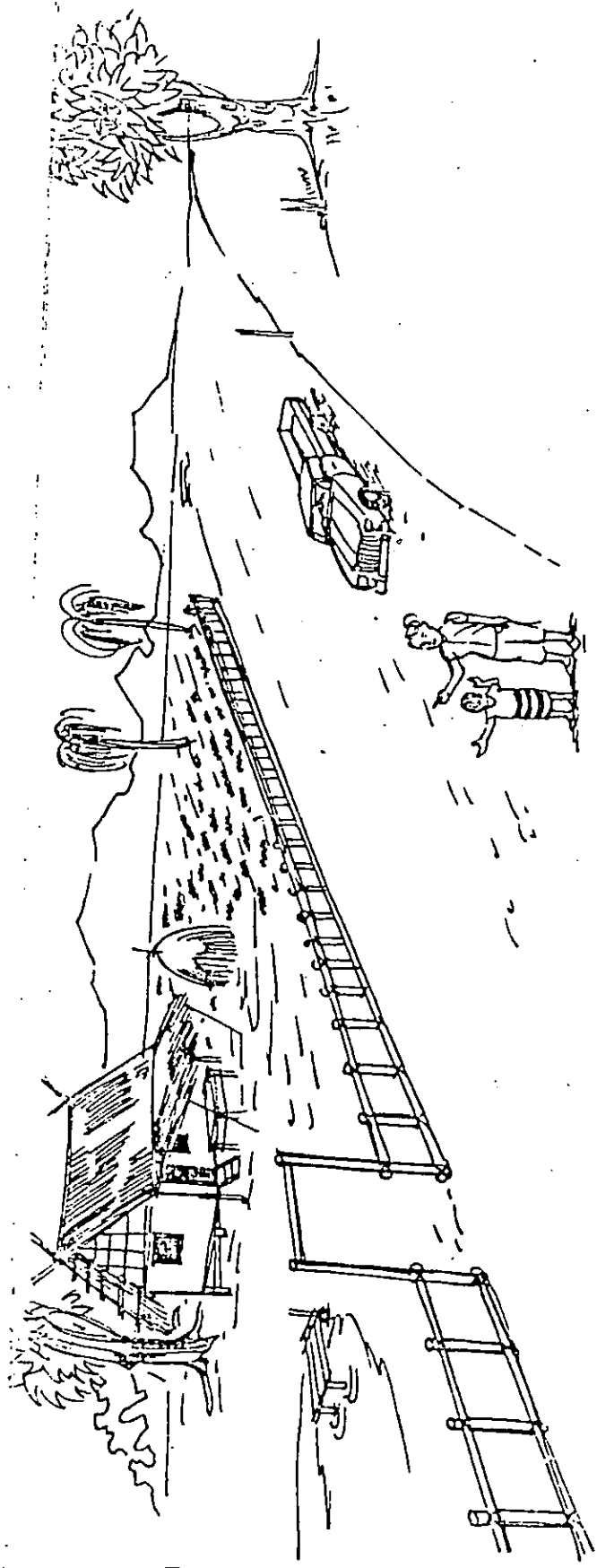
กวาง “หนูอยากจะทำปฐพีฝักสวนครัวค่ะ”
 คุณครู “ที่ดีจะ ฝักสวนครัว เช่น พริก และมะเขือเปราะ เป็นพืชที่ปลูกง่าย
 ได้ผลเร็ว และขายได้ด้วย”
 กวาง “หนูและน้องกาลอง จะปลูกได้ไหมคะ”
 คุณครู “ได้สิจ๊ะ”

กวางปรึกษากับพ่อและแม่ เรื่องปลูกพริก และมะเขือเปราะ
 นายเป็ลยห “ที่หาเรากว้างขวาง ทำแปลงผักได้ถ้ง 5-6 แปลง”
 นางกลีน “พ่อและแม่จะช่วยเหลือจ้ะ”
 นายเป็ลยห “พรงนี้วันเสาร์ เริ่มทำแปลงผักเลย”
 กวาง “ดีจังเลยค้ะ”

พ่อและแม่ช่วยกัน สอนวิธีปลูกพริก และมะเขือเพราะให้กางและกลอง
 นายเป็เลียน “ชุดหลุมเสร็จ ก็นำต้นกล้าพริก และมะเขือไปปลูกลง”
 นางกสิณ “กลองอย่าปลูกติดกันเป็นกลุ่ม เพราะต้นพริกและมะเขือจะโผล่โต”
 กวาง “คุณแม่ขอรอดหน่อย่างไร จึงจะทำให้พริกโตเร็ว”
 นางกสิณ “รดรดบดน้ำหมักขุม อย่าน้ำให้ถูกต้นพริก เดี่ยวจะช้ำ เน่าตายหมด”
 กลอง “ต้องรดน้ำทุกวันให้ชุ่ม”
 นางกสิณ “ต้องรดน้ำทั้งเช้าและเย็นทุกวัน เป็นประจำจะ”

วันหนึ่งแม่ค้าขายผักมาเห็นไร่พริกและมะเขือเพราะที่ผลตกและงามมาก
จึงถามหาเจ้าของ และพบกับกุวาง

แม่ค้า “พริกและมะเขือเพราะนี้จะขายไหม ให้พริก กิโลกรัมละ 20 บาท
มะเขือเพราะ กิโลกรัมละ 12 บาท คิดให้หนูพิเศษจะ”

กุวาง “ขอบพระคุณค่ะ หนูจะไปบอกพ่อให้ขาย”

กวาง “ขายได้เท่าไรคะ”

นายเปลี่ยห “ทั้งพริก และมะเขือได้เงิน 78 บาท”

กลอง “ดีจังเลย”

กวาง “เอาเวลาว่างมาปลูกผักได้ประโยชน์จัง”

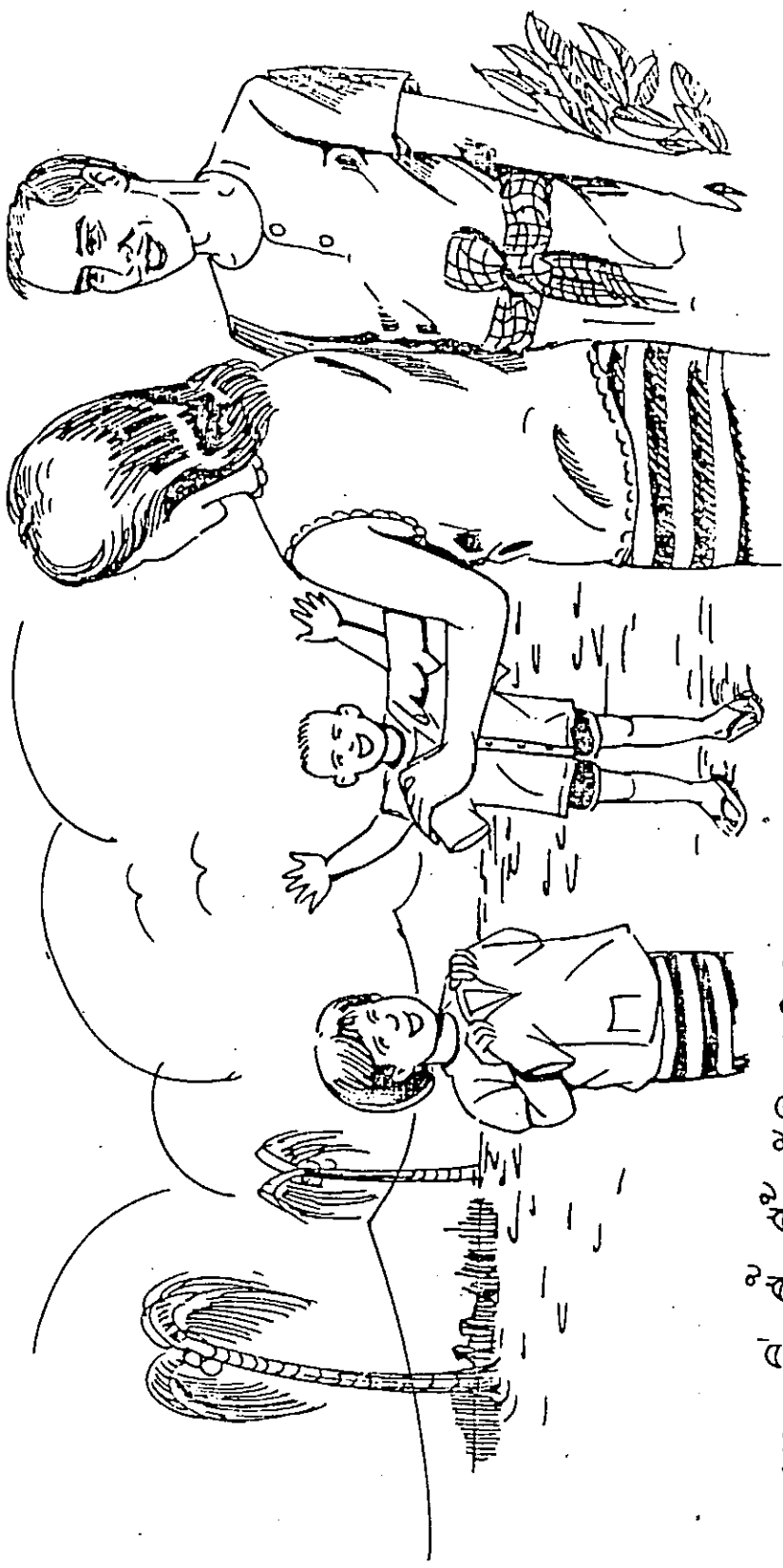
นางกสิห “ลูกทั้งสองอยากได้อะไรบ้างละ”

กวาง “หนูอยากได้ ส้มต และดินสอ สำหรับไปเรียนหนังสือ”

กลอง “ผมอยากได้เสื้อใหม่ครับ”

นางกลีนหน้าสมุด และตีหนังสือใหม่ มาให้กวางและกลอง
นางกลีน “ถ้าขายพริกและมะเขือเปราะได้เงินมากกว่านี้ แม่จะซื้อเสื้อ
ตัวใหม่ให้หนูะ”
กวาง “หนูจะปลูกผักขึ้นๆ เพิ่มอีก เราจะได้เงินมากขึ้น
นางกลีน “ดีสิลูก”

นางกสิณซื้อเสื้อตัวใหม่ให้กวางและกลอง

นางกสิณ “ เอ้า ลูก เสื้อตัวใหม่ ของลูก ”

กวาง “ ขอบพระคุณค่ะ ”

กลอง “ ดีใจจังเลย ขอบพระคุณครับ ”

กวางและกลองจึงได้ใส่เสื้อตัวใหม่ไปโรงเรียน

คิด จะทำ อะไร เมื่อ มี เวลา ว่าง นักเรียน คนที่ 1

--	--	--	--	--	--	--	--	--

ทำ กรง ขาย ครีบ คุณพ่อ ทำ ทั้ง กลางวัน และ

--	--	--	--	--	--	--	--	--

กลางคืน เลย นักเรียน คนที่ 2 เลี้ยง ควาย ครีบ ควาย ผม

--	--	--	--	--	--	--	--	--

มี ตั้ง สาม ตัว นักเรียน คนที่ 3 ปลุก แต่งกวา ค่ะ

--	--	--	--	--	--	--	--	--

กวาง หนู อยาก ปลุก ผัก สวนครัว ค่ะ คุณครู กี้ดี

--	--	--	--	--	--	--	--	--

จะ ผัก สวนครัว เช่น พริก และ มะเขือเปราะ เป็น พืช

--	--	--	--	--	--	--	--	--

ที่ ปลุก ง่าย ได้ ผล เร็ว และ ขาย ได้ด้วย

--	--	--	--	--	--	--	--	--

กวาง หนู และ น้อง กลอง จะ ปลุก ได้ ไหมคะ

--	--	--	--	--	--	--	--	--

คุณครู ได้ที่จะ กวาง ปริกษา พ่อ และ แม่ เรือง ปลุก

--	--	--	--	--	--	--	--	--

พริก และ มะเขือเปราะ นายเปลี่ยน ที่นา เรา กว้างขวาง ทำแปลง

--	--	--	--	--	--	--	--	--

ผัก ได้ถึง 5 - 6 แปลง นางกลีน พ่อ และ แม่

--	--	--	--	--	--	--	--	--

จะช่วย นะจ๊ะ นายเปลี่ยน พุ่มนี้ วิเสาร์ เริ่มทำ แปลง ผักเลย

--	--	--	--	--	--	--	--

กว้าง ตีจิ้ง เลขคะ พ่อ และ แม่ ช่วยกัน สอน

--	--	--	--	--	--	--	--

วิธี ปลุก พริก และ มะเขือเปราะ ให้ กวาง และ

--	--	--	--	--	--	--	--

กลอง นายเปลี่ยน ชุดหลุม เสริ้ง ก็นำ ต้นกล้า พริก และ

--	--	--	--	--	--	--	--

มะเขือเปราะ ลง ปลุก นางกลิ้ง กลอง อย่า ปลุก ติดกัน

--	--	--	--	--	--	--	--

เป็นกลุ่ม เพราะ ต้นพริก และ มะเขือเปราะ จะ ไม่โต กวาง

--	--	--	--	--	--	--	--

คุณแม่ขา รดน้ำ อย่างไร จึงจะ ทำให้ พริก โตเร็ว นางกลิ้ง

--	--	--	--	--	--	--	--

รดรอบ ๆ ต้น ให้ชุ่ม อย่าให้ ถูก ต้นพริก เดี่ยว จะช้า

--	--	--	--	--	--	--	--

เนาตาย หมด กลอง ตีอง รดน้ำ ทุกวัน ไซ้ใหม่ ครับ

--	--	--	--	--	--	--	--

นางกลิ้ง ตีอง รดน้ำ ทั้งเช้า และเย็น ทุกวัน เป็น ประจำจ๊ะ

--	--	--	--	--	--	--	--

วิเศษนี้ แม่ค้า ขายผัก มาเห็น ไร่พริก และ มะเขือเปราะ ที่

--	--	--	--	--	--	--	--

ผลตก และ งามมาก จึงถาม ทา เจ้าของ และ พบกับ

--	--	--	--	--	--	--	--

กว้าง แมค้ำ พริก และ มะเขือเปราะ นี้ จะขาย ไหม

--	--	--	--	--	--	--	--

ให้ พริก กิโลกรัม ละ 20 บาท มะเขือเปราะ กิโลกรัม

--	--	--	--	--	--	--	--

ละ 12 บาท คิด ให้ หนู พิเศษ นะจ๊ะ

--	--	--	--	--	--	--	--

กว้าง ขอพระองค์ ค่ะ หนู จะไป บอก พ่อ ให้ขาย

--	--	--	--	--	--	--	--

กว้าง ขายได้ เท่าไรคะ นายเปลี่ยน ทั้งพริก และ มะเขือเปราะ ได้เงิน

--	--	--	--	--	--	--	--

78 บาท กลอง ตีจingle เลข กว้าง เอา เวลา ว่าง มา

--	--	--	--	--	--	--	--

ปลูก ผัก ได้ ประโยชน์ ตีจingle นางกลิ้ง ลูก ทั้งสอง

--	--	--	--	--	--	--	--

อยากได้ อะไร บ้างละ กว้าง หนู อยากได้ สมุด ดินสอ

--	--	--	--	--	--	--	--

สำหรับ ไป โรงเรียน กลอง ผม อยากได้ เสื้อใหม่ ครับ

--	--	--	--	--	--	--	--

นางกลิ้ง นำสมุด ดินสอใหม่ มา ให้ กว้าง และ กลอง

--	--	--	--	--	--	--	--

นางกลั่น ถ้า ชาย พริก และ มะเขือเปราะ ได้ เงิน

--	--	--	--	--	--	--	--

มากกว่า นี้ แม่ จะซื้อ เสื้อ ตัวใหม่ ให้นะ กวาง

--	--	--	--	--	--	--	--

หนู จะปลูก ผัก อื่น ๆ เพิ่ม อีก เราจะได้เงิน

--	--	--	--	--	--	--	--

มากขึ้น นางกลั่น ตีลูก นางกลั่น ซื้อ เสื้อ ตัวใหม่ ให้

--	--	--	--	--	--	--	--

กวาง และ กลอง นางกลั่น เอ้าลูก เสื้อตัวใหม่ ของ ลูก

--	--	--	--	--	--	--	--

กวาง ขอพระองค์ ตะ กลอง ตีใจ จังเลย ขอพระองค์ ครับ

--	--	--	--	--	--	--	--

กวาง และ กลอง จัง ได้ ใส่ เสื้อ ตัวใหม่

--	--	--	--	--	--	--	--

ไป โรงเรียน

--	--

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน เรื่อง เลื้อตัวใหม่

คำสั่ง จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว แล้วกากบาท (x) กับตัวอักษร ก ข ค ง ลงในกระดาษคำตอบ

1. "เปิดเทอม" นักเรียนต้องทำอะไร
 - ก. ไปทำงาน
 - ข. ไปโรงเรียน
 - ค. ไปท่องเที่ยว
 - ง. ไปทำบุญที่วัด
2. "ทำอย่างไรจึงจะได้เงิน" ข้อความนี้เป็นคำกล่าวในลักษณะใด
 - ก. คำสั่ง
 - ข. คำถาม
 - ค. คำชี้แจง
 - ง. คำแนะนำ
3. "ให้ใส่ชุดเก่าไปก่อนเถอะ หาเงินได้จะซื้อให้ใหม่" จากข้อความนี้ แสดงว่าครอบครัวนี้ น่าจะมีลักษณะอย่างไรมากที่สุด
 - ก. ประหยัด
 - ข. ฐานะยากจน
 - ค. ฐานะร่ำรวย
 - ง. ฐานะปานกลาง

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบข้อ 4 - 5

คุณครู "ใครคิดจะทำอะไร เมื่อมีเวลาว่าง"

4. คำว่า "ใคร" ที่คุณครูกล่าว หมายถึง
 - ก. นักเรียน
 - ข. ชาวบ้าน
 - ค. ภารโรง
 - ง. คุณครูในโรงเรียน

5. "เวลาว่าง" หมายถึงข้อใด
- เวลาเล่น
 - เวลาทำงาน
 - เวลาทำการบ้าน
 - เวลาเรียนหนังสือ
6. "เลี้ยงควายควับ ควายผมมีตั้ง 3 ตัว" ข้อความนี้จัดเป็นข้อความประเภทใด
- คำสั่ง
 - คำถาม
 - คำขอร้อง
 - คำเสนอแนะ
7. กวาง "หนูและน้องกลอง จะปลูกผักได้ไหมคะ"
คุณครู "ดีที่จะ"
จากเหตุการณ์ที่กล่าวมานี้ กวางคิดจะปลูกผักกับใคร
- น้องกลอง
 - คุณพ่อ
 - คุณแม่
 - เพื่อน ๆ
8. "กวางปรึกษากับพ่อและแม่" คำว่า "ปรึกษา" มีความหมายเหมือนกับข้อใด
- ขอร้อง
 - อ้อนวอน
 - ขออนุญาต
 - ขอคำแนะนำ
9. "ทีนาเรากว้างขวาง ทำแปลงผักได้ถึง 5 - 6 แปลง"
คำว่า "กว้างขวาง" น่าจะมีความหมายตรงกับข้อใดมากที่สุด
- น้อย
 - มาก
 - แคบ ๆ
 - น้อยมาก

10. "พ่อและแม่จะช่วยเหลือ" ผู้กล่าวมีความรู้สึกตามข้อใดมากที่สุด
- สั่งสอน
 - แนะนำ
 - สนับสนุน
 - อนุญาต
11. นายเป็ลียน "พรงนี้ วันเสาร์ เริ่มทำแปลงผักได้เลย"
 กวาง "ดีจังเลยคะ"
 จากข้อความข้างต้นนี้ เหตุการณ์ใดน่าจะเกิดก่อน
- ขายผัก
 - ปลูกผัก
 - รดน้ำผัก
 - ทำแปลงผัก

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบข้อ 12 - 13

พ่อและแม่ช่วยกันสอนวิธีปลูกพริกและมะเขือเพราะให้กวางและกลอง

12. ข้อความข้างบนนี้ควรตั้งชื่อว่าอย่างไร
- ช่วยเหลือด้วย
 - ความอดทน
 - ร่วมแรงกัน
 - ความพยายาม
13. เหตุการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นที่ใด
- ห้องครัว
 - สวนครัว
 - บนถนน
 - โรงเรียน
14. "กลอง" ในเรื่องเสื้อตัวใหม่ เป็นชื่อของอะไร
- เป็นชื่อคน
 - เป็นชื่อผัก
 - เป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง
 - เป็นชื่อสิ่งของชนิดหนึ่ง

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบข้อ 15 - 16

"ชุดหลุมเสรีจ ก็นำต้นกล้วยพริกและมะเขือเปราะลงปลูก"

15. คำที่ขีดเส้นใต้มีลักษณะตามข้อใดมากที่สุด

- ก. ต้นพันธุ์พริก
- ข. ต้นพริกที่แข็งแรง
- ค. ต้นพริกที่กำลังจะโต
- ง. ต้นพริกที่เจริญเติบโตแล้ว

16. จากข้อความนี้เหตุการณ์ใดเกิดก่อน

- ก. ชุดหลุม
- ข. พรานดิน
- ค. รดน้ำแปลงผัก
- ง. ปลูกพริกและมะเขือเปราะ

17. กวาง "คุณแม่ขา รดน้ำอย่างไรจึงจะทำให้พริกโตเร็ว"

นางกลั่น "รดรอบ ๆ ต้นให้ชุ่ม"

จากข้อความนี้ กวางและนางกลั่น สนทนากัน ณ ที่ใด

- ก. บ้าน
- ข. ในสวนครัว
- ค. ในโรงเรียน
- ง. ริมลำคลอง

18. แม่พูดว่า "ต้องรดน้ำทั้งเช้าเย็นทุกวันเป็นประจำ"

ข้อความนี้มีจุดมุ่งหมายประการใดเป็นสิ่งสำคัญ

- ก. คำสั่ง
- ข. บังคับ
- ค. ตักเตือน
- ง. ชี้แนะแนวทาง

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบข้อ 19 - 20

วันหนึ่งแม่ค้ามาเห็นไร่พริกและมะเขือเปราะที่ผลดกและงามมาก จึงถามหาเจ้าของ

19. คำที่ขีดเส้นใต้ตรงกับข้อใด
- มีผลโต
 - มีผลเล็ก
 - มีผลมากและผลโต
 - มีผลน้อยและผลโต
20. จากข้อความนี้ทำไมแม่ค้าจึงถามหาเจ้าของ
- อยากรู้จัก
 - อยากจะทำของ
 - อยากจะทำของ
 - อยากจะทำของ
21. แม่ค้า "พริกและมะเขือเปราะนี้จะขายใหม่ ให้พริกก็โลกรั้มละ 20 บาท" คำว่า "ให้" ที่แม่ค้าพูด หมายถึงข้อใด
- ซื้อ
 - ขอ
 - ขาย
 - ยกให้

ใช้ข้อความข้างล่างนี้ตอบข้อ 22 - 23

แม่ค้า "คิดให้กฐินเค็ชณะจ๊ะ"

22. คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงข้อใด
- ให้ราคาสูง
 - ให้ราคาตามต้องการ
 - ให้ราคาตามท้องตลาด
 - ให้ราคาตามที่ตกลงกันได้
23. จากข้อความข้างต้น กวางน่าจะทำอะไรต่อไป
- ไปตามแม่มาชาย
 - ไปตามพ่อมาชาย
 - ไปตามยายมาชาย
 - ไปตามคุณครูมาชาย

24. "ทั้งพริกและมะเขือเปราะได้เงิน 78 บาท" ข้อความนี้มีลักษณะอย่างไร
- ก. สิ่ง
 - ข. ให้ข้อความ
 - ค. สรุปความ
 - ง. ชักถามให้กระทำตาม
25. นางกลิ่น "ลูกทั้งสองอยากได้อะไรบ้างล่ะ"
- กวาง "หนูอยากได้สมุดดินสอสำหรับไปโรงเรียนเรียนหนังสือ"
- บทสนทนานี้มี ความหมาย เข้าลักษณะใด
- ก. ถามความรู้สึก
 - ข. ถามความจำเป็น
 - ค. ถามความคิดเห็น
 - ง. ถามความต้องการ
26. "เอาเวลาว่างมาปลูกผัก ได้ประโยชน์ดีจัง" ผู้กล่าวมีความรู้สึกอย่างไร
- ก. ยินดี
 - ข. พอใจ
 - ค. สดชื่น
 - ง. แจ่มใส
27. เอาเวลาว่างมาปลูกผัก ได้ประโยชน์ดีจัง คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงอะไร
- ก. เงิน
 - ข. ขน
 - ค. ของเล่น
 - ง. กระเป๋าหนังสือ
28. "ลูกทั้งสองอยากได้อะไรบ้างล่ะ" ผู้กล่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างไร
- ก. ป้ากับหลาน
 - ข. แม่กับลูก
 - ค. ครูกับนักเรียน
 - ง. แม่ค้ากับกวาง

29. "ถ้าชายพริกและมะเขือเปราะได้เงินมากกว่านี้ แม่จะซื้อเสื้อตัวใหม่ให้นะ"
ผู้กล่าวเป็นคนอย่างไร
- ก. ฟุ่มเฟือย
 - ข. รู้จักใช้จ่ายเงิน
 - ค. ตามใจลูกเสมอ
 - ง. ซื้อของเก่งได้ราคาถูก
30. จากเรื่อง "เสื้อตัวใหม่" เหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเป็นอันสุดท้าย
- ก. กวางขายผัก
 - ข. กวางปลูกผักเพิ่ม
 - ค. กวางได้เสื้อตัวใหม่
 - ง. กวางซื้อเมล็ดพันธุ์เพิ่ม

ภาคผนวก ค

แผนการสอนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว. จำนวน 16 แผนการสอน

ซึ่งในแต่ละแผนการสอนจะมีแบบฝึก 2 ชุด คือ

- ชุดที่ 1 แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ
- ชุดที่ 2 แบบฝึกทั่วไป

แผนการสอนที่ 1

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กรง"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กรง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กรง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กรง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กรง" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กรง" ให้ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กรง" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กรง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดคำว่า "กรง" ให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "กรง" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพแทนตัวอักษรคำว่า "กรง" ให้ นักเรียนสามารถประสมคำจากภาพแล้วเขียนคำว่า "กรง" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

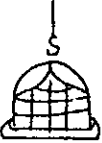
คำควบกล้ำ ร ได้แก่คำว่า กรง

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำว่า "กรง" และ "กง"
2. บัตรภาพ "กรง"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. กระเป๋าหนัง
5. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กร
6. เกมการผันวรรณยุกต์ เกมประสมคำจากภาพ และเกมคู่สร้างคู่สม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ทบทวน

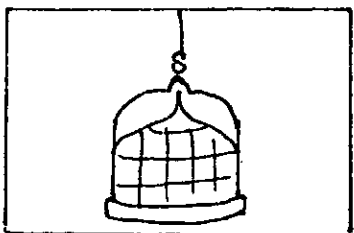
- 1.1 ครูคิดแผนภูมิประโยคปริศนาคำถามระดาน ดังนี้ "เราเลี้ยงนกไว้ใน "
- 1.2 ครูให้นักเรียนทายปริศนาคำถามระดาน โดยที่ใครตอบได้ให้ยกมือแล้วตอบ
- 1.3 ให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันถึงรายละเอียดของ "กรง"

2. ขั้นสอน

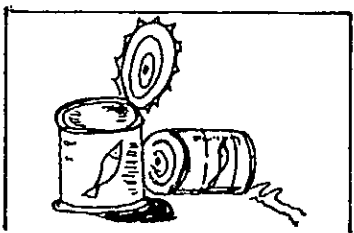
- 2.1 ครูคิดภาพคำว่า "กรง" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กรง" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กรง" ให้นักเรียนดูแล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กรง" ให้นักเรียนยืนแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (กาง กง) ให้นักเรียนทูลงแขนเห็นมือศวีษะ
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กรง"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ก-ร-ง กรง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ วีระ ได้ยินเสียง..... มาจนสุด
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่

ทีละคน โดยที่เมื่อกลุ่มที่หนึ่งหยิบภาพใดแล้วอีกกลุ่มหนึ่งพยายามหยิบบัตรคำให้ตรงกับบัตรภาพแล้วนำไปติดที่กระเป่าผนังคู่กัน กลุ่มใดสามารถหาบัตรคำให้ตรงกับภาพได้มากกว่าเป็นผู้ชนะ

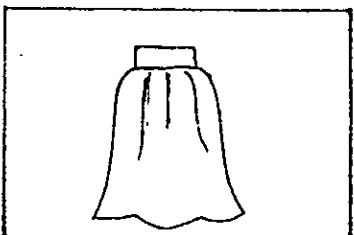
หมายเหตุ ภาพและคำที่ใช้

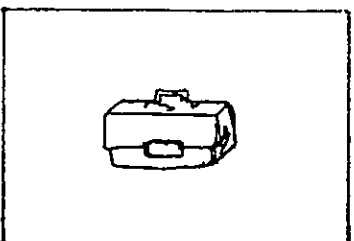
กรง

กระป๋อง

กระโปรง

กระเป๋า

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กรง" และกระเป่าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำ "กรง"
2. ครูออกเสียงคำว่า "กรง" ให้นักเรียนฟัง โดยเห็นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจนแล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (กราบ กรอง กราน) เพื่อที่จะให้นักเรียนได้แยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ คำว่า "กง" แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ร" ควบกล้ำ คือ "กรง" ดังนี้

กง - กรง

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ร" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กง - กรง ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า "กรอง" ตามขั้นตอนที่ 2 - 5
7. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า "กราน" ตามขั้นตอนที่ 2 - 5
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า "กราบ" ตามขั้นตอนที่ 2 - 5
9. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กรง กรอง กราน กราบ กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำ "กรง" และ "กง" บัตรภาพ กรง
 - แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กร
 - เกมการผันวรรณยุกต์
 - กระเป่าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เน้นแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 - ครูติดบัตรคำ "กรง"
 - ครูออกเสียงคำว่า กรง ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า

เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กรง	กรง	เหมือนกัน
กรง	กง	ต่างกัน
กง	กรง	ต่างกัน
กง	กง	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กรง	กง
หากครูออกเสียง กรง	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง กง	ให้นักเรียนตอบว่า สอง

ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กรง	กรง	หนึ่ง	หนึ่ง
กรง	กง	หนึ่ง	สอง
กง	กรง	สอง	หนึ่ง
กง	กง	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนจด ขึ้นการออกเสียง

2.1 ให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขกำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักเรียนตอบ</u>
หนึ่ง	กรง
สอง	กง

บ. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
หนึ่ง	หนึ่ง	กรง	กรง
หนึ่ง	สอง	กรง	กง
สอง	หนึ่ง	กง	กรง
สอง	สอง	กง	กง

2.2 ครูติดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กรอง	กอง
กราน	กาน
กราบ	กาบ

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง ชั้นการออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กร ษณะระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำและแนะนำแก้ไข
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ กร

ทำนอง เพลงนิ้วโป้งอยู่ไหน

คำควบกล้ำนั้นหรือ ๆ มีมากมาย ๆ

กระ กรง กรอง กรุ้ง กริ่ง ๆ จง กราบ กราน ๆ

3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมการผันวรรณยุกต์

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม (กลุ่มละประมาณ 5 คน)
- ครูแจกบัตรคำที่มีอักษรควบกล้ำ "ร" แก่ นักเรียนกลุ่มละ 1 บัตร

- ให้นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำที่ได้รับ แล้วให้คนที่ 2, 3, 4 และ 5 อ่านวรรณยุกต์ของคำต่อ ๆ กันไปจนครบทุกคน
- เมื่อนักเรียนชั้นวรรณยุกต์ครบแล้วให้นักเรียนช่วยกันหาว่าคำใดที่มีความหมาย
- กลุ่มใดที่ชั้นวรรณยุกต์ได้ครบและถูกต้องและสามารถเลือกคำที่มีความหมายได้ถูกต้องจะได้คะแนน 6 คะแนน (คือคะแนนชั้นวรรณยุกต์ 5 เสียง 5 คะแนน และคะแนนเลือกคำที่มีความหมายถูกต้อง 1 คะแนน)

<u>หมายเหตุ</u>	บัตรคำควบกล้ำ คำที่กำหนดให้	คำที่สามารถผันวรรณยุกต์ได้
	กรง	กรง กร่ง กรัง กริ่ง กร้ง
	กรอง	กรอง กร่อง กร็อง กร็อง กร็อง
	กราน	กราน กร้าน กร้าน กร้าน กร้าน
	กรวย	กรวย กร้วย กร้วย กร้วย กร้วย

การประเมิน

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่าน และเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 2
(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กลางวัน"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กลางวัน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กลางวัน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กลางวัน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กลางวัน" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กลางวัน" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กลางวัน" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กลางวัน" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "กลางวัน" ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "กลางวัน" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กลางวัน" กับภาพอื่น ๆ ให้นักเรียนสามารถเขียนคำว่า "กลางวัน" ได้ตรงกับภาพอย่างถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบล้ำ ล ได้แก่คำว่า กลางวัน

สื่อการเรียน

1. บัตรคำว่า "กลางวัน" และ "กางวัน"
2. บัตรภาพ กลางวัน
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบล้ำ กล กว และ เพลงคำควบล้ำ กล
5. เกมการเขียนคำให้ตรงกับภาพ เกมแข่งเรือใบ และเกมเติมคำที่กำทอนให้
6. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชี้แนะ
 - 1.1 ครูจัดแผนภูมิเพลงคำควบล้ำ กล กว
 - 1.2 ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
 - 1.3 ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
 - 1.4 ให้นักเรียนร้องเพลงคำควบล้ำ ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบล้ำให้นักเรียนออกเสียงคำควบล้ำให้ถูกต้องชัดเจน
 - 1.5 ครูถามนักเรียนว่าเนื้อเพลงนี้มีคำควบล้ำอะไรบ้าง

เพลงคำควบล้ำ กล กว

จงฟังเสียง	ทำนอง เพลงแม่สะเรียง
กว ชีเจ้าจงจำ	ฟังสำเนียงคำควบล้ำ
กล อีกเหล่านา	คำควบล้ำ คือ แต่งกวา
พวกเจ้าอย่ารีรอ	เขียนได้อีกหลายคำหนอ
ตีดัง ตุ่มโมง ตุ่มโมง	กล ก็คือ คำว่า กลอง
กลอง กลางวัน กลางคืน	อีกกลางวัน กลางคืน ใช้อยู่ตามต้นก็จงจำ
	ใช้อยู่ตามต้น คำควบล้ำ

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "กลางวัน" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กลางวัน" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กลางวัน" ให้นักเรียนดูแล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กลางวัน" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (กาง กราง) ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กลางวัน"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ ดังนี้
ก-ล-า-ง กลาง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 ตั้งแต่ แมวของเขอ..... ดวงแก้วเล่า
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำที่มี ล ควบกล้ำ โดยใช้เกมเติมคำที่กำหนดให้
 - ครูแจกเอกสารให้นักเรียนทุกคน
 - ครูอ่านประโยคแล้วให้นักเรียนเขียนคำตอบพร้อมกันทีละข้อ
 - ครูตรวจผลงานของทุกคน

หมายเหตุ เอกสารเติมคำที่กำหนดให้

คำสั่ง นิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเติมคำที่มีอักษรควบตามที่กำหนดให้เหมาะสม

- 1. น้องไปเที่ยวสวนสัตว์ เห็นสัตว์หลายชนิด เช่น (กว)
 (คว)
- 2. เวลาที่ดวงจันทร์ส่องแสง เป็นเวลา (กล)
 เวลาที่พระอาทิตย์ส่องแสง เป็นเวลา (กล)
- 3. ฉันไปซื้อ (กล) ที่ตลาด
 (พร) ที่ตลาด

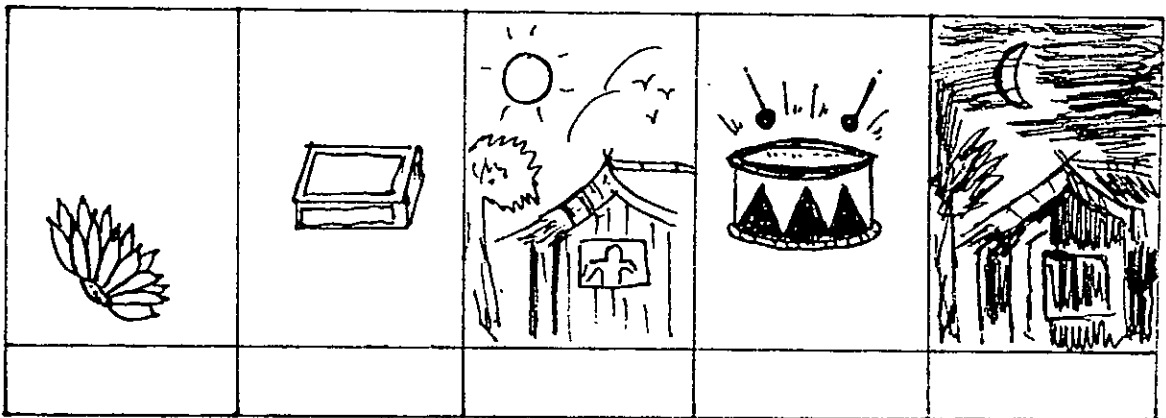
3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมการเขียนคำให้ตรงกับภาพ

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยใช้เพลงร่ำวงแบ่งกลุ่ม

- ครูแจกแบบฝึกหัดการเขียนคำให้ตรงกับภาพให้กลุ่มละ 1 ชุด
- ให้ให้นักเรียนช่วยกันเขียนคำให้ตรงกับภาพ ภายในเวลา 3 นาที
- ครูตรวจผลงานของนักเรียนและให้คะแนน ใครได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

หมายเหตุ แบบฝึกหัดการเขียนคำให้ตรงกับภาพ

เพลง รำวงแบ่งกลุ่ม

รำวงกันให้สุดสรวง อย่าได้แลมองทุกคนมารำรำ
 อย่ามัวเพ้อไข่ม อย่านัวเพ้อไข่มแอบอาย ขอเชิญรำรำให้สหายอุรา
 หอมดอกไม้ หอมดอกไม้ ที่ในสวนศรี ดอกเอ๋ย ... เจ้าดอก.....
 ขอเชิญแบ่งกลุ่มละ แล้วนั่งลงเอย

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ศึกษาการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กลางวัน" กระดาษแข็ง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กลางวัน"

2. ครูออกเสียงคำว่า กลางวัน ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (กลางคืน กลอง กลิ่น) เพื่อที่จะให้นักเรียนแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้เรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ กาง แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ล" ควบกล้ำ คือ กลาง ดังนี้

กาง - กลาง

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง ล ควบกล้ำ ให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กาง - กลาง ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ล ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ กล-า กลา กลา-ง กลาง
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลอง ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลิ่น ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กลาง กลอง กลิ่น กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำว่า "กลางวัน" และ "กางวัน" บัตรภาพ กลางวัน
 - แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
 - เกมแข่งเรือใบ
 - กระเป๋านก

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "กลางวัน"
 - ครูออกเสียงคำว่า "กลางวัน" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กลางวัน	กลางวัน	เหมือนกัน
กลางวัน	กางวัน	ต่างกัน
กางวัน	กลางวัน	ต่างกัน
กางวัน	กางวัน	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กลางวัน	กางวัน
หากครูออกเสียง กลางวัน	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง กางวัน	ให้นักเรียนตอบว่า สอง

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กลางวัน	กลางวัน	หนึ่ง	หนึ่ง
กลางวัน	กางวัน	หนึ่ง	สอง
กางวัน	กลางวัน	สอง	หนึ่ง
กางวัน	กางวัน	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ชั้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่คิดบนกระดาษรวมกัน โดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง เช่น

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักเรียนตอบ</u>
หนึ่ง	กลางวัน
สอง	กางวัน

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
หนึ่ง	หนึ่ง	กลางวัน	กลางวัน
หนึ่ง	สอง	กลางวัน	กางวัน
สอง	หนึ่ง	กางวัน	กลางวัน
สอง	สอง	กางวัน	กางวัน

2.2 ครูคิดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กลอง	กอง
กลืน	กิน

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบล้ำ กล ฆภระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบล้ำและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

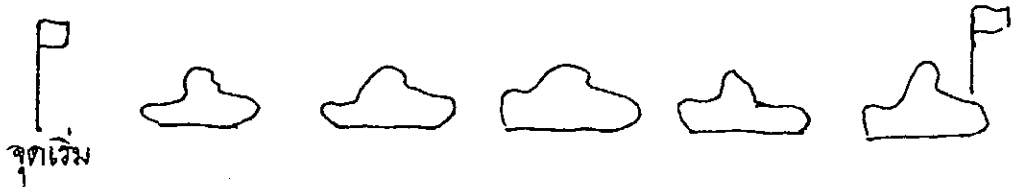
เพลง คำควบล้ำ กล

ได้ยินเสียงกลองแต่ไกล (ซ้ำ)
 กลางคืนมีชุมนุม
 กล้วยเกลือกอยู่ไกล
 รีบใส่กลองไป

ทำนอง เพลงสาวจันทร์
 กล่าวชวนเพื่อนไปรวมกลุ่ม
 ไม่กัลดกลุ้มกล้ำกลืนทุกข์
 ไม่ต้องกลัวเร็วไว
 ไม่กลับกลายเห็นเสียง กล

4.2 ฝึกโดยใช้เกมแข่งเรือใบ

- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยครูแจกดอกไม้ให้นักเรียนคนละ 1 ดอก ข้างหลังดอกไม้จะมีอักษรควบกล้ำ กร กล กว พร กำกับอยู่ ให้นักเรียนเข้ากลุ่มดอกไม้ที่มีอักษรควบกล้ำที่เหมือนกัน
- ครูกำหนดจุดเริ่มต้นและวาดรูปเกาะบนกระดาษ 5 เกาะ ดังนี้

- ครูแจกรูปเรือกลุ่มละ 1 กลุ่ม
- ครูให้นักเรียนดูบัตรคำที่ละบัตร ถ้ากลุ่มใดอ่านออกให้ยกมือขึ้น ผู้ยกมือก่อนจะได้อ่านบัตรคำ ถ้าอ่านถูกต้องชัดเจนก็ทำตามคำสั่งคือได้เดินเรือไป 1 เกาะ (ภายในกลุ่มห้ามอ่านซ้ำคน)
- กลุ่มใดเดินเรือไปถึงก่อนจะเป็นผู้ชนะ และหมดสิทธิ์เล่นกลุ่มที่เหลือเล่นต่อไป จนได้ที่ 2 - 4

หมายเหตุ บัตรคำสำหรับเล่นเกมแข่งเรือใบ ได้แก่คำว่า

กลอง	กลับ	ไกล	กล่าว
กลืน	กลัด	เกลือ	ใกล้
กลาง	กลุ้ม	กล่อง	กล้า
กลุ่ม	กล้วย	กล้า	กลืน
กลาย	กลอน	กลม	กลอก

การประเมินผล

- สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
- ซักถาม
 - ความหมายของคำ

3. ตรวจสอบ

- จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
- แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 3

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กลางคืน"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กลางคืน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กลางคืน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กลางคืน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กลางคืน" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กลางคืน" ให้ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กลางคืน" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กลางคืน" กับคำอื่น ๆ ให้ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กลางคืน" ให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "กลางคืน" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพแทนตัวอักษรคำว่า "กลางคืน" ให้ นักเรียนสามารถจับคู่ประสมคำให้มีความหมายอย่างถูกต้องและเขียนได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ล ได้แก่คำว่า กลางคืน

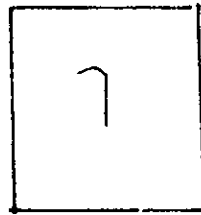
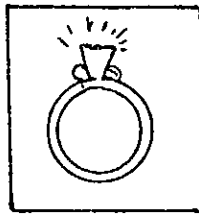
สื่อการเรียน

1. บัตรคำว่า "กลางคืน"
2. บัตรภาพคำว่า "กลางคืน"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
5. เกมประสมคำจากภาพ และเกมเจ้าแห่งความเร็ว
6. แบบฝึกหัดเติมอักษรควบกล้ำ
7. กระเป๋าหนัง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1. ครูติดแผนภูมิประโยคปริศนาคำบนกระดาน ดังนี้ "เวลานักผ่อน นอนหลับของ เราไม่ใช่ตอนเช้า ไม่ใช่ตอนบ่าย ใครตอบเราได้ไปให้เวลาสองแสงของ พระจันทร์"
 - 1.2. ครูให้นักเรียนทายปริศนาคำบนแผนภูมิ โดยที่ใครตอบได้ให้ยกมือแล้วตอบ
 - 1.3. ให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันถึงรายละเอียดของคำว่า "กลางคืน"
2. ขั้นสอน
 - 2.1. ครูติดภาพคำว่า "กลางคืน" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กลางคืน" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
 - 2.2. - ครูนำบัตรคำว่า "กลางคืน" ให้นักเรียนดูแล้วอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กลางคืน" ให้นักเรียนชู้นิ้ว 1 นิ้ว แต่ถ้าครูอ่านออกเสียงผิดไป (กางคืน กรางคืน) ให้นักเรียนชู้นิ้ว 2 นิ้ว
 - 2.3. - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กลางคืน"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ ดังนี้
ก-ล-า-ง กลาง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน

- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 ตั้งแต่ แม่ของเขอ.....ดวงแก้ว
แล้ว
- ครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ถ้านักเรียนอ่านออกเสียง
ไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "กลางคืน" โดยใช้เกมประสมคำจากภาพ
- ครูอธิบายพร้อมทั้งให้นักเรียนดูบัตรภาพว่าหมายถึงพยัญชนะตัวใด เช่น
ภาพลิงหมายถึง ล ภาพควาย หมายถึง ค เป็นต้น แล้วจึงเรียงบัตรให้
เป็นคำให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง เช่น

อ่านว่า ควาย

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม
- ครูแจกบัตรภาพ ไก่ ลิง ก งู ควาย หนู ให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด
- ให้นักเรียนใช้ไม้ขีดกลุ่มละ 1 ตัว เพื่อเรียงบัตรภาพให้เป็นคำแล้วออกมา
เขียนคำนั้นที่กระดาน
- ครูตรวจผลงานตามโต๊ะและกระดาน กลุ่มที่เรียงบัตรถูกและเขียนถูกต้อง
ได้คะแนน 2 คะแนน (คือคะแนนเรียงบัตรและคะแนนเขียนคำ) กลุ่ม
ที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ
- ครูเขียนคำว่า "กลางคืน" ให้นักเรียนดูอีกครั้งหนึ่ง

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเติมอักษรควบกล้ำ

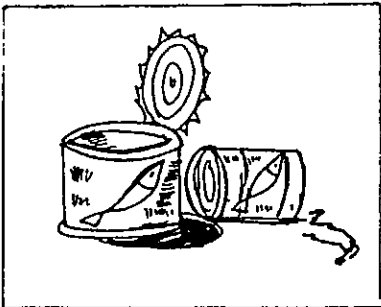
- ครูแจกแบบฝึกหัดเติมอักษรควบกล้ำให้นักเรียนทุกคน
- ครูอธิบายวิธีทำให้นักเรียนทราบ คือให้นักเรียนหาอักษรควบกล้ำมาเติมลงในช่องสี่เหลี่ยมให้ได้คำที่มีความหมายตรงกับภาพที่กำหนดให้
- นักเรียนทำแบบฝึกหัด
- ครูตรวจผลงานของนักเรียนแล้วคืนให้นักเรียนเพื่อทุกคนจะได้ตรวจสอบผลงานของตนเอง
- ครูเฉลยบนกระดาน

หมายเหตุ แบบฝึกหัดเติมอักษรควบกล้ำ

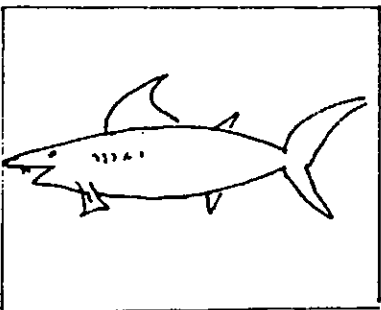
ำงคึน

อึกษรคฺวณกฺล่ำคฺอ

ะป็อง

อึกษรคฺวณกฺล่ำคฺอ

ำ

อึกษรคฺวณกฺล่ำคฺอ

ำง

อึกษรคฺวณกฺล่ำคฺอ

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กลางคืน" กระเป๋าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กลางคืน"
2. ครูออกเสียงคำว่า "กลางคืน" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียง คำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (กลางวัน กล่าว กล้า) เพื่อที่จะให้นักเรียนแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ กาง แล้วจึงให้ออกเสียงคำ ที่มี "ล" ควบกล้ำ คือ กลาง ดังนี้

กาง - กลาง

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง ล ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนออกเสียง กาง - กลาง ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ล ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ กล-า กลา กลา-ง กลาง
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กล่าว ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กล้า ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กลาง กล่าว กล้า กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "กลางคืน" และ "กางคืน" และบัตรภาพ กลางคืน
- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
 - เกมเติมลงช่องมองเห็นภาพ
 - กระเป๋าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

1.1 ครูติดบัตรคำว่า "กลางคืน"

- ครูออกเสียงคำว่า "กลางคืน" ให้เด็กเรียนฟัง 3 ครั้ง
- ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้เด็กเรียนฟังแล้วให้เด็กเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กลางคืน	กลางคืน	เหมือนกัน
กลางคืน	กางคืน	ต่างกัน
กางคืน	กลางคืน	ต่างกัน
กางคืน	กางคืน	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กลางคืน	กางคืน
หากครูออกเสียง กลางคืน	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง กางคืน	ให้นักเรียนตอบว่า สอง

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กลางคืน	กลางคืน	หนึ่ง	หนึ่ง
กลางคืน	กางคืน	หนึ่ง	สอง
กางคืน	กลางคืน	สอง	หนึ่ง
กางคืน	กางคืน	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ขึ้นการออกเสียง

- #### 2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกัน โดยครูบอกหมายเลขกำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง เช่น

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง

หนึ่ง

สอง

นักเรียนตอบ

กลางคั่น

ทางคั่น

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง

หนึ่ง

หนึ่ง

หนึ่ง

สอง

สอง

หนึ่ง

สอง

สอง

นักเรียนตอบ

กลางคั่น

กลางคั่น

กลางคั่น

ทางคั่น

ทางคั่น

กลางคั่น

ทางคั่น

ทางคั่น

2.2 ครูติดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กล่าว

ก้าว

กล้า

ก้าว

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- ให้นักเรียนร้องเพลง

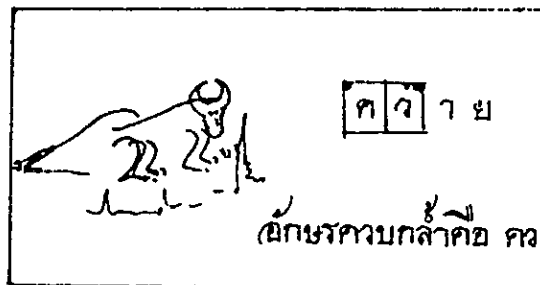
เพลง คำควบกล้ำ กล

ได้ยินเสียงกลองแต่ไกล (ซ้ำ)
 กลางคืนนี้มีชุมชน
 กลัวขลุ่ยกลองอยู่ใกล้
 รีบใส่กล่องไป

ทำนอง เพลงสาวจันทร์
 กล่าวชวนเพื่อนไปรวมกลุ่ม
 ไม่กล้าดก ลุ่มกล้ำกลืนนุกทัย
 ไม่ต้องกลัวเร็วไว
 ไม่กลับกลายเห็นเสียง กล

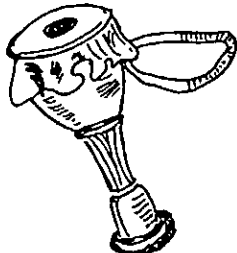
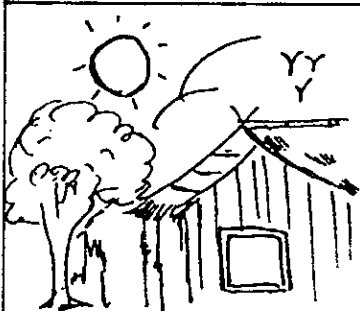
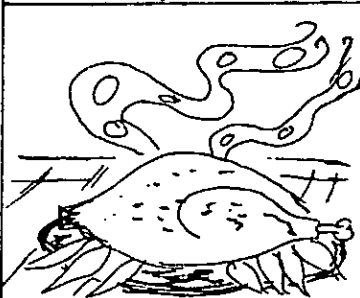

3.2 ฝึกโดยใช้เกมเติมลงช่องมองเห็นภาพ

- ครูแบ่งผ้า เรียงออกเป็น 4 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูแจกแบบฝึกเกมเติมลงช่องมองเห็นภาพกลุ่มละ 1 ชุด
- ครูให้นักเรียนดูตัวอย่างการเล่นเกมเติมลงช่องมองเห็นภาพโดยครูกำหนดภาพและอักษรบางตัวให้ แล้วให้นักเรียนเติมคำควบกล้ำลงในช่องว่างให้ได้ความหมายตรงกับภาพ ดังนี้

- ครูให้นักเรียนเล่นเกมเติมลงช่องมองเห็นภาพ ภายในเวลา 5 นาที
- ครูตรวจผลงานของทุกกลุ่ม และให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน กลุ่มใดได้คะแนนมากเป็นผู้ชนะ
- ครูนำแผนภูมิเฉลยเกมเติมลงช่องมองเห็นภาพติดบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านคำบนแผนภูมิพร้อมกันทั้งห้อง โดยครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน

หมายเหตุ เกมเติมลงช่องมองเห็นภาพ

	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border: 1px solid black; width: 40px; height: 40px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border-right: 1px solid black; width: 20px; height: 20px;"></div> <div style="width: 20px; height: 20px;"></div> </div> อง </div> <p style="text-align: center;">↓ อักษรควบกล้ำคช</p>
	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border: 1px solid black; width: 40px; height: 40px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border-right: 1px solid black; width: 20px; height: 20px;"></div> <div style="width: 20px; height: 20px;"></div> </div> างงัน </div> <p style="text-align: center;">↓ อักษรควบกล้ำคช</p>
	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border: 1px solid black; width: 40px; height: 40px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border-right: 1px solid black; width: 20px; height: 20px;"></div> <div style="width: 20px; height: 20px;"></div> </div> น </div> <p style="text-align: center;">↓ อักษรควบกล้ำคช</p>
	<div style="display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border: 1px solid black; width: 40px; height: 40px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="border-right: 1px solid black; width: 20px; height: 20px;"></div> <div style="width: 20px; height: 20px;"></div> </div> างศน </div> <p style="text-align: center;">↓ อักษรควบกล้ำคช</p>

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 4

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กลอง"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กลอง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กลอง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กลอง" ได้อย่างถูกต้อง
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กลอง" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดคำว่า "กลอง" ให้ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กลอง" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กลอง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดแถบประโยคคำถามให้ นักเรียนสามารถตอบคำถามซึ่งเป็นคำควบกล้ำ คำว่า "กลอง" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดแผนภูมิประโยคภาพและคำ ของคำว่า "กลอง" ให้นักเรียนสามารถเขียนคำว่า "กลอง" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ล ได้แก่คำว่า กลอง

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า กลอง และ กอง
2. บัตรภาพ กลอง
3. กลองกระดาดสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
5. กระเป๋าทัน
6. เกมทายสีบ และเกมเขียนคำจากภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ

- 1.1 ครูคิดแผนภูมิปริศนาคำทายบนกระดาน ดังนี้ "เสียง.....
ตีดังตุ้ม ๆ"
- 1.2 ครูให้นักเรียนทายปริศนาว่า " เราควรจะเติมคำว่าอะไรลงบนช่องว่าง "
ใครตอบได้ให้ยกมือขึ้น
- 1.3 ให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันว่า "กลอง" มีไว้ทำอะไร

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดภาพคำว่า "กลอง" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กลอง"
(โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กลอง" ให้นักเรียนดูแล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่าน
ออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า กลอง ให้นักเรียนชูนิ้ว 1
นิ้ว แต่ถ้าครูอ่านออกเสียงผิดไปให้นักเรียนชูนิ้ว 2 นิ้ว
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กลอง"
- ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ก-ล-อ-ง กลอง โดยให้อ่าน
พร้อมกันแล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 5 ตั้งแต่ ดวงใจคู่.....ชูใจกลับบ้าน

- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ ล ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำที่มี ล ควบกล้ำ โดยใช้เกมการเขียนคำจากภาพ
- ครูแจกแบบฝึกหัดการเขียนคำจากภาพให้นักเรียนทุกคน
 - ครูให้นักเรียนทุกคนเขียนคำจากภาพในแผนภูมิประโยคนั้น
 - ครูตรวจผลงานของนักเรียนทุกคน แล้วเฉลยบนกระดาน

หมายเหตุ

แบบฝึกหัด การเขียนคำจากภาพ

1. มะนาวมีผล

2. ไม้ตีเสียงดังตึ๊ง

3. เก็บ ไว้ในถังฉาง

4. เสียง ดังมาจากวัดเวลาเพล

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมคู่สร้างคู่สม (จับคู่บัตรคำและบัตรภาพ)

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กลอง" และกระเป๋าสตางค์

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กลอง"
2. ครูอ่านออกเสียงคำว่า กลอง ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ ล ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (กล่าว กลัว) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ กอง แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี ล ควบกล้ำ คือ กลอง ดังนี้

กอง - กลอง

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำที่มี ล ควบกล้ำ ให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กอง - กลอง ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ล ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ กล-อ กลอ กลอ-ง กลอง
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลาง ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลิ่น ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กลอง กลาง กลิ่น กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำว่า กลอง และ กอง และบัตรภาพ กลอง
 - แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
 - เกมนักสืบ
 - กระเป๋าหนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดภาพคำว่า "กลอง"
 - ครูออกเสียงคำว่า "กลอง" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กลอง	กลอง	เหมือนกัน
กลอง	กอง	ต่างกัน
กอง	กลอง	ต่างกัน
กอง	กอง	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำดังนี้

	1		2
	กลอง		กอง
หากครูออกเสียง	กลอง	ให้นักเรียนตอบว่า	หนึ่ง
หากครูออกเสียง	กอง	ให้นักเรียนตอบว่า	สอง

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กลอง	กลอง	หนึ่ง	หนึ่ง
กลอง	กอง	หนึ่ง	สอง
กอง	กลอง	สอง	หนึ่ง
กอง	กอง	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ชั้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักเรียนตอบ</u>
หนึ่ง	กลอง
สอง	กอง

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	กลอง	กลอง
หนึ่ง	สอง	กลอง	กอง
สอง	หนึ่ง	กอง	กลอง
สอง	สอง	กอง	กอง

- 2.2 ครูตัดบัตรคำแล้วฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กลาง	กาง
กลืน	กิน

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีตบแผนภูมิเพลง คำควบบกล้ำ กล บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบบกล้ำ ล และคอยแนะนำแก้ไข
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบบกล้ำ กล

ได้ยินเสียงกลองแต่ไกล (ซ้ำ)
 กลางคืนนี้มีชุมชน
 กลัวยเกล็ดอยู่ไกล
 รีบใส่กล่องไป

ทำนอง เพลงสาวจันทร์
 กล่าวชวนเพื่อนไปรวมกลุ่ม
 ไม่กลัวคลื่นกล้ากลืนเหยือก
 ไม่ต้องกลัวเร็วไว
 ไม่กลับกลายเน้นเสียง กล

3.2 ฝึกโดยใช้เกมนักสืบ

- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มเป็นนักสืบ
- ครูอ่านประโยคที่เตรียมไว้
- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มที่เป็นนักสืบ ผลัดกันทายจากประโยคที่ครูอ่าน (โดยให้เวลาปรึกษากันข้อละ 1 นาที)
- กลุ่มใดทายถูกและอ่านได้ถูกต้องชัดเจน ได้ 2 คะแนน (คือคะแนนทายถูกและคะแนนอ่านถูกต้องชัดเจน)

3. ตรวจสอบ

- จากการฟัง พูด อ่าน และเขียน
- แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 5
(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กลิ้ง"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กลิ้ง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กลิ้ง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กลิ้ง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กลิ้ง" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กลิ้ง" ให้ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กลิ้ง" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กลิ้ง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดภาพและคำว่า "กลิ้ง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนสามารถจับคู่และอ่านคำว่า "กลิ้ง" ได้
4. เมื่อครูกำหนดอักษรควบกล้ำในรูปภาพให้ นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่คำแล้วเขียนคำว่า "กลิ้ง" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ล ได้แก่คำว่า กลิ่น

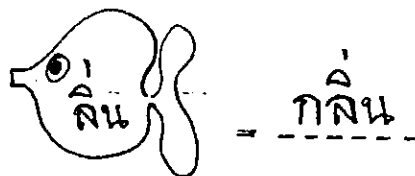
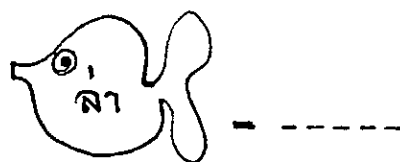
สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำว่า "กลิ่น" และ "กิน"
2. บัตรภาพ "กลิ่น"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
5. แบบฝึกหัด โยงคำจับคู่
6. เกมคู่สร้าคู่สม และ เกมรถไฟขบวน กล
6. กระเป๋าหนัง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูให้นักเรียน 5 คน ออกมาสูดดมน้ำหอมแล้วถามนักเรียนว่ารู้สึกอย่างไร (นักเรียนจะตอบว่าหอม)
 - 1.2 ครูและนักเรียนอภิปรายร่วมกันว่า "ความหอมนั้นคือ กลิ่น"
2. ขั้นสอน
 - 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "กลิ่น" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กลิ่น" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
 - 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กลิ่น" ให้นักเรียนดูแล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กลิ่น" ให้นักเรียนยืน แขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป เช่น กิน กรีน ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กลิ่น"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ก-ล-น กลิน กลิน-เอก กลิ่น โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
 - 2.3 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 8 ตั้งแต่ ตอนที่นั่ง จะเป็นอันตรา

- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.4 - ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "กลิ้ง" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่
- ครูแจกแบบฝึกหัดโยงคำจับคู่ให้นักเรียนทุกคน
- ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัด คือ ให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำให้มีความหมาย ดังนี้

- ครูแจกแบบฝึกหัดบนกระดาน ให้นักเรียนตรวจผลงานตัวเอง ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน
- ครูตรวจผลงานนักเรียนทุกคนอีกครั้งหนึ่ง

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกม คู่สร้างคู่สม (จับคู่บัตรคำและบัตรภาพ)

- ครูเรียงบัตรคำบนโต๊ะ โดยปิดคำที่เขียนไว้
- แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มผลัดกันออกมาหยิบรูปภาพในกล่องทีละคน โดยที่เมื่อกลุ่มที่หนึ่ง หยิบภาพใดแล้ว อีกกลุ่มต้องพยายามหยิบบัตรคำให้ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระเป๋าดึงคู่กัน กลุ่มใดสามารถหาบัตรคำให้ตรงกับภาพได้มากกว่าเป็นผู้ชนะ

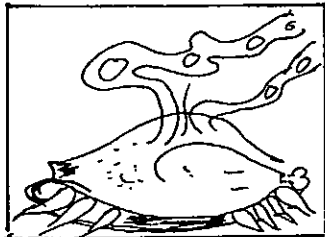
หมายเหตุ ภาพและคำที่ใช้

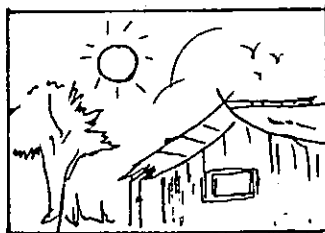
กลางคืน

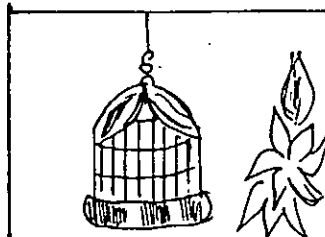
กลอง

กตัญ

กลางวัน

กรงนก

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กลืน" และกระเป่าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กลืน"
2. ครูออกเสียงคำว่า "กลืน" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ให้นักเรียนฟัง (กล่าว กลืน กลาย) เพื่อที่จะให้นักเรียนได้แยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ กิ่น แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ล" ควบกล้ำ คือ กลืน ดังนี้
กิ่น - กลืน
4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง ล ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กิ่น กลืน ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ล ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ กล- กลิ กลิ-น กลิน กลิน-เอก กลิ่น
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลอน ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลัว ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กลืน กลอน กลัว กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "กลืน" "กิ่น" และบัตรภาพ กลืน

- แผนภูมิเพลง กล
- เกมรถไฟขบวน กล
- กระเป่าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 - ครูติดบัตรคำว่า "กลืน"
 - ครูออกเสียงคำว่า "กลืน" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียง ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
กลืน	กลืน	เหมือนกัน
กลืน	กิน	ต่างกัน
กิน	กลืน	ต่างกัน
กิน	กิน	เหมือนกัน

- 1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กลืน	กิน

หากครูออกเสียง กลืน ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
 หากครูออกเสียง กิน ให้นักเรียนตอบว่า สอง
 ครูออกเสียงสลับกันดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
กลืน	กลืน	หนึ่ง	หนึ่ง
กลืน	กิน	หนึ่ง	สอง
กิน	กลืน	สอง	หนึ่ง
กิน	กิน	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ชั้นการออกเสียง
 - 2.1 ให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดาษพร้อมกัน โดยครูบอกหมายเลขที่กำกับ ให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง

หนึ่ง

สอง

นักเรียนตอบ

กลืน

กั้น

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง

หนึ่ง หนึ่ง

หนึ่ง สอง

สอง หนึ่ง

สอง สอง

นักเรียนตอบ

กลืน กลืน

กลืน กั้น

กั้น กลืน

กั้น กั้น

2.2 ครูคิดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กลอน

กอน

กลัว

กัว

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีตบแผนภูมิเพลง คำควบทล้า กล บทกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบทล้าและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบล้ำ กล

ได้ยินเสียงกลองแต่ไกล (ซ้ำ)
 กลางคืนนี้มีชุมนุม
 กลัวยเกลือกอยู่ใกล้
 รีบใส่กล่องไป

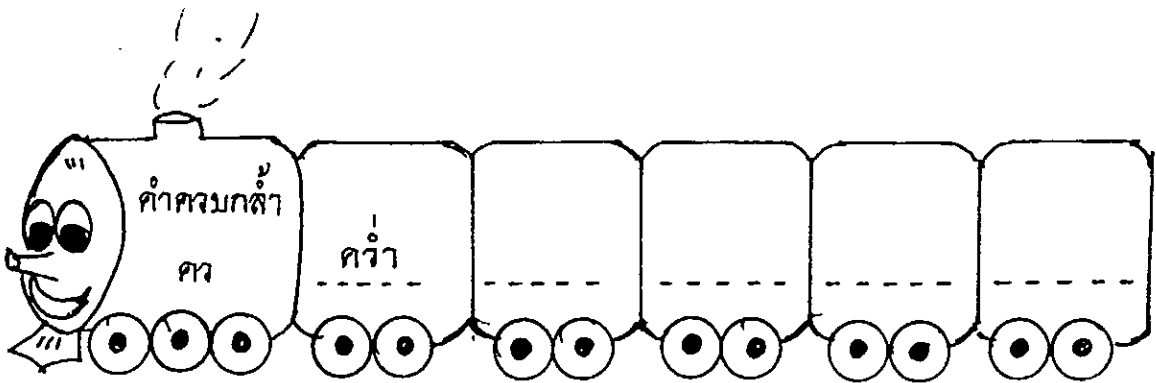
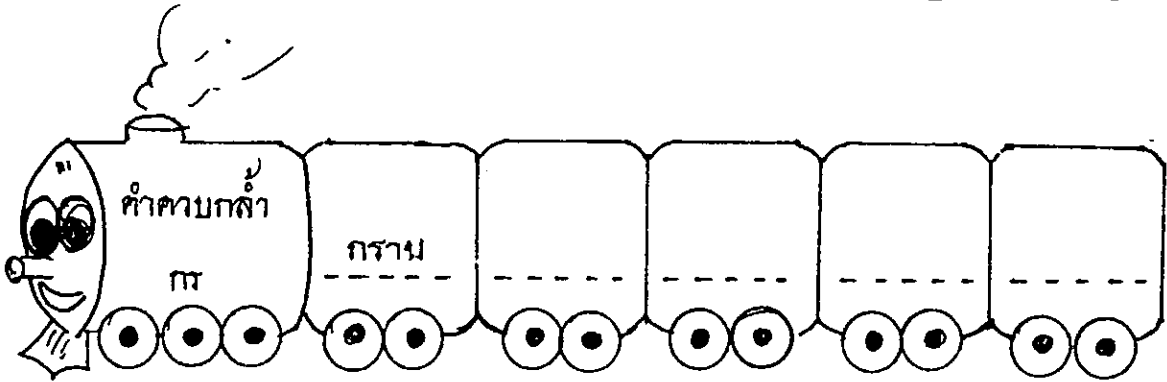
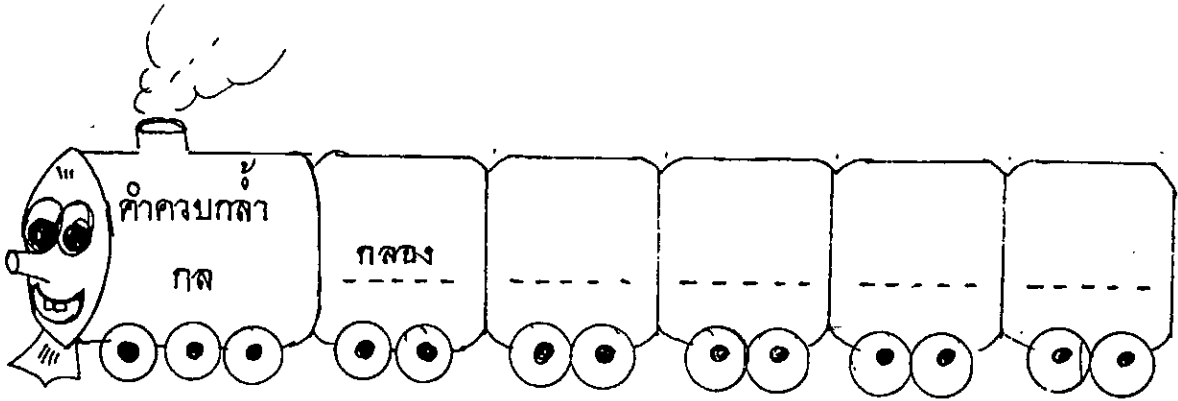
ทำนอง เพลงสาวจันทร์
 กล่าวชวนเพื่อนไปรวมกลุ่ม
 ไม่กลัวดก ล้อมกล้า กลิ่นฤทัย
 ไม่ต้องกลัวเร็วไว
 ไม่กลับกลายเป็นเสียง กล

3.2 ฝึกโดยใช้เกมรถไฟชบวน กล

- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูแจกเกมรถไฟชบวน กล ให้กลุ่มละ 1 ชุด
- ครูให้แต่ละกลุ่มเลือกคำที่กำหนดให้ใส่ในตู้รถไฟภายในเวลา 3 นาที
- ครูเฉลยเกมรถไฟชบวน กล บนกระดาน แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตรวจให้คะแนนกลุ่มของตน กลุ่มใดได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ (ครูบอกนักเรียนให้มีความซื่อสัตย์ ถ้าครูจับได้ว่ากลุ่มใดโกงจะตัดคะแนนข้อละ 2 คะแนน)
- ครูให้นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ ที่เฉลยไว้บนกระดาน

หมายเหตุ ตัวอย่าง เกมรถไฟขบวน กล

กลอง	กลิ้ง	กรอง	ควาย	กลม
กราบ	คว่ำ	กลาง	ความ	กราน
กล้า	ทรง	ควีน	ควัก	กรวย

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 6

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำ ได้อย่างถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กลุ่ม"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กลุ่ม" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กลุ่ม" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กลุ่ม" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กลุ่ม" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดถามคำว่า "กลุ่ม" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กลุ่ม" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กลุ่ม" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูถามคำว่า "กลุ่ม" ให้นักเรียนสามารถอ่านคำจากภาพ คือ คำว่า "กลุ่ม" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดอักษรควบกล้ำในรูปภาพ ให้นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่คำแล้วเขียนคำว่า "กลุ่ม" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ล ได้แก่คำว่า กลุ่ม

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำว่า "กลุ่ม" และ "กุ่ม"
2. บัตรภาพ "กลุ่ม"
3. กล้องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล
5. แบบฝึกหัด โยงคำจับคู่ และแบบฝึกหัดเติมคำควบกล้ำ
6. เกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
6. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูให้นักเรียนทุกคนออกมาร่วมกิจกรรมร่วางแบ่งกลุ่ม ซึ่งสร้อยเพลงจะเป็น คำสั่งให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม
 - 1.2 เมื่อนักเรียนแบ่งกลุ่มแล้ว ครูให้นักเรียนนั่งล้อมวงเป็นกลุ่ม ครูบอก ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเป็นกลุ่ม ๆ

เพลง ร่วางแบ่งกลุ่ม

ร่วางกันให้สุขสมปอง อย่าได้แลมองทุกคนมาร่ำร้าย
 อย่างมีวเห็นขมอย่างมีวเห็นขมแอบอาย ขอเชิญร่ำร้ายให้สบายอุรา
 หอมดอกไม้ หอมดอกไม้ ที่ในส่วนศรี ดอกเอ๋ย เจ้าดอก...
 ขอเชิญแบ่งกลุ่มละ แล้วก็.....

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดภาพคำว่า "กลุ่ม" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กลุ่ม"
 (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กลุ่ม" ให้นักเรียนดูแล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครู

อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน

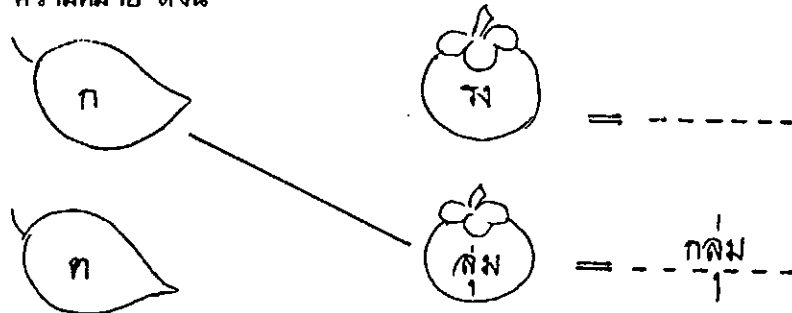
- ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กลุ่ม" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป เช่น กลอง กุ่ม ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
- ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กลุ่ม"
- ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ก-ล- , กล- , กลุ่ม-เอก กลุ่ม โดยให้อ่านพร้อมกันทั้งห้อง แล้วจึงให้อ่านทีละคน

2.3 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 8 ตั้งแต่ มาอะชอบ รถหยุด แล้วจึงข้าม

- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน

2.4 - ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "กลุ่ม" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่

- ครูแจกแบบฝึกหัดโยงคำจับคู่ให้นักเรียนทุกคน
- ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัดให้นักเรียน คือ ให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำที่มีความหมาย ดังนี้

- ครูเฉลยแบบฝึกหัดบนกระดาน ให้นักเรียนตรวจผลงานตัวเอง ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน
- ครูตรวจผลงานนักเรียนทุกคนอีกครั้งหนึ่ง

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเติมคำควบกล้ำ

- ครูแจกแบบฝึกหัดเติมคำควบกล้ำให้นักเรียนทุกคน

- ครูอธิบายให้นักเรียนเติมคำควบกล้ำลงในช่องว่าง ซึ่งครูกำหนดตัวแรกหรือตัวท้ายให้เป็นประโยคที่เข้าใจความ ดังนี้

มะ....พริ้ว..... ประ....ตุ

หมายเหตุ แบบฝึกหัดเติมคำควบกล้ำ ได้แก่

..... วัน (กลางวัน)
 แต่ง (แต่งทวน)
 ทำงานเป็น (ทำงานเป็นกลุ่ม)
 ยืน (ยืนตรง)
 มือ (มือขวา)

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กลุ่ม" และกระเป่าผนัง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กลุ่ม"
2. ครูออกเสียงคำว่า "กลุ่ม" ให้นักเรียนฟัง โดยให้ถาวรออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ให้นักเรียนฟัง (กลืน กล้า กลืน) เพื่อที่จะให้นักเรียนได้แยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ กุ่ม แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ล" ควบกล้ำ คือ กลุ่ม ดังนี้
 กุ่ม - กลุ่ม
4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง ล ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กุ่ม กลุ่ม ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ล ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ กลล-, กลล-ม กลุ่ม กลุ่ม-เอก กลุ่ม

7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กลม ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กล้า ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กลุ่ม กลม กล้า กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำว่า "กลุ่ม" "กุ่ม" และบัตรภาพคำว่า "กลุ่ม"
 - แผนภูมิเพลง กล
 - เกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
 - กระเป่าหนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 - ครูติดบัตรคำว่า "กลุ่ม"
 - ครูออกเสียงคำว่า "กลุ่ม" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กลุ่ม	กลุ่ม	เหมือนกัน
กลุ่ม	กุ่ม	ต่างกัน
กุ่ม	กลุ่ม	ต่างกัน
กุ่ม	กุ่ม	เหมือนกัน

- 1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กลุ่ม	กุ่ม
หากครูออกเสียง กลุ่ม	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง กุ่ม	ให้นักเรียนตอบว่า สอง
ครูออกเสียงสลับกันดังนี้	

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กลุ่ม	กลุ่ม	หนึ่ง	หนึ่ง
กลุ่ม	กุ่ม	หนึ่ง	สอง
กุ่ม	กลุ่ม	สอง	หนึ่ง
กุ่ม	กุ่ม	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ขันการออกเสียง

2.1 ให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
หนึ่ง		กลุ่ม
สอง		กุ่ม

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	กลุ่ม	กลุ่ม
หนึ่ง	สอง	กลุ่ม	กุ่ม
สอง	หนึ่ง	กุ่ม	กลุ่ม
สอง	สอง	กุ่ม	กุ่ม

2.2 ครูคิดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กลม	กม
กล้ำ	ก้า

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กล บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออก

เสียงคำควบกล้ำและแนะนำ

- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว
- ให้นักเรียนร้องเพลงคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ กล

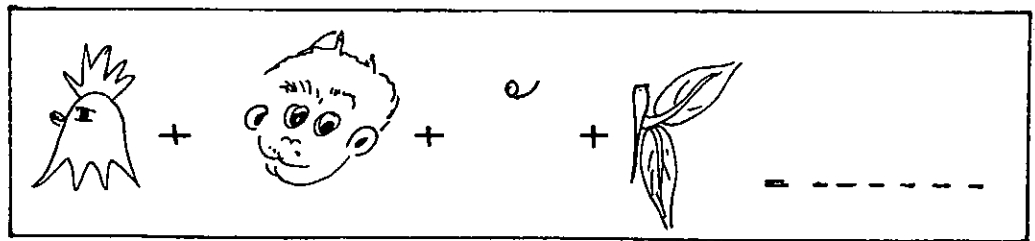
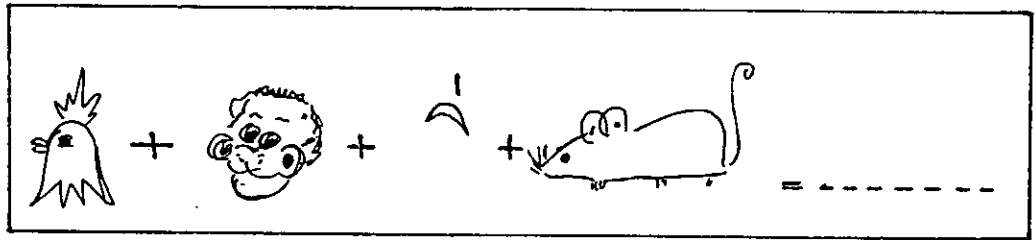
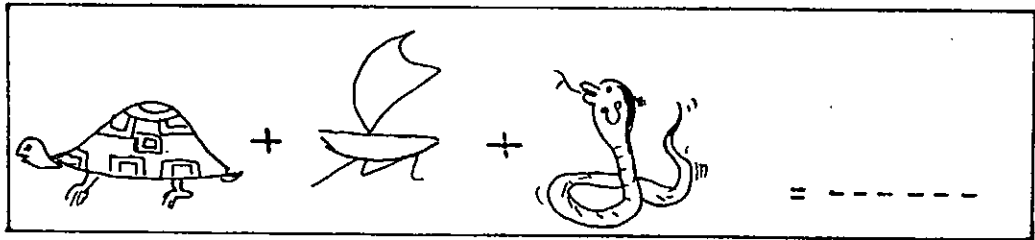
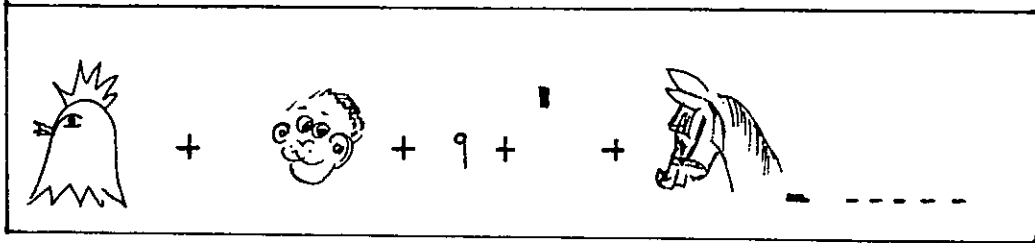
ได้ยินเสียงกลองแต่ไกล (ซ้ำ)
 กลางคืนนี้มีขลุ่ยมุน
 กล้วยเกลืออยู่ใกล้
 รีบใส่กล่องไป

ทำนอง เพลงสาวจันทร์
 กล่าวชวนเพื่อนไปรวมกลุ่ม
 ไม่ก่ดก่ลุ่มก่ล้าก่ลื่นก่กัย
 ไม่ต้องกลัวเร็วไว
 ไม่กลับกลายเน้นเสียง กล

3.2 ฝึกโดยใช้เกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยใช้เพลงลมเพลมพัด
- ครูติดแผนภูมิเกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำบนกระดาน และแจกเกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำให้ทุกกลุ่ม
- ครูให้แต่ละกลุ่มแข่งกันทำที่ละข้อ โดยครูบอกหมายเลขข้อแล้วให้แต่ละกลุ่มทำ ภายในเวลา 1 นาที กลุ่มใดทำเสร็จให้ยกมือแล้วจึงให้ตัวแทนของกลุ่มออกมาเขียนคำนั้น บนกระดาน กลุ่มใดทำถูกต้องหมดจะได้คะแนน 2 คะแนน (คือคะแนนอ่านถูกต้องและคะแนนเขียนถูกต้อง)
- แต่ถ้ากลุ่มที่ทำ ทำไม่ถูกในส่วนใดส่วนหนึ่ง คือ อ่าน หรือ เขียน ให้โอกาสกลุ่มที่ยกมือเป็นอันดับต่อไปได้เล่นเกม
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ
- ครูให้นักเรียนอ่านคำบนกระดานพร้อมกัน โดยฝึกให้ออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน

หมายเหตุ เกมอ่านคำจากภาพและเขียน
อ่านคำจากภาพแล้วเขียนให้ถูกต้อง

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 7

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กว้าง"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กว้าง" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กว้าง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "กว้าง" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพแทนตัวอักษรคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนสามารถประสมคำจากภาพแล้วเขียนคำว่า "กว้าง" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ว ได้แก่คำว่า กวาง

สื่อการเรียน

1. บัตรคำว่า "กวาง" และ "กาง"
2. บัตรภาพ กวาง
3. กล้องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว
5. เกมการอ่านคำจากภาพ และเกมประสมคำจากภาพ
6. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูติดแถบประโยคปริศนาคำทายดังนี้ "มีชายาวดั่งกิ่งไม้ แหล่งอาศัยอยู่ในป่าชาวประชาเรียกว่าอะไร" บนกระดาน .
 - 1.2 ครูให้นักเรียนทายปริศนาคำทาย โดยที่ใครตอบได้ให้ยกมือแล้วจึงตอบ
 - 1.3 ครูให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันถึงลักษณะ
2. ขั้นสอน
 - 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "กวาง" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กวาง" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
 - 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กวาง" ให้นักเรียนดูแล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กวาง" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป เช่น กวง และ กาง ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
 - 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กวาง"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ ดังนี้
 ก-ว-า-ง กวาง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
 - 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ วีระ ได้ยินเสียง.....

มานะนุด

- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน

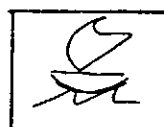
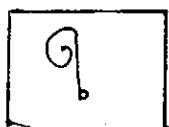
2.5 ฝึกการเขียนคำที่มี ว ควบกล้ำ โดยใช้เกมประสมคำจากภาพ

- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม ซึ่งสร้อยของเพลงจะเป็นคำสั่งให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่ม

เพลงตาละนุ่น

ตาละนุ่น นุ่น นุ่น โอ้แม่เนื้อนุ่มบัวบาน (ซ้ำ)
 นี้ออยละเมอคิดถึงเขอมานาน โอ้แม่ตาหวานอย่าปล่อยให้พี่ซึ้งง
 โอ้ดอกเอ๋ยเจ้าดอก..... ขอเชิญแบ่งกลุ่มละ.....
 แล้วนั่งลงเอย

- ครูอธิบายพร้อมทั้งให้นักเรียนดูบัตรภาพว่า หมายถึงพยัญชนะตัวใด เช่น ภาพควาย หมายถึงตัว ค ภาพเรือ หมายถึงตัว ร แล้วจึงเรียงบัตรให้เป็นคำให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

อ่านว่า ใคร

- ครูแจกบัตรภาพให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วยภาพ 4 ใบ ได้แก่ ภาพ ไก่ แหวน ๑ งู
- ครูให้นักเรียนใช้บัตรกลุ่มละ 1 ตัว เพื่อเรียงบัตรภาพให้เป็นคำแล้วเขียนลงในสมุด ภายในเวลา 5 นาที
- ตรวจผลงานตามโต๊ะต่าง ๆ ผู้ที่เรียงบัตรถูกและเขียนถูกจะได้คะแนน 2 คะแนน (คือคะแนนเรียงบัตรและคะแนนเขียนถูก) กลุ่มที่คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกม จับคู่บัตรคำและบัตรภาพ (เกมคู่สร้างคู่สม)

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กว้าง" กระเป๋าดิน

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กว้าง"
2. ครูออกเสียงคำว่า กว้าง ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (กว้าง กวา กว่า) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ กาง แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ว" ควบกล้ำ คือ กว้าง ดังนี้
 กาง - กว้าง
4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง ว ควบกล้ำ ให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กาง - กว้าง ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ว ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ กว-ว กวา กวา-ง กว้าง
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กว่า ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กวาด ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กว้าง กว่า กวาด กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "กว้าง" และ "กาง" และบัตรภาพ กว้าง
- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว
 - เกมอ่านคำจากภาพ
 - กระเป๋าดิน

วิภาษ

1. ฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

1.1 ครูคิดบัตรคำว่า "กว้าง"

- ครูออกเสียงคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
- ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กว้าง	กว้าง	เหมือนกัน
กว้าง	กาง	ต่างกัน
กวาง	กว้าง	ต่างกัน
กาง	กาง	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กว้าง	กาง

หากครูออกเสียง กว้าง ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง กาง ให้นักเรียนตอบว่า สอง

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กว้าง	กว้าง	หนึ่ง	หนึ่ง
กว้าง	กาง	หนึ่ง	สอง
กวาง	กว้าง	สอง	หนึ่ง
กาง	กาง	สอง	สอง

2. ฟังให้นักเรียนพูด ขั้วการออกเสียง

2.1 ฟังให้นักเรียนอ่านคำที่คิดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง

หนึ่ง

สอง

นักเรียนตอบ

กว้าง

กาง

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง

หนึ่ง

หนึ่ง

หนึ่ง

สอง

สอง

หนึ่ง

สอง

สอง

นักเรียนตอบ

กว้าง

กว้าง

กว้าง

กาง

กาง

กว้าง

กาง

กาง

2.2 ครูติดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กว่า

กั่ว

กวาด

กวาด

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว หนาระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ กว

ทำนอง เพลงผูกไมตรี

ในปากกว้างใหญ่หนา
ฉันทเห็นทางมันแกว่งไกว

กว้างเดินมาเกินตงกว่าไพร
ก็ยกกันไปจนทว่าจจะอิม

3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมการอ่านคำจากภาพ

- ครูกำหนดบัตรภาพ คำว่า กวาง กว้าง กว่า แต่งกวา กรง กล่าว
- ให้นักเรียนอ่านคำจากภาพพร้อมกัน ครูสังเกตว่านักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำถูกต้องหรือไม่ ครูคอยแนะนำแก้ไขให้นักเรียนออกเสียงคำกล้ำให้ชัดเจนถูกต้องทันที
- ให้นักเรียนอ่านคำจากภาพทีละคน ครูคอยแก้ไขให้อ่านให้ชัดเจน

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 8

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "กว้าง"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "กว้าง" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "กว้าง" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "กว้าง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "กว้าง" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดอักษรควบกล้ำในรูปภาพให้ นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่แล้วเขียนคำ "กว้าง" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ว ได้แก่คำว่า กว้าง

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำว่า "กว้าง" และ "ก้าง"
2. บัตรภาพคำว่า กว้าง
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว และเพลงควบกล้ำ กร กว คว
5. แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่
6. เกมปริศนาคำทายและเกมเก็บคำตามทาง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กร กว คว
 - 1.2 ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว
 - 1.3 ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
 - 1.4 ให้นักเรียนร้องเพลงคำควบกล้ำ ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำให้นักเรียนออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน
 - 1.5 ครูถามนักเรียนว่าเนื้อเพลงนี้มีคำควบกล้ำอะไรบ้าง

เพลง คำควบกล้ำ กร กว คว

ทำนอง เพลงเด็กโม้

ก - กวาง เป็นคำควบกล้ำ หนู ๆ จงจำ คำควบกล้ำ กว

ค - ควาย อีกคำย่อวีร้อ ควายนั่นควบกล้ำด้วย คว

หนู ๆ เดิมต่อ คว คือ ควาย

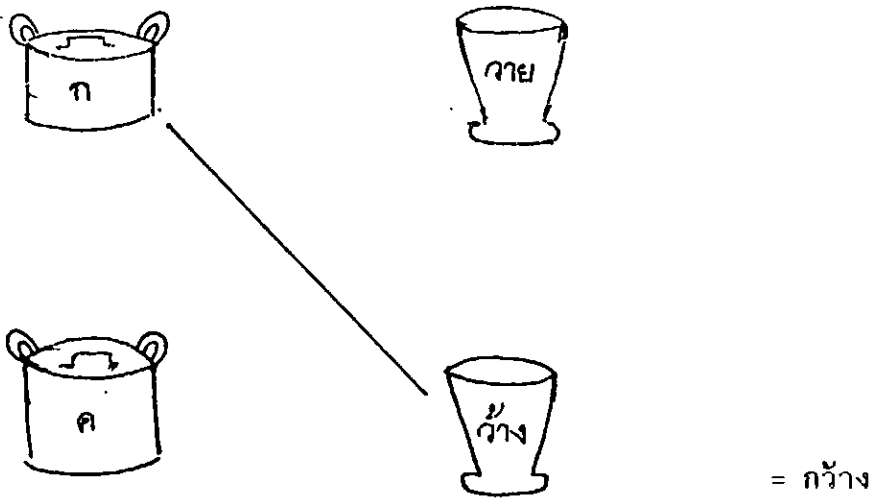
ก - กรง ชวน กร ควบกล้ำ ก - กว้าง มองเห็นจงจำ

เพราะว่าคำเหล่านี้ล้วนเป็นคำควบกล้ำ

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูคิดบัตรภาพคำว่า "กว้าง" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "กว้าง" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)

- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน
- ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (กว้าง กว้า) ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "กว้าง"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ก-ว-า-ง กวาง กวาง - โท กว้าง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ วัชชุตเรียน ตามริมบึง
- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "กว้าง" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกหัด โยงคำจับคู่
- ครูแจกแบบฝึกโยงคำจับคู่ให้นักเรียนทุกคน
 - ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัดให้แล้ว ให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำให้มีความหมาย ดังนี้

- ครูเฉลยแบบฝึกหัดบนกระดาน ให้นักเรียนตรวจผลงานตัวเองแล้วให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน
- ครูตรวจผลงานนักเรียนอีกครั้ง

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมปริศนาคำทาย

- แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม
- ครูตั้งปริศนาคำทายโดยอ่านให้ฟัง 2 ครั้ง
- ให้แต่ละกลุ่มปรึกษากัน 1 นาที กลุ่มใดคิดออกให้ยกมือแล้วตอบถ้าตอบถูกต้อง 1 คะแนนครูเขียนคำนั้นบนกระดาน
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากเป็นฝ่ายชนะ

หมายเหตุ ปริศนาคำทาย

1. อะไรเอ๋ย มีหัวมีตา มีขา มีเขา ช่วยทำนาเรา เอ้าลองหาดู (ควาย)
2. อะไรเอ๋ยอาศัยในป่า หูจ้ำขอลาม เขามันสวยงาม ตอบคำถาม หน่อยเอ๋ย (กวาง)
3. เป็นคำ ๆ หนึ่ง ซึ่งเรารู้จัก มันชอบยิงนัก ตรงข้ามกับคำว่าแคบ (กว้าง)
4. อะไรเอ๋ยรูปร่างสี่เหลี่ยมเต็มเปี่ยมใส่ของ มีทุกบ้านช่อง ลองทายดูเอ๋ย (กล่อง)

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "กว้าง" และกระเป่าหนัง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "กว้าง"
2. ครูออกเสียงคำว่า กว้าง ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (กว้าง กว๋า) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้เรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ ก้วง แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ว" ควบกล้ำ คือ กว้าง ดังนี้
ก้วง - กว้าง
4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง ว

ควบกล้ำให้ชัดเจน

5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ก้วง - กว้าง ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ว ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง
ดังนี้ กว-ว กวา กวา-ง กวาง กวาง - โท กว้าง
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กวา ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กวาด ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กว้าง กวา กวาด กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำว่า "กว้าง" และ "ก้วง" และบัตรภาพคำว่า กว้าง
 - แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว
 - เกมเก็บคำตามทาง
 - กระเป่าหนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "กว้าง"
 - ครูออกเสียงคำว่า "กว้าง" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า
เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
กว้าง	กว้าง	เหมือนกัน
กว้าง	ก้วง	ต่างกัน
ก้วง	กว้าง	ต่างกัน
ก้วง	ก้วง	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
กว้าง	กว้าง
หากครูออกเสียง กว้าง	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง กว้าง	ให้นักเรียนตอบว่า สอง
ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้	

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
กว้าง	กว้าง	หนึ่ง	หนึ่ง
กว้าง	กว้าง	หนึ่ง	สอง
กว้าง	กว้าง	สอง	หนึ่ง
กว้าง	กว้าง	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ชั้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกัน โดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง		กว้าง	
สอง		กว้าง	

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	กว้าง	กว้าง
หนึ่ง	สอง	กว้าง	กว้าง
สอง	หนึ่ง	กว้าง	กว้าง
สอง	สอง	กว้าง	กว้าง

2.2 ครูคิดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กว่า	กัว
กวาด	กวอด

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว ฆนระดาบ
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูดอกเสียงเกิดการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ กว

ทำนอง เพลงผูกไมตรี

ในปากกว้างใหญ่ผมา	กว้างเดินมาकिनแดงกวาไมร
ฉันเห็นหางมันแกว่งไกว	กินกัน ไปจนกว่าจะอิม

3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมเก็บคำตามทาง

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม
- ครูวางคว่ำบัตรคำเป็นแถว ๆ ละ 6 บัตร (เท่าจำนวนคน) ให้แต่ละแถวห่างกันประมาณ 1 ช่วงแขน จำนวน 6 แถว บัตรคำแต่ละแถวมีช่วงห่างกันพอประมาณ บัตรทุกแถวต้องอยู่ในระดับเดียวกัน
- บัตรคำใบที่ 1 เป็นจุดเริ่มต้น มีกล่องเปล่าวางอยู่ทุกแถว
- ให้แต่ละกลุ่มยืนที่จุดเริ่มต้นในแถวของตน (ทุกกลุ่มต้องมีจำนวนผู้เล่นเกมเท่ากัน) และทุกคนต้องอ่านคำทุกคนห้ามซ้ำกัน
- เมื่อครูให้สัญญาณ ทุกคนเริ่มหยิบบัตรคำแผ่นแรกพร้อมกัน อ่านคำนั้นให้ได้นำคำที่อ่านได้มาเก็บไว้ในกล่อง ถ้าอ่านไม่ได้วางไว้ตามเดิม

ให้ผู้เล่นคนต่อไปมาอ่านคำนี้ใหม่ ถ้าอ่านได้ก็นำมาใส่กล่องแล้ว
ไปต่อท้ายแถวของตนจนหมดบัตรคำ

- ใครเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนอ่านคำนี้ได้
จริง ๆ ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำบัตรคำในกล่องมาอ่านให้ครูฟัง
ถ้าอ่านไม่ได้จะถูกหักคะแนนเป็น 2 เท่า แต่ถ้าอ่านผิดถูกหักคะแนน
1 คะแนน ผู้ที่ชนะคือคนที่เก็บบัตรเสร็จก่อนและได้คะแนนในการอ่าน
มากที่สุด
- นำบัตรคำที่นักเรียนแต่ละคนอ่านผิดหรืออ่านไม่ได้มาฝึกอ่านอีกครั้ง

หมายเหตุ

คำควบกล้ำที่ใช้ฝึก

<u>แถวที่ 1</u>	<u>แถวที่ 2</u>	<u>แถวที่ 3</u>	<u>แถวที่ 4</u>	<u>แถวที่ 5</u>	<u>แถวที่ 6</u>
กว้าง	กว้าง	กว้าง	กว้าง	กว้าง	กว้าง
กวาด	กวาด	กวาด	กวาด	กวาด	กวาด
กว่า	กว่า	กว่า	กว่า	กว่า	กว่า
กวาง	กวาง	กวาง	กวาง	กวาง	กวาง
แกว่ง	แกว่ง	แกว่ง	แกว่ง	แกว่ง	แกว่ง
ไกว	ไกว	ไกว	ไกว	ไกว	ไกว

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากกาฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 9

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "แดงกวา"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "แดงกวา" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "แดงกวา" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "แดงกวา" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "แดงกวา" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "แดงกวา" ให้ยกเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "แดงกวา" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "แดงกวา" กับคำอื่น ๆ ให้ยกเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "แดงกวา" ให้ยกเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "แดงกวา" จากภาพ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพแทนตัวอักษรคำว่า "แดงกวา" ให้ นักเรียนสามารถประสมคำจากภาพแล้วเขียนคำว่า "แดงกวา" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ว ได้แก่คำว่า แต่งกวา

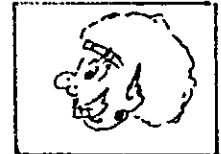
สื่อการเรียน

1. บัตรคำว่า "แต่งกวา" และ "แต่งกัว"
2. บัตรภาพ "แต่งกวา"
3. กล้องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว
5. เกมประสมคำจากภาพและเกมอ่านคำจากภาพแล้ว เขียนคำ
6. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูตีตบระโยคปริศนาคำทาย ดังนี้ "เขียว ๆ ขาว ๆ ลูกยาวพอควร ล้วนแต่ชอบรับประทาน เป็นอาหารจำพวกผัก จะว่าผักก็ไม่ใช่ ใ้ให้ชี้ต้นด้วย คำว่า แต่ง
 - 1.2 ครูให้นักเรียนทายปริศนาคำทาย โดยที่ใครตอบได้ให้ยกมือขึ้นแล้วจึงตอบ
 - 1.3 ครูให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันถึงลักษณะของ "แต่งกวา" เท่าที่นักเรียนจะตอบได้
2. ขั้นสอน
 - 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "แต่งกวา" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "แต่งกวา" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
 - 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "แต่งกวา" ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "แต่งกวา" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (แต่งกัว แต่งกา) ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
 - 2.3
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "แต่งกวา"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ก-ว-า- กวา โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน

- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ สีเทาของฉัน
 ชูใจเล่า
- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "แดงกวา" และคำอื่น ๆ โดยใช้เกม
 ประสมคำจากภาพ
- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม โดยให้เข้ากลุ่มผลไม้ชนิดเดียวกัน (ครูแจกผลไม้ที่มีสีเดียวกัน แล้วนั่งเป็นวงกลม)
 - ครูอธิบายพร้อมทั้งให้นักเรียนดูบัตรภาพว่า หมายถึงพยัญชนะตัวใด เช่น ภาพควาย หมายถึง ค ภาพยักษ์ หมายถึง ย แล้วเรียงบัตรให้เป็นคำให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

อ่านว่า คอย

- ครูแจกบัตรภาพให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วยภาพ 6 ใบ คือ ภาพ แ ต่ ำ งู ไก่ แหวน และ ำ
 - ครูให้นักเรียนใช้ไม้ขีดกลุ่มละ 1 ตัว เพื่อเรียงบัตรภาพให้เป็นคำแล้วเขียนลงในสมุด ภายในเวลา 5 นาที
 - ตรวจสอบผลงานตามโต๊ะต่าง ๆ ผู้ที่เรียงบัตรถูกและเขียนถูกจะได้คะแนน 2 คะแนน (คือคะแนนเรียงบัตรและคะแนนเขียนถูก) กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ
3. ขั้นสรุป
- ให้นักเรียนเล่นเกมอ่านคำจากภาพ
- ครูชูภาพให้นักเรียนทีละภาพ แล้วให้นักเรียนอ่านคำนั้นจากภาพโดยที่ใครอ่านได้ให้ยกมือขึ้นแล้วอ่านคำนั้น

หมายเหตุ ภาพ ได้แก่

1. ภาพแตงกวา
2. ภาพกวาง
3. ภาพทลอง
4. ภาพคำว่ากว้าง
5. ภาพกลุ่ม

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "แตงกวา" และกระเป่าผนัง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "แตงกวา"
2. ครูออกเสียงคำว่า แตงกวา ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (แตงกัว แตงกา) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้เรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ แตงกัว แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ว" ควบกล้ำ คือ แตงกวา ดังนี้
แตงกัว - แตงกวา
4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ว" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง กัว - กวา ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง "ว" ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลังดังนี้ กว-ว กวา
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า กวา ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า แกว่ง ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า กวา กวา แกว่ง กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำว่า "แดงกวา" และ "แดงกัว" และบัตรภาพคำว่า กว้าง
 - แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว
 - เกมการอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
 - กระเป๋าหนังสือ

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "แดงกวา"
 - ครูออกเสียงคำว่า "แดงกวา" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
แดงกวา	แดงกวา	เหมือนกัน
แดงกัว	แดงกวา	ต่างกัน
แดงกวา	แดงกัว	ต่างกัน
แดงกัว	แดงกัว	เหมือนกัน

- 1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
แดงกวา	แดงกัว
หากครูออกเสียงแดงกวา	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียงแดงกัว	ให้นักเรียนตอบว่า สอง
ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้	

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
แตงกวา	แตงกวา	หนึ่ง	หนึ่ง
แตงกวา	แตงกัว	หนึ่ง	สอง
แตงกัว	แตงกวา	สอง	หนึ่ง
แตงกัว	แตงกัว	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ชั้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกัน โดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
หนึ่ง		แตงกวา
สอง		แตงกัว

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
หนึ่ง	หนึ่ง	แตงกวา	แตงกวา
หนึ่ง	สอง	แตงกวา	แตงกัว
สอง	หนึ่ง	แตงกัว	แตงกวา
สอง	สอง	แตงกัว	แตงกัว

2.2 ครูติดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

กว่า	กัว
แกว่ง	แก่ง

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีแผนภูมิเพลง คำควบล้ำ กว บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบล้ำและแนะนำ

- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบล้ำ กว

ทำนอง หลงเสีียงนาง

ลา ล้ำ ลา ล้ำ ลา ลา ล้ำ ลา
 ลา ล้ำ ลา ล้ำ ลา ลา ล้ำ ลา
 ลา ล้ำ ลา ล้ำ ลา ลา ล้ำ ลา
 ลา ล้ำ ลา ล้ำ ลา ลา ล้ำ ลา

ไอ้เจ้ากวางเดินมาแสนไกล มองเห็นไหมหางมันกวัดแกว่ง
 กว่าจะรู้ว่าเป็นเตงกวาและแฝง ก็อ่อนแรงแกว่งหางกันไป

3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูชูแผนภูมิภาพแทนตัวอักษรให้นักเรียนดู กลุ่มใดอ่านได้ให้ยกมือขึ้น (ใครยกมือก่อนจะได้อ่านคำ) แล้วให้อ่านคำ
- กลุ่มใดที่อ่านคำนั้นได้แล้วให้ออกมาเขียนคำนั้นที่กระดานด้วยถ้าทำถูกทั้ง 2 ขั้นตอนจะได้คะแนน 2 คะแนน แต่ถ้าทำได้อย่างใดอย่างหนึ่งได้ 1 คะแนน
- ถ้ากลุ่มที่ยกมือก่อนอ่านผิด ให้โอกาสกลุ่มอื่น ๆ ยกมือตอบใหม่ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะมีกลุ่มที่อ่านถูก แต่ถ้าไม่มีใครอ่านถูกครูต้องอ่านให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนอ่านคำนี้
- กลุ่มใดที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
- ครูตีแผนภูมิภาพทั้งหมดและเปิดบัตรคำ (ที่ปิดเอาไว้) แล้วให้นักเรียนอ่านอีกครั้งหนึ่ง ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบล้ำให้ถูกต้อง

หมายเหตุ แผนภูมิภาพ ได้นัก

๖๖ + + + + + ๗

แดงกวาง

 + + ๒ + ๗ +

กว้าง

 + + ๑ + ๗

กว่า

 + + ๗ +

กวาง

๖๖ + + + ๑ +

กว้าง

	<u>เพลง ลมเพลมพัด</u>
ลมเพลมพัด	โยกสะบัดพัดมาไว ๆ (ซ้ำ)
ลมเอชลมพัดอะไร (ซ้ำ)	ฉันจะบอกให้...ลมพัดไปนั่งกลุ่มละ.....คน

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการนั่ง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 10

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "พุ่มนี้"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "พุ่มนี้" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "พุ่มนี้" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "พุ่มนี้" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "พุ่มนี้" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "พุ่มนี้" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "พุ่มนี้" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "พุ่มนี้" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "พุ่มนี้" ให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "พุ่มนี้" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดตัวอักษรของคำว่า "พุ่มนี้" นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่แล้วเขียนคำว่า "พุ่มนี้" ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ร ได้แก่คำว่า พุ้งนี้

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า "พุ้งนี้" และ "พุ้งนี้"
2. บัตรภาพคำว่า "พุ้งนี้"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ พร
5. แบบฝึกหัด โยงคำจับคู่
6. เกมคู่สร้างคู่สม และ เกมปริศนาพาสงู

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ

- 1.1 ครูให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาต่อรูปซึ่งถูกตัดออกเป็นชิ้น ๆ (นักเรียนประมาณ 3 - 4 คน)
- 1.2 ก่อนจะเริ่มต่อรูปหัวใจ ครูชูแต่ละชิ้นให้นักเรียนทั้งห้องดู แล้วให้นักเรียนทายว่าเป็นรูปอะไร แล้วจึงให้นักเรียนอาสาสมัครต่อรูปหัวใจ (ซึ่งพอต่อได้ เรียบร้อยแล้วข้างหลังรูปหัวใจจะมีคำว่า "พุ้งนี้")
- 1.3 ครูพลิกให้นักเรียนดูข้างหลังรูปหัวใจ จะเห็นคำว่า "พุ้งนี้" ให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันถึงคำว่า "พุ้งนี้"

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "พุ้งนี้" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "พุ้งนี้" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "พุ้งนี้" ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ให้ชัดเจน
 - ครตกลองกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "พุ้งนี้" ให้นักเรียนชูนิ้ว 1 นิ้ว แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (พุ้งนี้) ให้นักเรียนชู 2 นิ้ว
- 2.3 ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "พุ้งนี้"

- ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ น-ร- -ง นรุง นรุง-เอก นรุง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 7 ตั้งแต่ มานี้ดีใจไหม และของใช้อื่น ๆ
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "นรุงนี้" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกโยงคำจับคู่
 - ครูแจกแบบโยงคำจับคู่ให้นักเรียนทุกคน
 - ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัดให้นักเรียน คือ ให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำให้มีความหมาย

- ครูเฉลยแบบฝึกงานกระดาน ให้นักเรียนตรวจผลงานตัวเอง แล้วให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน
- ครูตรวจผลงานให้นักเรียนอีกครึ่ง

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมคู่สร้างคู่สม

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้เพลงลมเพลงพัดแบ่งกลุ่ม
- ครูเรียงบัตรคำบนโต๊ะ โดยปิดคำที่เขียนไว้
- ให้แต่ละกลุ่มผลัดกันออกมาหยิบรูปภาพในกล่องทีละคน โดยที่เมื่อกลุ่มที่หนึ่งหยิบภาพใดแล้วนำไปติดที่กระเป๋าดึงคู่กัน กลุ่มใดสามารถหาบัตรคำให้ตรง

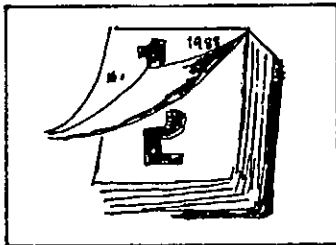
กับภาพได้มากกว่าเป็นผู้ชนะ

- นักเรียนทั้งห้องอ่านคำบนกระเปาะหนึ่งทั้งหมดพร้อมกัน ถ้านักเรียนอ่านผิด ครูแก้ไขให้นักเรียนอ่านให้ถูกต้อง

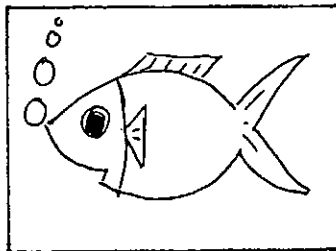
หมายเหตุ ภาพและคำที่ใช้

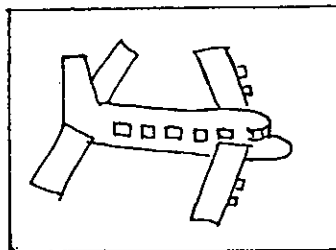
พริก

พวงนี้

ปลา

เครื่องบิน

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "พຽ່ນ້"
 2. ครูอ่านออกเสียงคำว่า "พຽ່ນ້" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียง "ร" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (พຽ່ນ້) เพื่อที่จะให้นักเรียน แยกแยะความแตกต่างของเสียง
 3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ พຽ່ນ້ แล้วจึงให้ออกเสียงคำ ที่มี "ร" ควบกล้ำ คือ พຽ່ນ້ ดังนี้
พຽ່ນ້ - พຽ່ນ້
 4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องพยายามฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ร" ควบกล้ำให้ชัดเจน
 5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง พຽ່ນ້ - พຽ່ນ້ ทีละคน
 6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ร ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ พร-, พรุ พรุ-ง พรุง พรุง-เอก พຽ່ง
 7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
 8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า พรึก ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
 9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า พร้อม ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
 10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า พຽ່ง พรึก พร้อม กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "พຽ່ນ້" และ พຽ່ນ້
- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ พร
 - เกมการทายคำ
 - กระเป่าหนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "พຽ່ນ້"

- ครูออกเสียงคำว่า "พุงนี้" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
- ครูออกเสียงท งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
พุงนี้	พุงนี้	เหมือนกัน
พุงนี้	พุงนี้	ต่างกัน
พุงนี้	พุงนี้	ต่างกัน
พุงนี้	พุงนี้	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำดังนี้

1	2
พุงนี้	พุงนี้
หากครูออกเสียง พุงนี้ ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง	
หากครูออกเสียง พุงนี้ ให้นักเรียนตอบว่า สอง	

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
พุงนี้	พุงนี้	หนึ่ง	หนึ่ง
พุงนี้	พุงนี้	หนึ่ง	สอง
พุงนี้	พุงนี้	สอง	หนึ่ง
พุงนี้	พุงนี้	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ขึ้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดาษพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขกำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง	นักเรียนตอบ
หนึ่ง	พุงนี้
สอง	พุงนี้

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
หนึ่ง	หนึ่ง	พຽ່ງນີ້	พຽ່ງນີ້
หนึ่ง	สอง	พຽ່ງນີ້	พຽ່ງນີ້
สอง	หนึ่ง	พຽ່ງນີ້	พຽ່ງນີ້
สอง	สอง	พຽ່ງນີ້	พຽ່ງນີ້

2.2 ครูติดบัตรคำแล้วฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

พริก พิก
 พร้อม น้อม

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูตีตบแผนภูมิเพลง คำควบล้ำ พร บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูสังเกตการอ่านออกเสียง คำควบล้ำ ร และคอยแนะนำแก้ไข
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบล้ำ พร

	ทำนอง เพลงเจ้าหน้อย
ได้ยินเสียงกลองแต่ไกล (ซ้ำ)	กล่าวชวนเพื่อนไปรวมกลุ่ม
เจ้าหน้อยคอยทำให้ดี	คำเหล่านี้ล้วนเป็นคำควบล้ำ
พระ สะพรั่ง พริก ฯ	พร้อมเพรียง พຽ່ງນີ້ (ซ้ำ)

3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมการทายคำ

- ครูเขียนเส้นตามจำนวนอักษรในคำหนึ่ง ๆ บนกระดาน เช่น ตรวจ

ขีดเส้น 4 เส้น _ _ _ _ และให้อักขรควบไว้ 1 ตัว ร
(ให้อักขรแล้วแต่ความเหมาะสม)

- ให้นักเรียนทายคำที่ละตัวอักษร หากทายถูก ครูก็จะเติมลงไป
ช่องว่างหากทายผิดอักษรตัวใด ครูก็ขีดเครื่องหมายไว้ (เป็นรูปคน
ถูกแขวนคอ) ถ้าถูกแขวนคอก็นับว่าแพ้
- เมื่อทายคำหมดทุกตัวแล้ว ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง โดย
ครูสังเกตและแนะนำ

หมายเหตุ คำที่ใช้ทาย

1. พริก
2. พุ่มนี้
3. พริ้ว
4. พระ
5. พราก
6. พรวน
7. กำพร้าว
8. พราน
9. มะพร้าว
10. พรหม

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. สักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากกาณ์ิ่ง พูด อ่าน และเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 11

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "ประจำ"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "ประจำ" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "ประจำ" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "ประจำ" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "ประจำ" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดถามคำว่า "ประจำ" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "ประจำ" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "ประจำ" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดถามแทนตัวอักษรคำว่า "ประจำ" ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "ประจำ" จากภาพแทนตัวอักษรได้
4. เมื่อครูกำหนดแผนภูมิแถบประโยคและคำ ของคำว่า "ประจำ" ให้ นักเรียนสามารถเขียนคำว่า "ประจำ" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบล้ำ ร ได้แก่คำว่า ประจํา

สื่อการเรียน

1. บัตรคำว่า "ประจํา" และ "ปะจํา"
2. บัตรภาพ "ประจํา"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบล้ำ พร พล และ เพลง คำควบล้ำ พร
5. แบบฝึกหัดการเขียนคำจากประโยคภาพและคำ และแบบฝึกหัดเติมคำควบล้ำ
6. เกมการอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
7. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูตีตแผนภูมิเพลง คำควบล้ำ พร พล บนกระดาน
 - 1.2 ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
 - 1.3 ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
 - 1.4 ให้นักเรียนร้องเพลงคำควบล้ำ
 - 1.5 ครูถามนักเรียนว่าเนื้อเพลงนี้มีคำควบล้ำอะไรบ้าง

เพลง คำควบล้ำ พร พล

<p>การอ่านคำควบล้ำ</p> <p>พร พล นี้</p> <p>โปรดจงจํา อ่านได้ง่ายดาย ๆ</p> <p>มาฟังเสียงแคน</p> <p>ทำนองเดิมเป็นประจํา</p> <p>นี้แหละหนาคนตรีประเทศเรา</p> <p>แลน แลน แต แต่ แล แลน ๆ</p>	<p>ทำนอง เพลงแคนลำโพง</p> <p>ตัวควบล้ำเริ่มให้</p> <p>จําให้ดีเป็นอักษรควบล้ำ</p> <p>แลน แลน แต แต่ แล แลน ๆ</p> <p>ซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง</p> <p>เจ้าชื่อย่าทำให้มันไร้ค่า</p> <p>เจ้าชื่อย่าโง่เขลาและเบาปัญญา</p>
--	--

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "ประจำ" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ประจำ" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "ประจำ" ให้ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "ประจำ" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (ประจำ) ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "ประจำ"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ
 ป-ร-ะ ประ จ - ำ จำ ประจำ โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ ตอนที่นั่งจะเป็นอันตราย
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกหัดเติมคำควบกล้ำ ดังนี้
 - ให้นักเรียนเติมคำควบกล้ำ ร ลงในช่องว่างให้เป็นคำที่มีความหมาย โดยครูกำหนดตัวแรกหรือตัวท้ายให้เป็นประโยคที่ได้ใจความ เช่น
 มะ..... (มะพร้าว)ตุ (ประตู)

หมายเหตุ

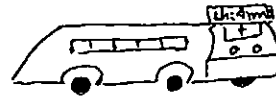
- แบบฝึกหัดเติมคำควบกล้ำ ร
- 1.ตุ (ประตู)
 - 2. รถ.....ทาง (รถประจำทาง)
 - 3.เทศ (ประเทศ)
 - 4.จำ (ประจำ)
 - 5. รับ.....ทาน (รับประทาน)

3. ขั้นสรุป

- ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการอ่านคำจากภาพ
- ครูติดแผนภูมิประโยคภาพและคำบนกระดาน
 - ให้นักเรียนทุกคนอ่านประโยคนั้นพร้อมกันแล้วหาคำมาเติมให้มีความหมายตรงกับภาพ ให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์
 - ถ้านักเรียนอ่านผิดครูต้องแก้ไขทันที

หมายเหตุ แผนภูมิประโยคภาพและคำ

1. แม่ไปตลาดด้วยรถโดยสาร

2. แผนที่

3.

อยู่ในป่า

4. น้ำในขวดที่หนึ่ง

ขวดที่สอง

5. แต่งกำลัง

อาหาร

4. ชั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "ประจำ" และกระเป๋าสตางค์

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "ประจำ"
2. ครูออกเสียงคำว่า "ประจำ" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (ประจำ) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้เรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ ประจำ แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ร" ควบกล้ำ คือ ประจำ ดังนี้

ปะจำ - ประจำ

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ร" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ประจำ - ประจำ ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ร ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ ประ-ระ ประ
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน

8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ประเทศ ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า รับประทาน ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ประจำ ประเทศ รับประทาน กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "ประจำ" และ "ปะจำ"
- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ พร
 - เกมการอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
 - กระเป๋าหนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "ประจำ" และ "ปะจำ"
 - ครูออกเสียงคำว่า "ประจำ" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
ประจำ	ประจำ	เหมือนกัน
ประจำ	ปะจำ	ต่างกัน
ปะจำ	ประจำ	ต่างกัน
ปะจำ	ปะจำ	เหมือนกัน

- 1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

	1		2
	ประจำ		ปะจำ
หากครูออกเสียง	ประจำ	ให้นักเรียนตอบว่า	หนึ่ง
หากครูออกเสียง	ปะจำ	ให้นักเรียนตอบว่า	สอง

ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
ประจำ	ประจำ	หนึ่ง	หนึ่ง
ประจำ	ปะจำ	หนึ่ง	สอง

ประจำ	ประจำ	สอง	หนึ่ง
ประจำ	ประจำ	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ขั้วการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง		ประจำ	
สอง		ประจำ	

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>				<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	ประจำ		ประจำ	
หนึ่ง	สอง	ประจำ		ประจำ	
สอง	หนึ่ง	ประจำ		ประจำ	
สอง	สอง	ประจำ		ประจำ	

2.2 ครูติดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

ปรับปรุง	ปีนปง
ประเทศ	ปะเทศ

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบล้ำา พร บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบล้ำาและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ พร

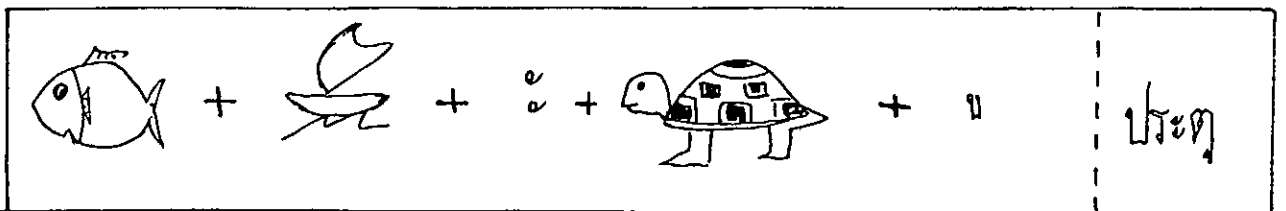
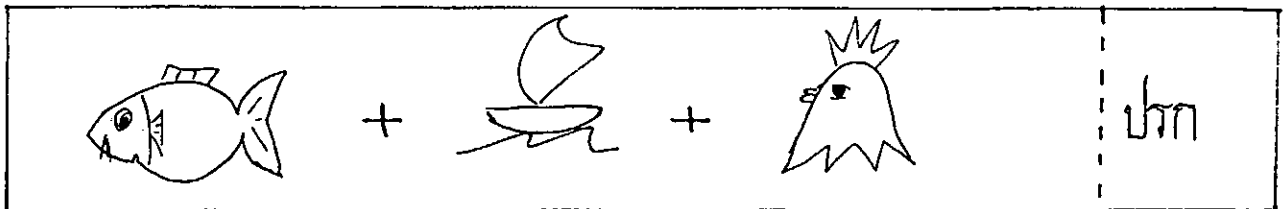
ทำนอง เพลงแม่สะเรียง

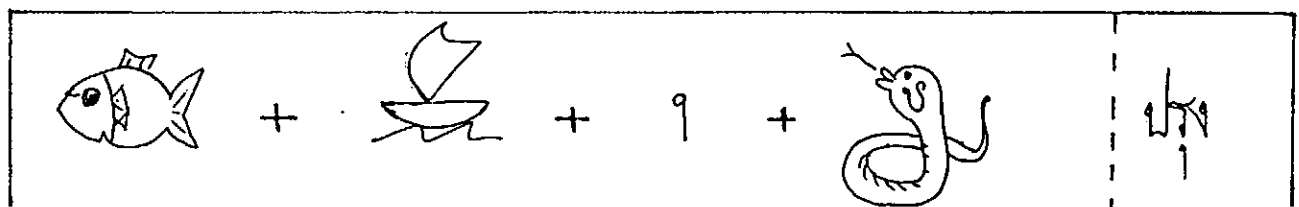
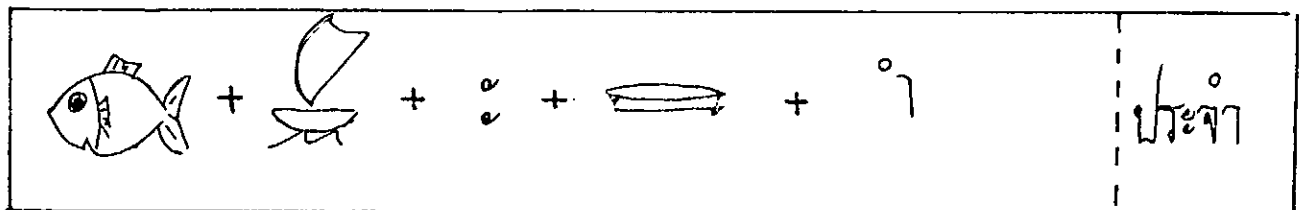
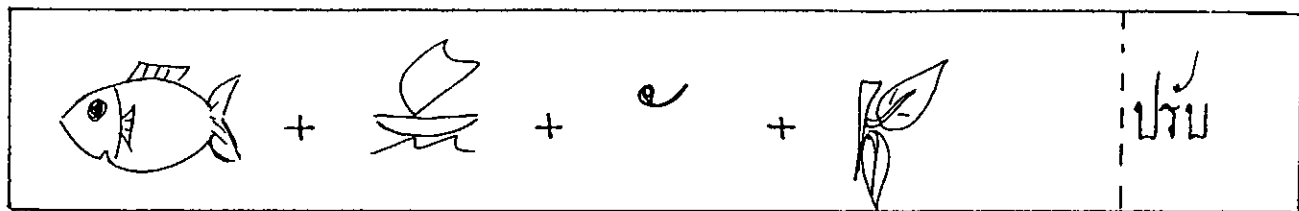
ลา ล้า ลา ล้า ลา ล้า ลา	
คำควบกล้ำหนา	ต้องรู้ว่าออกเสียงกล้ำกัน
ควบกล้ำประตุนั้น	ปรบมือกันเป็นประจำ
เปรียบเทียบความสกปรก	สิ่งรกเราอย่าทำเลย
ไม่เชื่อเปรียบเปรยหนูเอยระวังจะโฉบจับ	ตำรวจจะปรับไม่ปรานี
เปรียบ ปรับ เปรย ปรานี	ฟังดูให้ดีออกเสียงกล้ำกัน (ซ้ำ)

3.2 ผีกโดยให้เล่นเกมอ่านคำจากภาพแล้ว เขียนคำ

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูชูแผนภูมิภาพแทนตัวอักษรให้นักเรียนดู กลุ่มใดตอบได้ให้ยกมือขึ้น (ใครยกมือก่อนจะได้อ่านคำ) แล้วให้อ่านคำ
- กลุ่มใดที่อ่านคำนั้นแล้วให้ออกมา เขียนคำนั้นที่กระดานด้วย ถ้าทำถูกต้อง 2 ขั้นตอนจะได้คะแนน 2 คะแนน แต่ถ้าทำได้อย่างใดอย่างหนึ่งได้ 1 คะแนน
- ถ้ากลุ่มที่ยกมือก่อนอ่านผิด ให้โอกาสกลุ่มอื่น ๆ ยกมือตอบใหม่ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะมีกลุ่มที่อ่านถูก แต่ถ้าไม่มีใครอ่านถูก ครูต้องอ่านให้ฟังแล้วให้นักเรียนเขียนผีกอ่านตาม
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ
- ครูติดแผนภูมิภาพทั้งหมดแล้วเปิดบัตรคำ (ที่ปิดเอาไว้) แล้วให้นักเรียนอ่านอีกครั้งหนึ่ง ผีกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน

หมายเหตุ แผนภูมิภาพ ได้แก่

เพลง ตาละบุ่ม (ใช้ในการแบ่งกลุ่ม)
 ตาละบุ่ม บุ่ม บุ่ม ไอ้แม่เนื้อนุ่มบัวบาน (ซ้ำ)
 พี่คอยละเมอคิดถึงเขومانาน ไอ้แม่ตาหวานอย่าปล่อยให้พี่สิ้นง
 ดอกเอ๋ย... เจ้าดอก..... ขอเชิญแบ่งกลุ่มละ..... แล้วก็. (คำสั่ง)

การประเมินผล

1. สังเกต

- การใช้ภาษา การออกเสียง
- ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
- การเล่นเกม

2. ชักถาม

- ความหมายของคำ

3. ตรวจสอบ

- จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
- แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 12

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "เปลี่ยน"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "เปลี่ยน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "เปลี่ยน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "เปลี่ยน" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "เปลี่ยน" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "เปลี่ยน" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "เปลี่ยน" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "เปลี่ยน" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "เปลี่ยน" ให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "เปลี่ยน" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดตัวอักษรของคำว่า "เปลี่ยน" นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่แล้วเขียนคำว่า "เปลี่ยน" ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ล ได้แก่คำว่า เปลี่ยน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า "เปลี่ยน" และ "เปี่ยน"
2. บัตรภาพคำว่า "เปลี่ยน"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ ปล
5. แบบฝึกหัดอ่านคำจากภาพ
6. เกมคู่สร้างคู่สม และ เกมช่องกระดาษ ปล
7. กระเป๋าหนังสือ

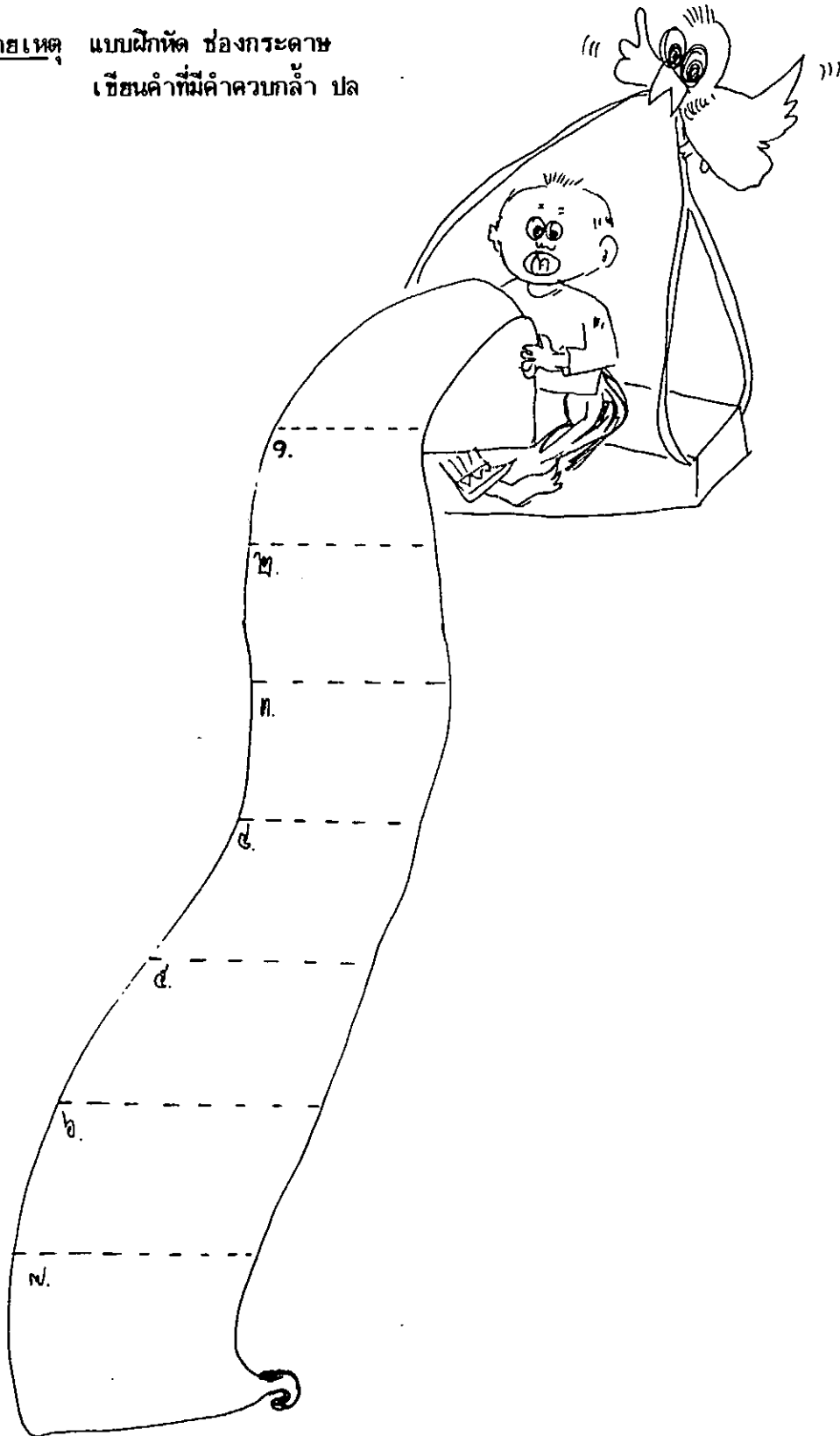
กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูให้นักเรียนที่เตรียมไว้ออกมาแสดงบทบาทสมมติ โดยให้นักเรียน 2 คน ยืนแฉก เปลี่ยนปากกาทันอยู่
 - 1.2 ครูถามนักเรียนทั้งหมดว่า นักเรียน 2 คนกำลังทำอะไรอยู่ (คำตอบ คือ แฉก เปลี่ยนปากกาทัน)
 - 1.3 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงความหมายของคำว่า "เปลี่ยน"
2. ขั้นสอน
 - 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "เปลี่ยน" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "เปลี่ยน" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
 - 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "เปลี่ยน" ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ล ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "เปลี่ยน" ให้นักเรียนชูนิ้ว 1 นิ้ว แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (เปี่ยน เปี่ยน) ให้นักเรียนชู 2 นิ้ว
 - 2.3 ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "เปลี่ยน"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ
ป-ล-เ-็-ช-น เปลี่ยน เปลี่ยน-เอก เปลี่ยน โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน

- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 8 ตั้งแต่ มานะชอบ แล้วจึงข้าม
- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ล" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำ (เกมช่องกระดาดช ปล)
- ครูแจกแบบฝึกหัด ช่องกระดาดช ปล ให้นักเรียนทุกคน
 - ให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดให้ใส่ในช่องกระดาดช
 - ให้นักเรียนทุกคนตรวจผลงานของตนเองจากครูเฉลยบนกระดาน โดยให้คะแนนช่องละ 1 คะแนน
 - ครูตรวจผลงานนักเรียนอีกครั้ง

หมายเหตุ ถ้าหากนักเรียนเขียนไม่ได้ครูแนะนำให้ค้นคว้าจากหนังสือแบบเรียน

หมายเหตุ แบบฝึกหัด ช่องกระดาษ
เขียนคำที่มีคำควบกล้ำ ปลาย

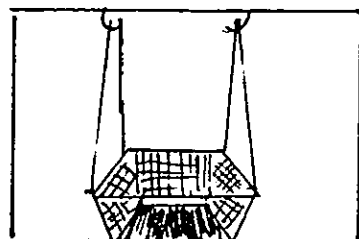
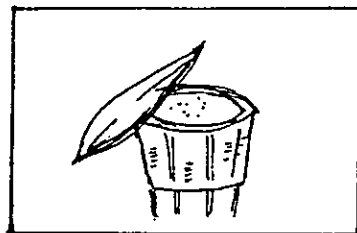
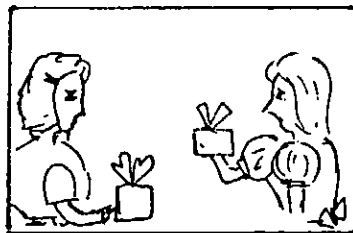
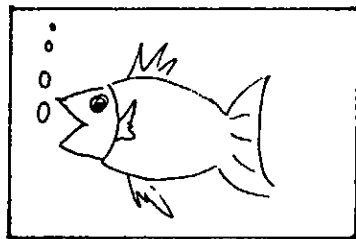

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนอ่านคำจากภาพ

- ครูชูภาพคำว่า "เปลี่ยน" และคำอื่น ๆ ให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนอ่านคำนั้นพร้อมกัน
- ครูคอยแก้ไขและแนะนำการอ่านคำควบกล้ำ

หมายเหตุ ภาพที่ใช้

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "เปลี่ยน"
2. ครูอ่านออกเสียงคำว่า "เปลี่ยน" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียง "ล" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (เปลี่ยน เปรียน) เพื่อที่จะให้นักเรียนแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ "เปียน" แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ล" ควบกล้ำ คือ เปลี่ยน ดังนี้

เปียน - เปลี่ยน

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องพยายามฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ล" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง เปียน - เปลี่ยน ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ล ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ ปล-เ - ย เปลีย เปลีย-น เปลียน เปลียน-เอก เปลียน
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า แปลง ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ปล่อย ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า เปลี่ยน แปลง ปล่อย กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "เปลี่ยน" และ "เปียน"

- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ ปล
- เกมคู่สร้างคู่สม
- กระเป๋านิ่ง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

1.1 ครูติดบัตรคำว่า "เปลี่ยน"

- ครูออกเสียงคำว่า "เปลี่ยน" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
- ครูออกเสียงทั้งสองเสียง ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
เปลี่ยน	เปลี่ยน	เหมือนกัน
เปลี่ยน	เปี่ยน	ต่างกัน
เปี่ยน	เปลี่ยน	ต่างกัน
เปี่ยน	เปี่ยน	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำดังนี้

1

2

เปลี่ยน

เปี่ยน

หากครูออกเสียง เปลี่ยน ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง เปี่ยน ให้นักเรียนตอบว่า สอง

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
เปลี่ยน	เปลี่ยน	หนึ่ง	หนึ่ง
เปลี่ยน	เปี่ยน	หนึ่ง	สอง
เปี่ยน	เปลี่ยน	สอง	หนึ่ง
เปี่ยน	เปี่ยน	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ขั้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกัน โดยครูบอกหมายเลขที่กำกับ

ให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง

นักเรียนตอบ

หนึ่ง

เปลี่ยน

สอง

เปลี่ยน

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง

นักเรียนตอบ

หนึ่ง

หนึ่ง

เปลี่ยน

เปลี่ยน

หนึ่ง

สอง

เปลี่ยน

เปลี่ยน

สอง

หนึ่ง

เปลี่ยน

เปลี่ยน

สอง

สอง

เปลี่ยน

เปลี่ยน

2.2 ครูติดบัตรคำแล้วฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

แปลง แปลง

ปล่อย ปล่อย

3. ฝึกโดยให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ ปล ษษาระदान
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูสังเกตการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ล และคอยแนะนำแก้ไข
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว

- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

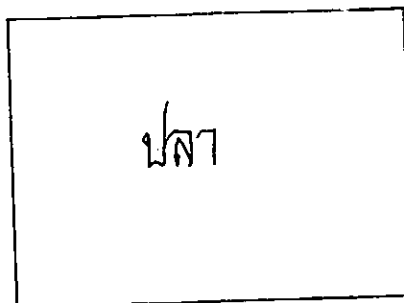
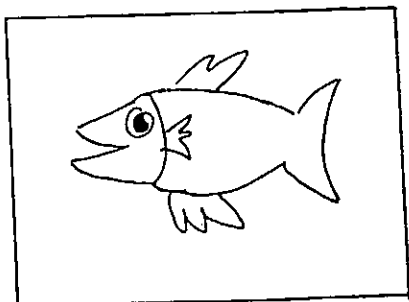
เพลง คำควบล้ำ ปลา

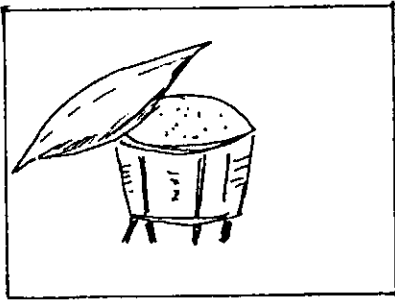
	ทำนอง เพลงหนูไม่รู้
เปลี่ยนแปลง ๆ ทำไม	ปลุกต้นไม้ที่มีเปลือกหอม
ปล่อยปลา ๆ แผลกปลอม	แต่ให้พร้อมอยู่รอดปลอดภัย
หนูต้องรู้และเข้าใจ	ควบล้ำ ปลา นั้นหนา
ต้องเน้นเสียงเปล่งออกมา	ขอช้าว่าต้องมีเสียง ปลา

3.2 ฝึกโดยเล่นเกมคู่สร้างคู่สม

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม
- ครูเรียงบัตรคำบนโต๊ะ โดยปิดคำที่เขียนไว้
- ให้แต่ละกลุ่มผลัดกันออกมาหยิบรูปภาพในกล่องทีละคน โดยที่เมื่อกลุ่มที่หนึ่งหยิบภาพใดแล้ว อีกกลุ่มต้องพยายามหยิบบัตรคำให้ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระเปาะหนึ่งคู่กัน กลุ่มใดสามารถหาบัตรคำให้ตรงกับภาพได้มากกว่าจะเป็นผู้ชนะ
- นักเรียนทั้งห้องอ่านคำบนกระเปาะหนึ่งพร้อมกัน ถ้าักนักเรียนอ่านผิด ครูต้องแก้ไขให้นักเรียนอ่านให้ถูกต้อง

หมายเหตุ ภาพและคำที่ใช้

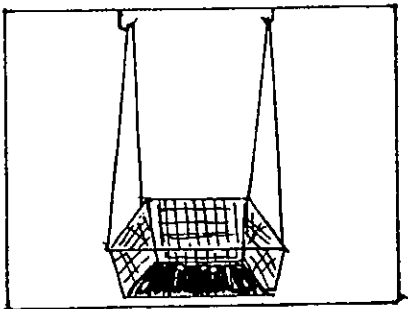

ข้าวเหนือก

เปิดย่น

เป็ด

การประเมินผล

1. สังเกต

- การใช้ภาษา การออกเสียง
- ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
- การเล่นเกม

2. ซักถาม

- ความหมายของคำ

3. ตรวจสอบ

- จากการฟัง พูด อ่าน และเขียน
- แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 13
(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "ครึ่ง"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "ครึ่ง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "ครึ่ง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "ครึ่ง" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "ครึ่ง" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "ครึ่ง" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "ครึ่ง" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "ครึ่ง" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "ครึ่ง" ให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "ครึ่ง" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพแทนอักษรของคำว่า "ครึ่ง" ให้นักเรียนสามารถประสมคำจากภาพแล้วเขียนคำว่า "ครึ่ง" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ร ได้แก่คำว่า ครึ่ง

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า "ครึ่ง" และ "คั้ง"
2. บัตรภาพคำว่า "ครึ่ง"
3. กล้องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คร
5. แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่
6. เกมอ่านคำให้ตรงกับภาพ และ เกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
7. กระเป๋าหนังสือ

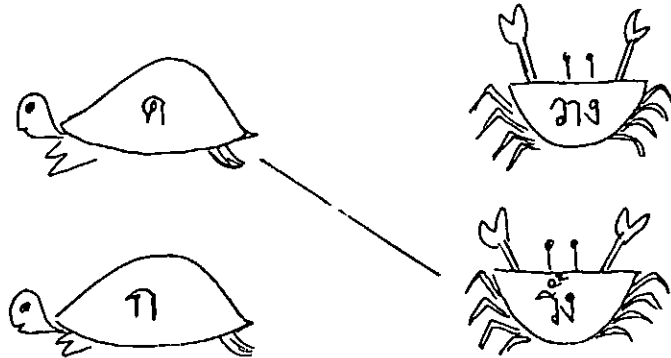
กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูให้นักเรียนที่เตรียมไว้ออกมาแสดงบทบาทสมมติ โดยให้นักเรียนคนที่ 1 เป็นครู อีกคนหนึ่งเป็นนักเรียนทำท่าว่าออกมาลาครูไปปีสสาวะ ติด ๆ กัน 3 ครั้ง ครูก็เลขพูดขึ้นว่า เธอทำไมไปห้องน้ำบ่อยจังก็ครึ่งแล้วชั่วโง่งนี่
 - 1.2 ครูอภิปรายร่วมกับนักเรียนถึงลักษณะของคำว่า "ครึ่ง"
2. ขั้นสอน
 - 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "ครึ่ง" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ครึ่ง" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
 - 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "ครึ่ง" ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "ครึ่ง" ให้นักเรียนชูนิ้ว 1 นิ้ว แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (คั้ง) ให้นักเรียนชู 2 นิ้ว
 - 2.3 ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "ครึ่ง"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ คร-ร-ง ครัง ครัง-โท ครัง โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
 - 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 6 ตั้งแต่ สมคิดหิมมา ปิชิบอก
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้

อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน

2.5 ให้ฝึกเขียนเขียนคำควบกล้ำ "ครึ่ง" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่

- ครูแจกแบบฝึกหัด โยงคำจับคู่ให้ฝึกเขียนทุกคน
- ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัดให้ฝึกเขียน คือ ให้ฝึกเขียนโยงคำจับคู่คำให้มีความหมาย ดังนี้

= ครึ่ง

- ครูแจกแบบฝึกหัดบนกระดาน ให้ฝึกเขียนตรวจผลงานของตนเองแล้วให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน
- ครูตรวจผลงานฝึกเขียนอีกครั้ง

3. ขั้นสรุป

ให้ฝึกเขียนเล่นเกมอ่านคำจากภาพ

- ครูชูภาพให้ฝึกเขียนดูทีละภาพ แล้วให้ฝึกเขียนอ่านคำสั้นจากภาพโดยที่ใครอ่านได้ให้ยกมือแล้วอ่านคำสั้น แล้วจึงให้อ่านพร้อมกันทั้งห้อง

หมายเหตุ คำที่ใช้

1. ภาพครึ่ง
2. ภาพครึ่ง
3. ภาพครึ่ง
4. ภาพครึ่ง
5. ภาพครึ่ง

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "ครึ่ง" และกระเป่าพอง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "ครึ่ง"
2. ครูอ่านออกเสียงคำว่า "ครึ่ง" ให้เด็กเรียงนั่ง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้เด็กเรียงนั่ง (คั้ง) เพื่อที่จะให้เด็กเรียงแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้เด็กเรียงออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ "คั้ง" แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ร" ควบกล้ำ คือ ครึ่ง ดังนี้

คั้ง - ครึ่ง

4. ให้เด็กเรียงอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องพยายามฝึกให้เด็กเรียงออกเสียง "ร" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้เด็กเรียงฝึกออกเสียง คั้ง - ครึ่ง ทีละคน
6. ให้เด็กเรียงฝึกออกเสียง ร ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ คร- -ง ครึ่ง ครึ่ง-โท ครึ่ง
7. ให้เด็กเรียงอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้เด็กเรียงฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ครก ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้เด็กเรียงฝึกอ่านออกเสียงคำว่า คราว ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้เด็กเรียงอ่านออกเสียงคำว่า ครึ่ง ครก คราว กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "ครึ่ง" และ "คั้ง"
- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คร
 - เกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ
 - กระเป่าพอง

วิธีฝึก

1. ฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

1.1 ครูคิดบัตรคำว่า "ครึ่ง"

- ครูออกเสียงคำว่า "ครึ่ง" ให้ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
- ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ
ครึ่ง	ครึ่ง	เหมือนกัน
ครึ่ง	คึ่ง	ต่างกัน
คึ่ง	ครึ่ง	ต่างกัน
คึ่ง	คึ่ง	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำดังนี้

1

2

ครึ่ง

คึ่ง

หากครูออกเสียง ครึ่ง ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
 หากครูออกเสียง คึ่ง ให้นักเรียนตอบว่า สอง

ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้

ครูออกเสียง		นักเรียนตอบ	
ครึ่ง	ครึ่ง	หนึ่ง	หนึ่ง
ครึ่ง	คึ่ง	หนึ่ง	สอง
คึ่ง	ครึ่ง	สอง	หนึ่ง
คึ่ง	คึ่ง	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ชั้นการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

ครูออกเสียง

นักเรียนตอบ

หนึ่ง

ครั้ง

สอง

คั้ง

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

ครูออกเสียง

นักเรียนตอบ

หนึ่ง

หนึ่ง

ครั้ง

ครั้ง

หนึ่ง

สอง

ครั้ง

คั้ง

สอง

หนึ่ง

คั้ง

ครั้ง

สอง

สอง

คั้ง

คั้ง

2.2 ครูติดบัตรคำแล้วฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

ครก

คก

ครราว

คาว

3. ฝึกโดยให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบกาฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบล้ำ คร บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูสังเกตการอ่านออกเสียง คำควบล้ำแล้วคอยแนะนำ

- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ คร

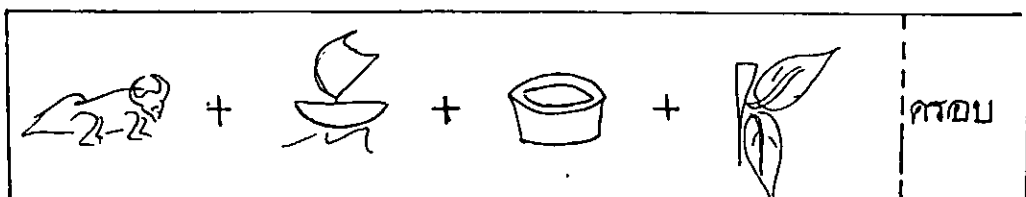
ทำนอง เพลงคอยวันเขอลังมา

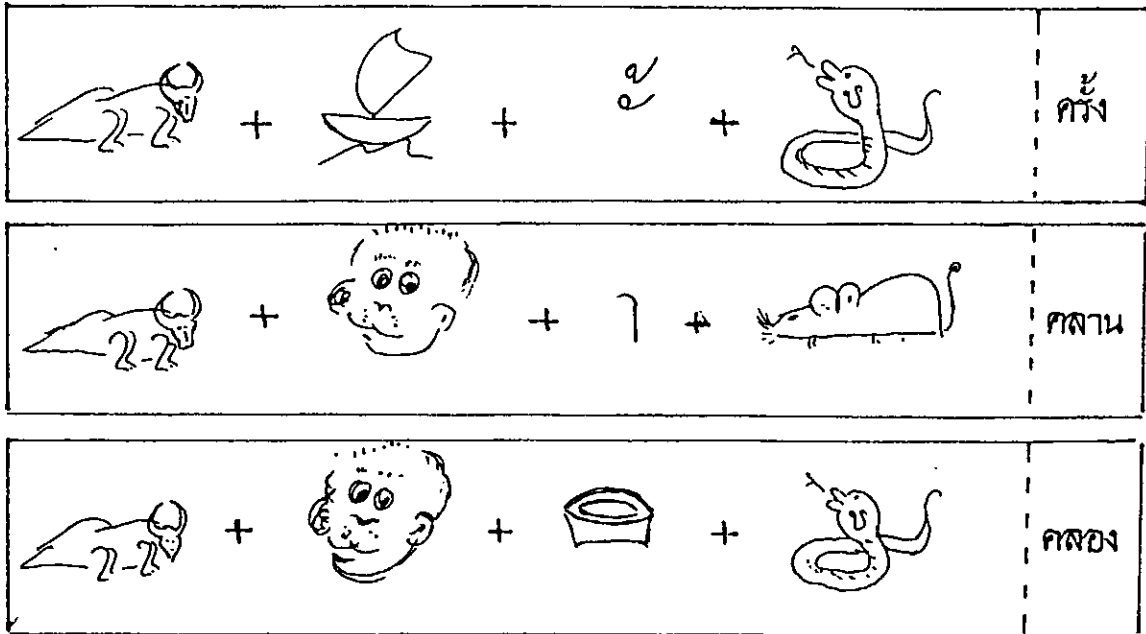
ครั้น ครบเครื่อง ครอบครัว คุ่มครองครั่ง สักครูไคร่ครวญ
ออกเสียงคำควบกล้ำ มีปัญหา ให้นักบพทวน
คำควบกล้ำ คร ต้องออกเสียง ท ง ตัว ค และ ร
ฮ่า ฮ่า ออกเสียง ค และ ร

3.2 ฝึกโดยเล่นเกมอ่านคำจากภาพแล้วเขียนคำ

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูชูแผนภูมิแทนตัวอักษรให้นักเรียนดู กลุ่มใดอ่านได้ ให้อยกมือขึ้น (ใครยกมือก่อนจะได้อ่านคำ) แล้วให้อ่านคำ
- กลุ่มใดที่อ่านคำนั้นได้แล้วให้ออกมาเขียนคำนั้นที่กระดานด้วย ถ้าทำถูกต้อง 2 ขึ้นตอนจะได้คะแนน 2 คะแนน แต่ถ้าทำได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ได้ 1 คะแนน
- ถ้ากลุ่มที่ยกมือก่อนอ่านผิด ให้โอกาสกลุ่มอื่น ๆ ยกมือตอบใหม่ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะมีกลุ่มที่อ่านถูก แต่ถ้าไม่มีใครอ่านถูกครูต้องอ่านให้ฟังแล้วให้นักเรียนฝึกอ่านคำนั้น
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากเป็นผู้ชนะ
- ครูคิดแผนภูมิภาพทั้งหมดและเปิดบัตรคำ (ที่ปิดเอาไว้) ให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งห้อง ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้ถูกต้องชัดเจน

หมายเหตุ แผนภูมิภาพได้แก่

เพลง รำวงแบ่งกลุ่ม

รำวงกันให้สุขสมปอง อย่าได้แลมองทุกคนมารำรำ
 อย่ามัวเหนียมอย่ามัวเหนียมแอมอาย ขอเชิญรำรำยให้สบายอุรา
 หอมดอกไม้ หอมดอกไม้ ที่ในสวนศรี ดอกเอ๋ย เจ้าดอก.....
 ขอเชิญแบ่งกลุ่มละ แล้วนั่งลงเอย

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่าน และเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 14

(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "ครอบครัว"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "ครอบครัว" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "ครอบครัว" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "ครอบครัว" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "ครอบครัว" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "ครอบครัว" ให้ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "ครอบครัว" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "ครอบครัว" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "ครอบครัว" ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "ครอบครัว" จากภาพ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดตัวอักษรของคำว่า "ครอบครัว" ให้ นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่แล้วเขียนคำว่า "ครอบครัว" ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบล้ำ ร ได้แก่คำว่า ครอบคร้ว

สื่อการเรียน

1. บัตรคำว่า "ครอบคร้ว" และ "คอบค้ว"
2. บัตรภาพ "ครอบคร้ว"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบล้ำ คร ปล และ เพลง คำควบล้ำ คร
5. แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่
6. เกมปริศนาคำทาย และเกมอ่านคำจากภาพ
7. กระเป๋าหนัง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ชี้หน้า
 - 1.1 ครูตีตแผนภูมิเพลง คำควบล้ำ คร ปล บนกระดาน
 - 1.2 ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
 - 1.3 ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
 - 1.4 ให้นักเรียนร้องเพลงคำควบล้ำ
 - 1.5 ครูถามนักเรียนว่าเนื้อเพลงนี้มีคำควบล้ำอะไรบ้าง

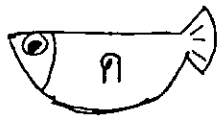
เพลง คำควบล้ำ คร ปล

ทำนอง เพลงยามจะข้ามถนน

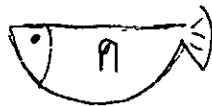
อย่าตกใจ	เมื่อพบคนแปลกหน้า
อีกใครเหล่านา	ที่ไม่ใช่คนครอบคร้วเรา
หน ๆ ทั้งหลาย	อย่าได้ใจเขา
เดี๋ยวจะทุกข์เอา	หากพวกเราไม่ระวังเอย
มง แชะ มง แชะ แชะ มง ตะลุ่มตุ้มมง (ซ้ำ)	

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "ครอบครัว" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ครอบครัว" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "ครอบครัว" ให้ นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "ครอบครัว" ให้นักเรียนชู นิ้ว 1 นิ้ว แต่ถ้าครูอ่านออกเสียงผิดไป (ครอบครัว) ให้นักเรียนชูนิ้ว 2 นิ้ว
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "ครอบครัว"
 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ
 ค-ร-อ-บ ครอบครัว ค-ร-ัว ครัว ครอบครัว โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ นักเรียนหลายคน.....สิ่งที่มีค่า
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "ครอบครัว" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกหัด โยงคำจับคู่
 - ครูแจกแบบฝึกหัด โยงคำจับคู่ให้นักเรียนทุกคน
 - ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัดให้นักเรียน คือ ให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำที่มีความหมาย ดังนี้

= ครอบครัว

= คัก

- ครูเฉลยแบบฝึกหัดบนกระดาน ให้นักเรียนตรวจผลงานตัวเอง แล้วให้คะแนน ข้อละ 1 คะแนน

- ครูตรวจผลงานของนักเรียนอีกครั้ง

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมปริศนาคำทาย

- แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม
- ครูตั้งปริศนาคำทายโดยอ่านให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง
- ให้แต่ละกลุ่มปรึกษากัน 1 นาที กลุ่มใดตอบได้ให้ยกมือแล้วตอบ ถ้าตอบถูกได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่ถูกให้กลุ่มอื่น ๆ ตอบ (ครูเขียนคำนี้บนกระดาน)
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

หมายเหตุ ปริศนาคำทาย

1. อะไรเอ่ยเป็นของมีคม สันโตด้ามยาว หน้าขาวผ่าฟัน ตอบให้ชื่อหน่อสอยเอช (ขวาน)
2. มีพ่อแม่ จันและน้อง กุ้งทั้งผอง มองชื่นใจ ใครตอบได้ เราอยู่กันเป็น (ครอบครัว)
3. อะไรเอ่ย คู่แข่งกับเต่า วิ่งเหยาะเร็วไว หุฮาวไลไล ช่วยไซหน่อสอยเอช (กระต่าย)
4. มีครก มีหม้อ มีจาน มีช้อน วอนเจ้าหีบผวย เชอช่างสำรวช หีบผวยได้ที่ไหน (ครัว)

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "ครอบครัว" และกระเป๋าดิน

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "ครอบครัว"
2. ครูออกเสียงคำว่า "ครอบครัว" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ร" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (ครอบครัว) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ ครอบครัว แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ร" ควบกล้ำ คือ ครอบครัว ดังนี้

คอบคัว - ครอบคร้ว

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ร" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง คอบคัว - ครอบคร้ว ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ร ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง
ดังนี้ คร-อ ครอบ ครอ-บ ครอบ คร-ัว คร้ว ครอบคร้ว
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ครอบ ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า เครื่อง ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ครอบคร้ว ครอบ เครื่อง กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "ครอบคร้ว" และ "คอบคัว"

- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คร
- เกมการอ่านคำจากภาพ
- กระเป๋าดิน

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "ครอบคร้ว" และ "คอบคัว"
 - ครูออกเสียงคำว่า "ครอบคร้ว" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
ครอบคร้ว	ครอบคร้ว	เหมือนกัน
ครอบคร้ว	คอบคัว	ต่างกัน
คอบคัว	ครอบคร้ว	ต่างกัน
คอบคัว	คอบคัว	เหมือนกัน

- 1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
ครอบครั	คอบคั
หากครุออกเสียง ครอบครั	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครุออกเสียง คอบคั	ให้นักเรียนตอบว่า สอง
ครุออกเสียงสลับกัน ดังนี้	

<u>ครุออกเสียง</u>		<u>นักเรี ยนตอบ</u>	
ครอบครั	ครอบครั	หนึ่ง	หนึ่ง
ครอบครั	คอบคั	หนึ่ง	สอง
คอบคั	ครอบครั	สอง	หนึ่ง
คอบคั	คอบคั	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ทักษะการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบทร่วมกัน โดยครูปอกหมาย เลขที่กำกับ ให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครุออกเสียง</u>	<u>นักเรี ยนตอบ</u>
หนึ่ง	ครอบครั
สอง	คอบคั

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครุออกเสียง</u>		<u>นักเรี ยนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	ครอบครั	ครอบครั
หนึ่ง	สอง	ครอบครั	คอบคั
สอง	หนึ่ง	คอบคั	ครอบครั
สอง	สอง	คอบคั	คอบคั

2.2 ครูติดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

ครอง	คอง
เครื่อง	เคื่อง

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คร บทร่วมกัน

- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เทียว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เทียว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เทียว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้ำ คร

<p>ครั้น ครบเครื่อง ครอบครัว คุ่มครองครั่ง ออกเสียงคำควบกล้ำ มีปัญหา คำควบกล้ำ คร ต้องออกเสียง ฮ่า.....ฮ่า ออกเสียง คและร (ซ้ำ)</p>	<p>ทำนอง เพลงคอยวันเชอกลับ สักครูไคร่ครวย ให้ภักทพาน ทั้งตัว ค และ ร</p>
---	--

3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมการอ่านคำจากภาพ

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม
- ครูคิดแผนภูมิประโยคภาพและคำบทรวดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เทียว แล้วให้เวลา 1 นาที ปรึกษากันในกลุ่มว่าคำตอบคืออะไร แล้วใครจะเป็นคนอ่าน (การตอบแต่ละครั้งห้ามซ้ำคนเดิม)
- กลุ่มที่ตอบได้ยกมือแล้วจึงตอบ ถ้าตอบถูก (คืออ่านถูกต้อง) จะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่ถูก (คืออ่านผิดหรืออ่านไม่ชัดเจน) ให้โอกาสกลุ่มอื่นตอบ
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

หมายเหตุ แผนภูมิประโยคภาพและคำ

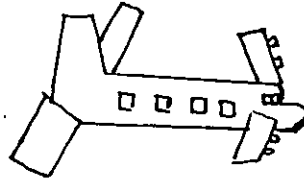

อยู่กับหลายคนนี่พ่อ แม่ และฉัน

นี้ทำมาจากหิน

3. คุณพ่อจะขึ้น

พรงนี้เข้า

4. เชื้อ

มาจากที่ไหนจะ

5. ถิ่นมองเห็น

อยู่ในนา

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ซักถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 15
(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจนนั้น ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "คว้น"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "คว้น" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "คว้น" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "คว้น" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "คว้น" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "คว้น" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "คว้น"
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "คว้น" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "คว้น" ให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "คว้น" ได้ถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดภาพแทนตัวอักษรคำว่า "คว้น" ให้ นักเรียนสามารถประสมคำจากภาพแล้วเขียนคำว่า "คว้น" ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ว ได้แก่คำว่า ควัน

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำว่า "ควัน" และ "ควน"
2. บัตรภาพคำว่า "ควัน"
3. กล้องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คว กล และเพลงคำควบกล้ำ คว
5. เกมประสมคำจากภาพ เกมปริศนาคำทาย และเกมเลือกให้ดี
6. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คว บนกระดาน
 - 1.2 ครูร้องเพลงให้เด็กเรียนฟัง 1 เที่ยว
 - 1.3 ให้เด็กเรียนร้องเพลงคลอไปกับครู
 - 1.4 ให้เด็กเรียนร้องเพลงคำควบกล้ำ
 - 1.5 ครูถามเด็กเรียนว่าเนื้อเพลงนี้มีคำควบกล้ำอะไรบ้าง

เพลง คำควบกล้ำ คว

<p>ค ควายทำไมอยู่หน้า ลองนึกอีกครั้ง โยนควายเดินมาแต่ไกล ทำไมหน้าควว่า</p>	<p>ทำนอง เพลงแผนเอชทำไมจึงตก ว แหวนทำไมอยู่หลัง อ้อเป็นคำควบกล้ำ ควันไหนันไม่ได้ความ กินอ้อยควั้น ออกเสียง คว</p>
---	---

2. ขั้นสอน

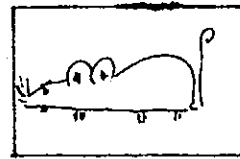
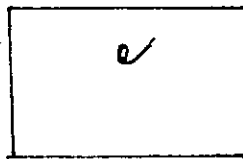
- 2.1 ครูคิดบัตรภาพคำว่า "ควัน" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ควัน"
 (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)

- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "ควน" ให้นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ว ให้ชัดเจน
- ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "ควน" ให้นักเรียนชูนิ้ว 1 นิ้ว แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (ควน) ให้นักเรียนชู 2 นิ้ว
- 2.3 ครูให้นักเรียนออกเสียงคำว่า "ควน"
- ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ค-~-ว-น ควน โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงอ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 8 ตั้งแต่ ตอนที่นั่ง จะเป็นอันตราย
- ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจนให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำ ว ควบกล้ำ โดยใช้เกมประสมคำจากภาพ
- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม ซึ่ง สร้อยเพลงจะเป็นคำสั่งให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม

เพลงลมเพลมพัด

ลมเพลมพัด	โบกสะบัดพัดมาไว ๆ
ลมเอชลมพัดอะไร (ซ้ำ)	ฉันจะบอกให้พัด ไปนั่งกลุ่มละ.....

- ครูอธิบายพร้อมทั้งให้นักเรียนดูบัตรภาพว่า หมายถึงพยัญชนะตัวใด เช่น ภาพควาย หมายถึง ค ภาพหนู หมายถึง น แล้วจึงเรียงบัตรให้ดูเป็นตัวอย่าง

อ่านว่า คัน

- ครูแจกบัตรภาพให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วยภาพ 4 ใบ ได้แก่ ภาพควาย แหน่น หนู
- ครูให้นักเรียนใช้บัตรกลุ่มละ 1 ตัว เพื่อเรียงบัตรภาพให้เป็นคำแล้วเขียนลงในสมุด ภายในเวลา 5 นาที

- ตรวจสอบผลงานตามโต๊ะต่าง ๆ ผู้ที่เรียงบัตรถูกและเขียนถูกจะได้คะแนน 2 คะแนน (คือคะแนนเรียงบัตรและคะแนนเขียนถูก) กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมปริศนาคำทาย

- แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม
- ครูตั้งปริศนาคำทายโดยอ่านให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง
- ให้แต่ละกลุ่มปรึกษากัน 1 นาที กลุ่มใดคิดออกให้ยกมือแล้วตอบ ถ้าตอบถูกได้ 1 คะแนน ครูเขียนคำนั้นบนกระดาน
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ

หมายเหตุ ปริศนาคำทาย

1. อะไรเอ๋ย เบาเหมือนหม่น ขาว ๆ ชุ่ม ๆ นวยพุ่งจากกองไฟ (ควัน)
2. อะไรเอ๋ย มีหัวมีตา มีขา มีเขา ช่วยทำนาเรา เอ้าลองมาทายดู (ควาย)
3. เวลาพักผ่อน หลับนอนของเรา ไม่ใช่ตอนเช้า ไม่ใช่ตอนบ่าย ใครตอบเราได้สองแสนพระจันทร์ (กลางวัน)
4. อะไรเอ๋ยรูปร่างสี่เหลี่ยมเต็มเปี่ยมใส่ของ มีทุกบ้านช่อง ลองทายดูเอง (กล่อง)

4. ขั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "ควัน" และกระเป่าพอง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "ควัน"
2. ครูอ่านออกเสียงคำว่า "ควัน" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (ควน) เพื่อที่จะให้นักเรียนแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้นักเรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ "ควน" แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ล" ควบกล้ำ คือ ควัน ดังนี้

ควน - ควัน

4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องพยายามฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ว" ควบกล้ำให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง ควน - ควัน ทีละคน
6. ให้นักเรียนออกเสียงแบบคำสะกดคำ ค-~-ว-น ควัน
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ความ ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า คว่า ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ควัน ความ คว่า กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

- อุปกรณ์
- บัตรคำว่า "ควัน" และ "ควน"
 - แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คว
 - เกมคู่สร้างคู่สม
 - กระเป่าหนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เมื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง
 - 1.1 ครูติดบัตรคำว่า "ควัน"
 - ครูออกเสียงคำว่า "ควัน" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
 - ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่าเหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>	<u>นักเรียนตอบ</u>
ควัน ควัน	เหมือนกัน
ควัน ควน	ต่างกัน
ควน ควัน	ต่างกัน
ควน ควน	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำดังนี้

1

2

ควน

ควน

หากครูออกเสียง ควน ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
 หากครูออกเสียง ควน ให้นักเรียนตอบว่า สอง
 ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
ควน	ควน	หนึ่ง	หนึ่ง
ควน	สอง	หนึ่ง	สอง
ควน	ควน	สอง	หนึ่ง
ควน	ควน	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด ทักษะการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกัน โดยครูบอกหมายเลขกำกับ
 ให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง		ควน	
สอง		ควน	

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	ควน	ควน

หนึ่ง	สอง	ควัน	ควน
สอง	หนึ่ง	ควน	ควัน
สอง	สอง	ควน	ควน

2.2 ครูติดบัตรคำแล้วฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

ความ	ควม
คว่า	ควัม

3. ฝึกโดยใช้ให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้า คว บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูสังเกตการอ่านออกเสียง คำควบกล้า และคอยแนะนำแก้ไข
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- ให้นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้า คว

ทำนอง เพลงม้าย่อง

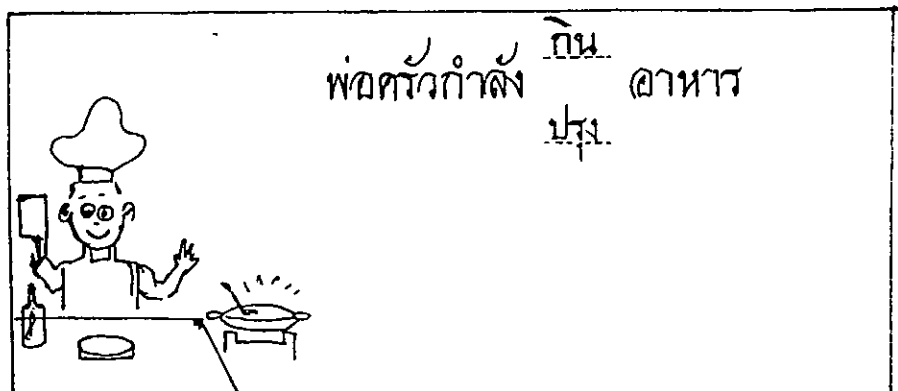
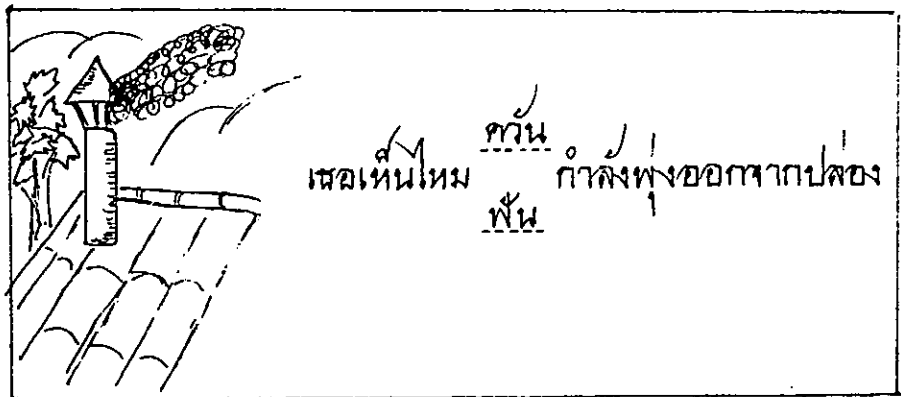
ควัน ควัน ควัน ดูซิดูควันที่มีนพวยพุ่ง ควันนั้นอยู่เป็นกลุ่ม
 ควันนพวยพุ่งเมื่อมีเสียงแรง
 ลม ลม ลม หนูเอยมิลมก็เย็นสบาย กลิ่นเหม็นก็จะ ได้คลาย
 กลิ่นที่ร้าย ๆ มลายหายไป
 ลา ลา ลา ลาล้วนแก้วตาต้องลาเสียก่อน จำกันไว้แน่นอน
 เดียวหนาวเดี๋ยวร้อนนอนอย่าประมาท

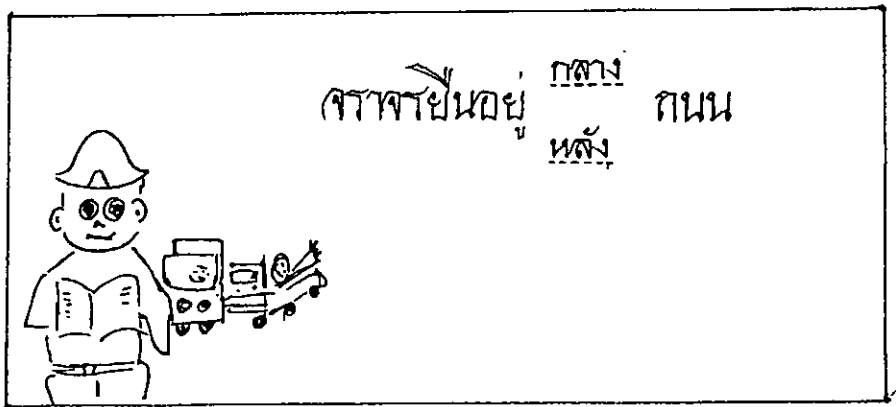
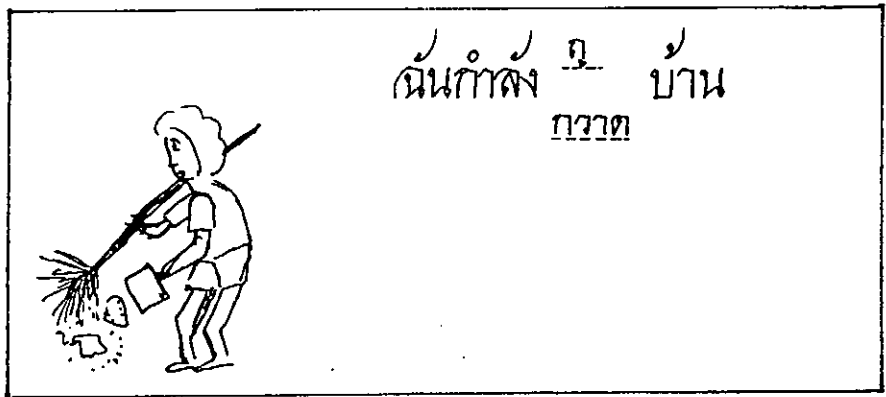
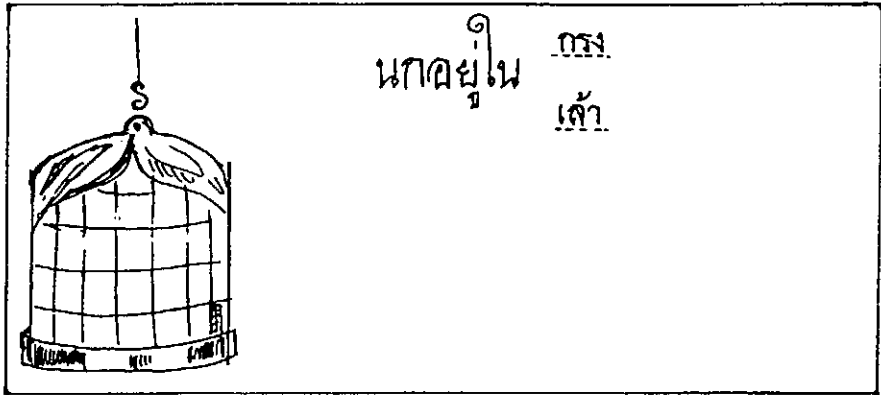
3.2 ฝึกโดยให้เล่นเกมอ่านประโยค

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูคิดแผนภาพบนกระดาน
- กลุ่มใดอ่านข้อความในภาพได้ให้ยกมือ แล้วอ่าน (ภายในกลุ่มห้ามอ่านซ้ำคน)
- กลุ่มใดอ่านได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน
- กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดเป็นผู้ชนะ
- ครูคิดแผนภาพทั้งหมดให้นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งห้อง

หมายเหตุ แผนภาพ

คำสั่ง นักเรียนอ่านประโยคที่มีความหมายตรงกับภาพ

การประเมินผล

1. สังเกต

- การใช้ภาษา การออกเสียง
- ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
- การเล่นเกม

2. ซักถาม

- ความหมายของคำ

3. ตรวจสอบ

- จากกาฟัง พูด อ่าน และเขียน
- แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

แผนการสอนที่ 16
(เวลา 4 คาบ คาบละ 20 นาที)

ความคิดรวบยอด

1. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องเข้าใจความหมายของคำ
2. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการฟังคำควบกล้ำ
3. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการพูดอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
4. การออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการอ่านอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี
5. การออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ต้องได้รับการฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนและถูกวิธี

จุดประสงค์ทั่วไป

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำว่า "ควาย"
2. เพื่อให้ฟังคำว่า "ควาย" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
3. เพื่อให้พูดคำว่า "ควาย" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เพื่อให้อ่านออกเสียงคำว่า "ควาย" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
5. เพื่อให้เขียนคำว่า "ควาย" ได้อย่างถูกต้อง

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เมื่อครูกำหนดภาพคำว่า "ควาย" ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกความหมายและประโยชน์ของคำว่า "ควาย" ได้
2. เมื่อครูอ่านคำว่า "ควาย" กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง นักเรียนสามารถบอกความแตกต่างของเสียงได้
3. เมื่อครูกำหนดบัตรคำว่า "ควาย" ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำว่า "ควาย" ได้อย่างถูกต้องชัดเจน
4. เมื่อครูกำหนดอักษรควบกล้ำในรูปภาพให้ นักเรียนสามารถลากเส้นจับคู่คำแล้วเขียนคำว่า "ควาย" ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

คำควบกล้ำ ว ได้แก่คำว่า ควาย

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำว่า "ควาย" และ "โคย"
2. บัตรภาพคำว่า "ควาย"
3. กล่องกระดาษสำหรับใส่บัตรคำ
4. แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว คว และ เพลงคำควบกล้ำ คว
5. แบบฝึกหัด โยงคำจับคู่
6. เกมคู่สร้างคู่สม และเกมชอตนักอ่าน
7. กระเป๋าหนังสือ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ กว คว บนกระดาน
 - 1.2 ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
 - 1.3 ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
 - 1.4 ให้นักเรียนร้องเพลงคำควบกล้ำ ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ ให้นักเรียนออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัดเจน
 - 1.5 ครูถามนักเรียนว่าเนื้อเพลงนี้มีคำควบกล้ำอะไรบ้าง

เพลง คำควบกล้ำ กว คว

ทำนอง เพลงเด็กปี่ม

ก - กวาง เป็นคำควบกล้ำ หนู ๆ จงจำ คำควบกล้ำ กว

ค - ควาย อีกคำอย่ารีรอ ควายนั่นควบกล้ำด้วย คว

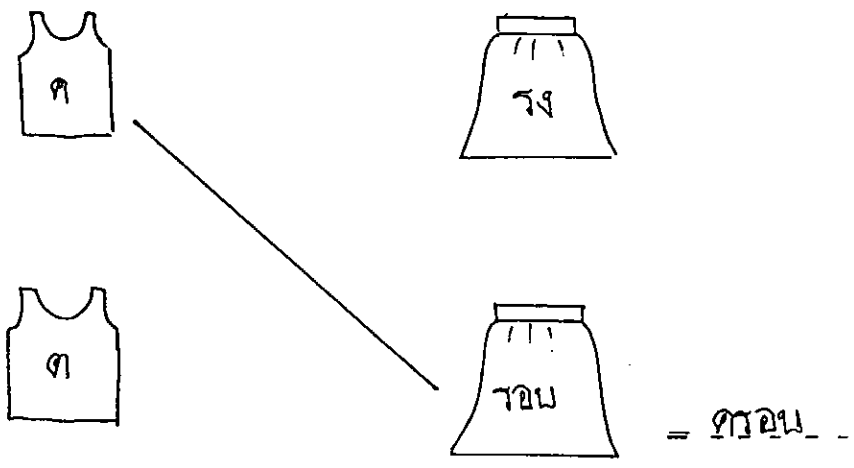
หนู ๆ เต็มต่อ คว คือ ควาย

ก - กรง ชวน กร ควบกล้ำ ก - กว้าง มองเห็นจงจำ

เพราะว่าคำเหล่านี้ล้วนเป็นคำควบกล้ำ

2. ขั้นสอน

- 2.1 ครูติดบัตรภาพคำว่า "ควาย" และสนทนาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ควาย" (โดยครูนำความหมายมาจากพจนานุกรม)
- 2.2 ครูนำบัตรคำว่า "ควาย" ให้ นักเรียนดู แล้วจึงอ่านให้นักเรียนฟัง โดยครูอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน
 - ครูตกลงกับนักเรียนว่า ถ้าครูอ่านออกเสียงคำว่า "ควาย" ให้นักเรียนยื่นแขนไปข้างหน้า แต่ถ้าครูออกเสียงผิดไป (โดย) ให้นักเรียนชูแขนขึ้นเหนือศีรษะ
- 2.3 - ครูให้นักเรียนออกเสียงแบบสะกดคำ คือ ค-ว-า-ย ควาย โดยให้อ่านพร้อมกัน แล้วจึงให้อ่านทีละคน
- 2.4 - ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนที่ 4 ตั้งแต่ วันหยุดเรียน.....อยู่ตามริมบึง
 - ครูคอยสังเกตการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ให้อ่านออกเสียงใหม่ให้ชัดเจน
- 2.5 ให้นักเรียนเขียนคำควบกล้ำคำว่า "ควาย" และคำอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกหัดโยงคำจับคู่
 - ครูแจกแบบฝึกหัดโยงคำจับคู่ให้นักเรียนทุกคน
 - ครูอธิบายวิธีทำแบบฝึกหัดให้นักเรียน คือ ให้นักเรียนโยงคำจับคู่คำให้มีความหมาย ดังนี้

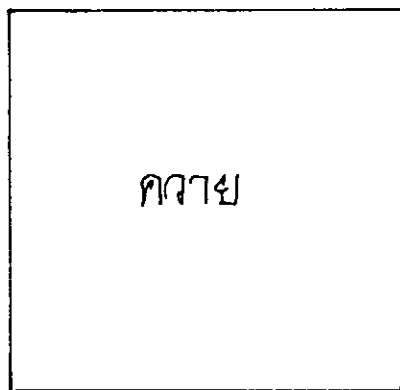
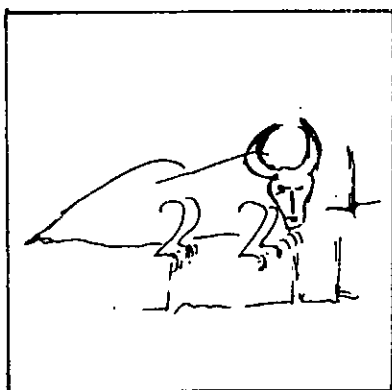
- ครูเฉลยแบบฝึกหัดบนกระดาน ให้นักเรียนตรวจผลงานตัวเอง แล้วให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน
- ครูตรวจผลงานของนักเรียนอีกครั้ง

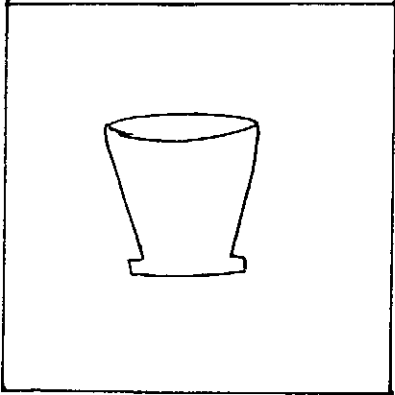
3. ขั้นสรุป

ให้นักเรียนเล่นเกมคู่สร้างคู่สม

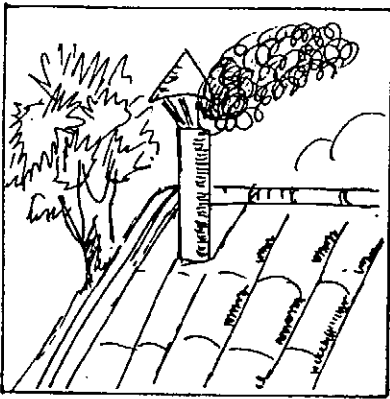
- แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูเรียงบัตรคำบนโต๊ะ โดยปิดคำที่เขียนไว้
- ให้แต่ละกลุ่มผลัดกันออกมาหยิบรูปภาพในกล่องทีละคน โดยที่เมื่อกลุ่มที่หนึ่งหยิบภาพใดแล้ว อีกกลุ่มต้องพยายามหยิบบัตรคำให้ตรงกับภาพ แล้วนำไปติดที่กระเป๋าดังคู่กัน กลุ่มใดสามารถหาบัตรคำให้ตรงกับภาพได้มากกว่าเป็นผู้ชนะ
- นักเรียนทั้งห้องอ่านคำบนกระเป๋าดังทั้งหมดพร้อมกัน ถ้านักเรียนอ่านผิดครูต้องแก้ไขให้นักเรียนอ่านให้ถูกต้อง

หมายเหตุ ภาพและคำที่ใช้

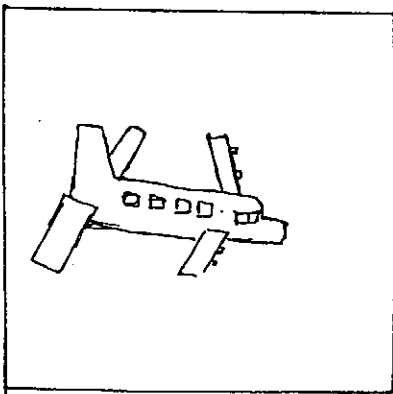

คอก

คอก

เครื่องบิน

4. ชั้นฝึกทักษะ

กลุ่มควบคุม

4.1 ฝึกการอ่านตามคู่มือครู

อุปกรณ์ หนังสือแบบเรียน บัตรคำว่า "ควาย" และกระเป่าผนัง

วิธีฝึก

1. ครูติดบัตรคำว่า "ควาย"
2. ครูออกเสียงคำว่า "ควาย" ให้นักเรียนฟัง โดยเน้นการออกเสียงคำควบกล้ำ "ว" ให้ชัดเจน แล้วจึงอ่านคำอื่น ๆ ให้นักเรียนฟัง (โคย) เพื่อที่จะแยกแยะความแตกต่างของเสียง
3. ครูให้เรียนออกเสียงคำที่ไม่มีคำควบกล้ำ คือ โคย แล้วจึงให้ออกเสียงคำที่มี "ว" ควบกล้ำ คือ ควาย ดังนี้
โคย - ควาย
4. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 3 พร้อมกันทั้งห้อง ครูต้องฝึกให้นักเรียนออกเสียง "ว" ควบกล้ำ ให้ชัดเจน
5. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง โคย - ควาย ทีละคน
6. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง "ว" ควบกล้ำ โดยให้ออกเสียงกล้ำทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ดังนี้ คว-ว ควา ควา-ย ควาย
7. ให้นักเรียนอ่านคำในข้อ 6 พร้อมกันทั้งห้องแล้วจึงฝึกทีละคน
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ความ ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
9. ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำว่า ควัก ตามขั้นตอนที่ 2 - 7
10. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำว่า ควาย ความ ควัก กับครูทีละคน

กลุ่มทดลอง

4.2 ฝึกการอ่านแบบเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ

อุปกรณ์ - บัตรคำว่า "ควาย" และ "โคย"

- แผนภูมิเพลง คำควบกล้ำ คว
- เกมยอดนักสืบ
- กระเป่าผนัง

วิธีฝึก

1. ฝึกฟังคำ เพื่อแยกแยะความแตกต่างของเสียง

1.1 ครูตีคัมภีร์คำว่า "ควาย"

- ครูออกเสียงคำว่า "ครอบครัว" ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง
- ครูออกเสียงทั้งสองเสียงให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนตอบว่า เหมือนกันหรือต่างกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>
ควาย	ควาย	เหมือนกัน
ควาย	โคย	ต่างกัน
โคย	ควาย	ต่างกัน
โคย	โคย	เหมือนกัน

1.2 ครูเขียนหมายเลขกำกับบนคำ ดังนี้

1	2
ควาย	โคย
หากครูออกเสียง ควาย	ให้นักเรียนตอบว่า หนึ่ง
หากครูออกเสียง โคย	ให้นักเรียนตอบว่า สอง

ครูออกเสียงสลับกัน ดังนี้

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
ควาย	ควาย	หนึ่ง	หนึ่ง
ควาย	โคย	หนึ่ง	สอง
โคย	ควาย	สอง	หนึ่ง
โคย	โคย	สอง	สอง

2. ฝึกให้นักเรียนพูด กับการออกเสียง

2.1 ฝึกให้นักเรียนอ่านคำที่ติดบนกระดานพร้อมกันโดยครูบอกหมายเลขที่กำกับให้นักเรียนอ่านออกเสียง ดังนี้

ก. อ่านครั้งละ 1 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง		ควาย	
สอง		โคย	

ข. อ่านครั้งละ 2 คำ

<u>ครูออกเสียง</u>		<u>นักเรียนตอบ</u>	
หนึ่ง	หนึ่ง	ควาย	ควาย

หนึ่ง	สอง	ควาย	โคย
สอง	หนึ่ง	โคย	ควาย
สอง	สอง	โคย	โคย

2.2 ครูตัดบัตรคำและฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ทีละคู่ โดยใช้วิธีเดียวกับข้อ 2.1

ความ	ควม
ควัก	ควก

3. ฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียง

3.1 ฝึกโดยใช้เพลงประกอบการฝึก

- ครูคิดแผนภูมิเพลง คำควบกล้า คว บนกระดาน
- ครูอ่านให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 1 เที่ยว โดยครูคอยสังเกตการอ่านออกเสียงคำควบกล้าและแนะนำ
- ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 เที่ยว
- ให้นักเรียนร้องคลอไปกับครู
- นักเรียนร้องเพลง

เพลง คำควบกล้า คว

ทำนอง เพลงฝนเอ๋ยทำไมจึงตก

ค ควาย ทำไมอยู่หน้า
ลองนึกอีกครั้ง
โน้นควายเดินมาแต่ไกล
ทำไมหน้าคว่ำ

ว แหวน ทำไมอยู่หลัง
อ้อ... เป็นคำควบกล้า
คว้นไฟนั้นไม่ได้ควม
กินอ้อยคว้น ออกเสียง คว

3.2 ฝึกโดยใช้เล่นเกมยอดนักอ่าน

- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยใช้เพลงแบ่งกลุ่ม
- ครูแจกแถบประโยคให้นักเรียนทุกกลุ่ม พร้อมทั้งคำเฉลย
- ให้นักเรียนทุกกลุ่มเลือกคำที่ถูกต้องเติมลงในช่องว่าง
- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาอ่านแถบประโยคของกลุ่ม
- กลุ่มใดที่อ่านแถบประโยคถูกต้องจะได้คะแนนข้อละ 1 คะแนน

- ครูคิดแถบประโยคทั้งหมดบนกระดานพร้อมคำเฉลย ให้นักเรียนทั้งห้องอ่านทีละประโยค ครูคอยสังเกตและแนะนำ

หมายเหตุ แถบประโยค

1. เขายิ้มจนเห็น..... เพราะเขาเห็น ในเน็ตไกล
2. เขา เกียนแท่งโต แล้วก็.... ออกเป็นก้อน ๆ แจกลูก ๆ
3. พี่เอา ทั้งลูกมา ไล่ออก แล้วทำเป็นแจกัน
4. ขณะที่เขาชี้ อยู่นั่น เขาก็กอบข้าวไว้เต็ม มือ
5. เขาชอบเดินคนเดียวมาก เดิน ไปในกลุ่มคน

เฉลย

1. ฟัน - ควัน
2. ฟัน - ควัน
3. ฟัก - ควิก
4. ควาย - ฝา
5. กว่า - ฝา

การประเมินผล

1. สังเกต
 - การใช้ภาษา การออกเสียง
 - ความสนใจ ตั้งใจในการอ่านและเข้าร่วมกิจกรรม
 - การเล่นเกม
2. ชีกถาม
 - ความหมายของคำ
3. ตรวจสอบ
 - จากการฟัง พูด อ่านและเขียน
 - แบบฝึกหัดจากการเล่นเกม

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวพรรณิภา อ่อนแสง

เกิดวันที่ 23 กุมภาพันธ์

สถานที่เกิด

พุทธศักราช 2504

บ้านเลขที่ 193/1 หมู่ 7 ตำบลสันฆาต

อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

บ้านเลขที่ 228 หมู่ 7 ตำบลบางระกำ

อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก 65140

โทร 055 - 371044 (ติดต่อตามที่อยู่นี้)

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

อาจารย์ 1 ระดับ 3

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

โรงเรียนบ้านโคกไพล อำเภอตาพระยา

จังหวัดปราจีนบุรี 25180

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2521

ม.ศ. 5 (ศิลปภาษาฝรั่งเศส) จาก

โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อำเภอเมือง

จังหวัดเชียงใหม่

พ.ศ. 2526

ศศ.บ (วิชาเอกประวัติศาสตร์ วิชาโทบริหารธุรกิจ)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

พ.ศ. 2531

กศ.ม. (การประถมศึกษา)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร